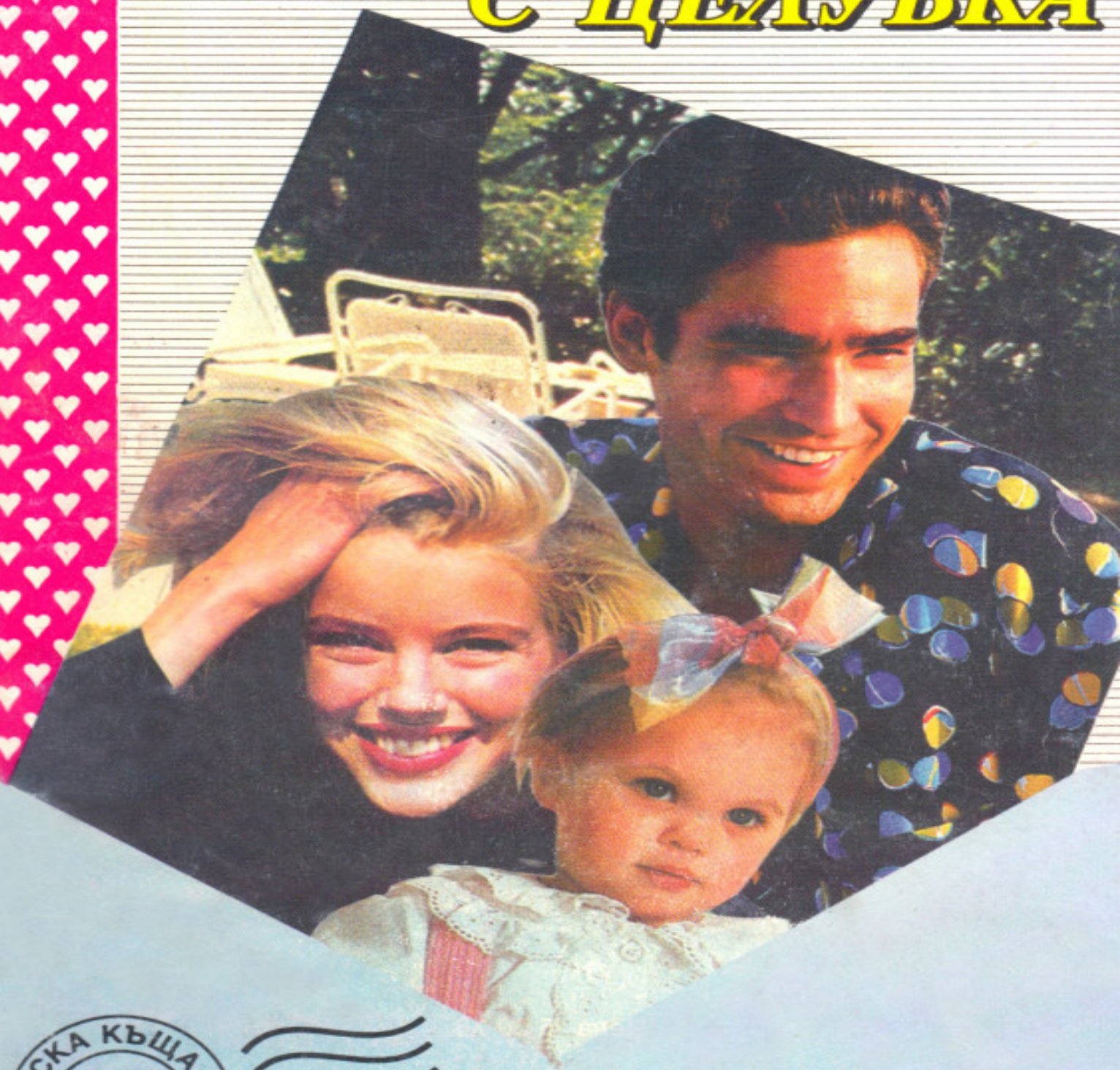

Термес

Джоун Брамиш
**НАКАЖИ МЕ
С ЦЕЛУВКА**

Нови
любавни романи

ДЖОУН БРАМШ НАКАЖИ МЕ С ЦЕЛУВКА

Превод: Андрей Андреев

chitanka.info

Доктор Джон Маккалъм от романа „Накажи ме с целувка“ е психолог, занимаващ се с проблемите на малтретирани от родителите си деца. Потресен от последния „случай“, той излиза в отпуск. На брега на красивото езеро Джон среща Джени, една очарователна жена, чийто съпруг е починал. Преодоляла своята нерешителност, с грижите и обичта си Джени осмисля живота на разколебания мъж.

Ще успее ли обаче Джон, който също я обича безумно, да я убеди, че случилото се между тях не е обикновен флирт?

ПЪРВА ГЛАВА

Стоеше безмълвен на няколко крачки от брега и наблюдаваше. Лявата му ръка беше в джоба на бермудите, а с дясната бавно вдигна слънчевите очила върху буйната си кафява коса. На красивото му лице се появи хищна усмивка. Кехлибарените очи примижаха, а после доволно се отвориха, и в дълбините им проблеснаха златисти искри. Несъмнено гледката му харесваше, а воайорството му доставяше огромно удоволствие.

Обект на наблюдението бяха стройните бедра на младата жена, нагазила на десетина крачки в езерото с гръб към него. Беше наведена напред и с методични движения режеше водни растения с опасно наглед мачете, при което шортите ѝ се повдигаха доста над нормалното. Без да пречат на работата, коленете ѝ отмерваха ритъма на песента на Уили Нелсън, която долиташе от малкото транзисторче, прикрепено за миниатюрните шорти. При гледката на поклащащите се бедра, по кожата му започнаха да пробягват приятни тръпки. В този момент тя се присъедини към Уили в един страстен дует, като в ритъма на песента хвърляше набраните снопове в плуващото наблизо кану. Мъжът тихо въздъхна. Усмивката на лицето му стана още по-хищна, а веждите му се вдигнаха одобрително.

Когато забеляза, че тънката ѝ бяла риза е вързана на кръста, той затаи дъх: „Никакъв сутиен!“ А би заложил миналогодишната си заплата, че нямаше и бикини под шортите. И като съчетаеше всичко това с трите свободни месеца... Леко замаян, започна да си съчинява история по тема: „Как прекарах моята лятна ваканция“. И все пак не помръдна. Просто стоеше, хипнотизиран от обаятелното представление, което се разиграваше пред очите му.

Тя изпя и хоровата част, като подчертаваше ритъма с удари на ужасния наглед инструмент и поклащания на добре оформените си бедра. Това изпълнение без никакви задръжки го подтикна към действие. Потният му юмрук се затвори около дребните пари в джоба, после внимателно се прицели и монетите цопнаха в полукръг около

красивите ѝ форми. Тя спря да пее и светкавично се извъртя. Направи го толкова бързо, че пълните ѝ гърди се заклатиха, а стегнатият кок на главата се разпадна и дългите русоляви кичури заляха лицето и раменете ѝ. Розовата ѝ уста бе зяпнала от изненада и той внезапно изпита желание да целуне пълната ѝ долна устна. Очите ѝ се разшириха, но не от страх. Безмълвно се протегна и изключи транзистора, а гърдите ѝ опънаха тънката материя на ризата.

Мъжът стоеше като парализиран и продължаваше да се усмихва. После стисна зъби. Божичко! — ядосано помисли той. — Сини очи с черни ресници — сини като спалня, и мокра бяла риза. Не може да се възпре и тлеещият му поглед обходи фигурата ѝ. Без да са разменили дори една дума, той вече знаеше и нещо повече — знаеше, че и тя знае, — че между двама им съществуваше физическо привличане.

— Бих ти предложил съдържанието на цялата си банкова сметка, но щом чекът се докосне до водата, ще стане безполезен — каза тихо той. За момент се поколеба, но красноречивият му поглед не криеше, че е получила най-високата възможна оценка. — Защото за нещастие си забравих писалката с неизтриваемо мастило в офиса — със съжаление добави и вдигна рамене.

Тя прие обяснението му безмълвно. Но бе принудена да наведе глава, за да скрие одобрителната усмивка, затрептяла в ъгълчетата на устните ѝ. С привично движение развърза ризата си и с единия ѝ край избърса мачетето. Направи го необикновено внимателно, очевидно, без да разбира каква провокация за мъжа срещу нея е това просто действие, при което тънката материя се намокри и покри едрите ѝ гърди.

Бяха минали няколко месеца, откакто за последен път чужденец бе стъпвал в земята ѝ. И определено никой от тях не беше нито толкова красив, нито толкова изобретателен, колкото този. Идеята му да привлече вниманието ѝ с хвърляне на монети би била обидна, ако веднага след нея не бе последвал комплимент. Когато погледите им се бяха срещнали, тя бе почувствала нещо, някаква сила и близост, каквато не бе изпитвала от години. Очевидно вече твърде дълго беше сама.

Въпреки че все още гледаше острието на мачетето, в ума ѝ бе непознатият. Висок около шест фута, строен и мускулист, с добре поддържана буйна коса, широки рамене и приятна усмивка. Но не

това, а погледът му беше най-важното. Кехлибареният поглед, който бе проникнал в душата ѝ. Очите му издаваха не само радост, но и много болка и страдание. Бе твърде млад, за да има такива очи. Зачуди се какво ли би могло да причини толкова много болка на такъв млад човек. Не изглеждаше на повече от двадесет и пет-шест години.

Накрая тя вдигна глава и отново го погледна в очите. Заговори с тих и спокоен глас.

— Знаете ли, че тази земя е частна собственост?

Погледът му се стрелна наляво и надясно, като се спря за малко на дървената вила, разположена на едно възвишение зад тях. Да не би да е сбъркал мястото? Или е тръгнал по погрешен път? О, боже, не! — помисли си той. Мястото си беше съвсем наред.

— И чия е тази собственост? — попита.

— Моя.

— Всичко това?

— Всичко, до самата ограда. Оттам нататък земята е на Уестънови — отвърна тя, чудейки се защо си прави труда да споменава имена.

— Уф! Слава богу! — Той подсвирна. — Имам разрешение да ползвам имението на Уестънови през лятото. А сега си помислих, че не съм следвал указанията им както трябва.

— О, тогава сигурно сте доктор Джон Маккалъм. Добре дошли в Минесота. Госпожица Уестън ми писа, че ще дойдете. Жалко, че тази година не могат да дойдат. Господин Уестън възстановява ли се след удара?

— Отлично. Парализата му почти изчезна, а говорът се подобрява от ден на ден. — Отговорът му бе почти механичен, толкова бе очарован от блясъка на усмивката ѝ. Не беше някои случаен минавач и затова бе добре посрещнат. В чертите ѝ бе настъпила почти невероятна промяна и той харесваше това, което виждаше. Качество! Тя беше наистина много привлекателна жена, вероятно на неговата възраст. — Аз... мисля, че съм малко изненадан. Уестънови не ми споменаха нищо за съседи-духове.

— Чак пък дух! — Тя закачливо се усмихна.

— Ами да — ти си малка, танцуваш и пееш толкова жизнерадостно... Наистина ми приличаш на свободно духче, точно както си ги представям. — Той се усмихна, а тя смутено порумения.

— Казвам се Джени Ларсон, доктор Маккалъм. — Зачуди се дали не я мисли за пълна глупачка. Обзе я раздражение. Точно сега да вземе да пее с Уили... и да се кълчи в такт с мелодията!

Той пристъпи към водата, без да обръща внимание на факта, че чисто новите му „Найк“-ове подгизват.

— Бих искал да си стиснем ръцете, госпожице Ларсон, но острието, което размахвате, спира добрите ми маниери — подразни я той. — Защо не го приберете в ножницата? Давам ви дума, че съм напълно безопасен. — Усмивката му беше олицетворение на невинността.

Отново смутена, жената бързо остави остро мачете на дъното на кануто.

— Извинете — промърмори.

Без да проговори повече, той нагази във водата и се приближи до нея. Здравно стисна ръката ѝ, а когато тя вдигна очи видя, че погледът му е изпълнен със симпатия.

— Много се радвам да се запозная с теб, Джени. Кажи ми къде живееш? По пътя за насам не видях никакви къщи.

И тъй като все още я държеше и не откъсваше поглед от лицето ѝ, тя вяло махна с лявата си ръка по посока на нещо, което приличаше на остров в края на нейното имение.

— Живея ей там... на моя остров.

Той огледа малката зелена ливада, оградена от дъбови дървета, и отново се вгледа в сините ѝ очи.

— Не виждам никаква къща, Джени. Сигурна ли си, че живееш точно на този остров? — Продължаваше да държи малката ѝ ръка, а десният му показалец правеше горещи кръгове по китката ѝ. Тя знаеше, че така ще усети учестения ѝ пулс. В отговор само кимна, а очите ѝ се изпълниха с потиснат смях.

Той я пусна и премести ръце на раменете ѝ.

— Наблюдавай устните ми — каза тихо.

О, това е съвсем лесно, помисли си Джени, докато очите ѝ изучаваха извивките и ъгълчетата на чувствената му уста.

— Няма... никаква... къща... на... този... остров.

Тези извънредно ясно произнесени думи върнаха Джени към действителността и тя избухна в смях.

— Това не е остров, а полуостров и къщата ми е под земята, докторе. Вкопана е в отвъдната страна на склона, с лице на запад. Оттук не може да се види — обясни тя, все още засмяна.

— Ушите ти са твърде дълги за заек, но носят ти е доста розов — каза той и пусна раменете ѝ. „И имаш невероятно хубава опашка“, добави наум. — Има ли някакво име тази твоя къща? Нещо като „Уютната къщичка на Джени“?

— Наричам я „Скришната къщичка на Джени“... И не ме питай защо, няма да ти кажа — твърдо заяви тя.

Той прие думите ѝ на сериозно и бързо промени темата. В нея имаше много повече женственост, отколкото бе предполагал. А не искаше да прави грешки още в началото. И въпреки това му се щеше да я попита за много неща.

— Кажете ми, госпожице Ларсон, винаги ли танцувате, докато опустошавате флората? Доколкото ми е известно, това е незаконно. Или не знаехте? — Веждите му се вдигнаха въпросително.

— За твоє сведение, имам специално разрешение от Щатската агенция по околната среда. Растенията са ми нужни за моята работа — сериозно каза тя, а после отстъпи назад и тласна кануто към плажа, с което промени атмосферата на близост помежду им. — Вие ветеринарен лекар ли сте доктор Маккалъм? Струва ми се, че имате естествена склонност към природата. Или може би сте естествоизпитател? Ако е така ще ви бъде много интересно да изследвате това забележително място — спокойно каза тя.

Госпожице, помисли си той, изследването на твоите забележителности би било значително по-интересно! Потискайки желанието си, той обясни:

— Занимавам се главно с изследване на двукраките. Хомо сапиенс имам предвид. — Очите му проблеснаха. — В училище ми викаха Джони Пробата Маккалъм.

— А-а-а, гинеко... или може би уролог?

— Не, занимавам се по-скоро с другия край на тялото, Джени — засмя се той. — И бих могъл да обсъдя твоето... фройдистко предположение.

— Господи, психо!

— Почти позна... Психолог съм, но не ме гледай толкова стреснато. Още никого не съм ухапал. — Погледът му се плъзна по

тялото ѝ.

Значи — фройдистки предположения, помисли си тя. Или още по-точно — сублимни сексуални внушения.

— В каква област? — попита.

— Клинична.

— А къде практикуваш?

— Болницата „Кук Кънтри Дженеръл“ в Чикаго.

— Знам я. И каква специалност?

— „Синдром на злоупотреба с деца и съпруги“. Тази година беше истински ад и просто трябваше да се махна оттам. — Той млъкна, внезапно обзет от чувство за беззащитност след последните си думи. — Ей, а какво е твоето положение? Разпитваш ме като лекар, който се интересува от историята на някой случай.

— Учила съм за хирургическа сестра — отвърна тя.

— И на теб ли ти се е наложило да се махнеш?

Тя потопи ръка във водата, без да помисли за това, че ризата ѝ отново ще се намокри. С бавни движения започна да събира монетите, които бе хвърлил. Той повтори въпроса си:

— И на теб ли ти се наложи да се махнеш, Джени?

— Повече или по-малко — отговори тя, без да спира събирането.

— Взех си малко почивка.

— И откога?

— Тази пролет станаха две години.

— Две години. Какво се е случило?

— Това е дълга и отегчителна история, докторе. — Тя се обърна към него. Очите ѝ бяха изгубили блясъка си. Пусна монетите в ръката му. Той ги подхвърли на дланта си.

— Свикнал съм с дългите истории, а се обзалагам, че твоята не е отегчителна. — Прехвърли среброто от едната си ръка в другата. — Не мога да си представя, че е възможно нещо, което ти казваш, да е отегчително.

Тя тръгна към брега и докато връзваше косата си, се опита да насочи разговора отново към него.

Мъжът развеселен я последва, като опитваше да си представи как ли изглежда отпред сега, вдигнала ръце към косата си.

— А ти защо трябваше да се оттеглиш?

— Преди да си тръгна оттук, ще знам абсолютно всичко за теб, Джени — прошепна той, без да обръща внимание на въпроса ѝ.

Тя започна методично да изстиска крайчеца на ризата си. После внезапно осъзна колко прозрачна е станала мократа материя и бързо си наметна синя работна риза, която извади от кануто. Ако бе забелязала разочарованието, изписало се на лицето на Джон, сигурно би се ядосала. Без да се замисля, продължи със следващия си въпрос:

— И ти ли се опари от нещо?

Той си отбеляза наум информацията, която бе изпуснала за себе си с този въпроси кисело се усмихна.

— Като го напалм! Не можех да издържам и ден повече. Професионалната ми бариера съвсем рухна. — Гласът му бе изпълнен с мъка. — Само дето в моя случай, нямаше фанфари. Започнах да чувам писъци в сънищата си. И когато разбрах, че кошмарите не са временно явление, реших, че е време да си почина.

За момент спря да говори и уморено прокара ръка по лицето си.

— Последният ми случай буквално ме извади от равновесие. Джейми почина в детската болница. Причина за смъртта: многобройни фрактури, вътрешни увреждания и смазан череп. Тялото му беше покрито с белези от удари и изгаряния от цигара. Бил е бит, защото е счупил някакво стъкло при опита да си налее чаша вода. Беше само на три години. — Лицето ѝ пребледня също като неговото. — Тежко е, Джени.

Той пхна ръце дълбоко в джобовете си и се загледа в спокойното езеро, избягвайки нейния пълен с разбиране поглед.

— И когато усетих, че започвам да взимам тези случаи твърде присърце и ми се иска самият аз да пречукам някого, осъзнах, че трябва да си взема малко почивка, защото без професионалната си безпристрастност не можех да помогна на никого. И така се разделих с тази програма, а един приятел от студентските години — Ханк Уестън — ми предложи да прекарам лятото в лятната вила на родителите му. — Погледна към Джени, която мълчаливо го слушаше. — Край на историята.

Джон лесно разгада потиснатото ѝ изражение. Тя сякаш бе попила мъката му. С готовност се приближи към него. Но гласът му я спря.

— Недей, Джени — прошепна той!

— Колко време си работил в тази програма? — попита тя, сякаш не бе чула думите му.

— Две години.

— Значи сигурно си специализирал там. Изглеждаш съвсем млад. Как така си изгорял толкова скоро?

— Не мисля, че можеш да определиш състоянието ми като „изгорял“, Джени — рече той. — И между другото, скоро навършвам тридесет и пет, въпреки че вече се чувствам на пенсионна възраст.

Тя зяпна от изненада. Тридесет и пет! Невъзможно! После започна да си спомня на глас:

— Маккалъм... Маккалъм. Ами да, разбира се! Момчето-чудо на „Кук Кънтри Дженеръл“. Един от най-младите научни сътрудници в страната. Преди няколко години съпругът ми слуша едно твое изказване. Беше много впечатлен от представянето ти. Каза, че ще се издигнеш още преди да си навършил четиридесет. А ти дори си изпреварил очакванията му — одобрително каза тя.

— Съпругът ти медик ли е? — Как не се бе досетил, че е възможно да е омъжена?

— Беше — тихо рече тя. — Ричард беше сърдечносъдов хирург. Аз му асистирах. Почина преди три години. Беше само на четиридесет.

— Съжалявам, Джени. — Но ако трябваше да е честен със себе си, а той винаги се опитваше да бъде, част от него тайно почувства облекчение. — Колко време бяхте женени? — Струваше му се абсурдно тя да е на четиридесет и дори повече години.

— Два месеца след смъртта му щяхме да празнуваме осем години от сватбата.

— Сигурно си била още дете, когато сте се оженили! — възкликна той.

— През февруари навършвам тридесет и девет — усмихна се Джени.

Прикривайки изненадата си — тъй като тя изглеждаше много по-млада, — той зададе още един въпрос:

— Имахте ли си деца? — Видя как усмивката замръзна на устните ѝ и му се прииска да си удари шамар.

В отговор тя само поклати глава. Той беше непознат. Как можеше да му обясни мъката, причинена от факта, че е бездетна? Бе се молила на Ричард за дете. Но година след година той все отлагаше, търсейки

различни извинения. Накрая тя се почувства облекчена от това, че не е забременяла. Вече не ѝ бе останала любов, която да дари на детето си — любовта ѝ бе разрушена от независещи от нея обстоятелства.

Тръсна глава и замени замръзналата си усмивка със заядлива.

— А ти какво ще правиш тук цяло лято? Само ще се шляеш?

— Не. — Джон я последва, доволен, че отново е привлякъл вниманието ѝ. — Смятам да шашна Американската асоциация на психолозите по време на годишното им събиране. Или да наричам всичките ѝ спретнати членове, по зад... по задните части.

— Хайде де! Изплюй камъчето, докторе — засмя се тя.

— Само ако ме наричаш Джон. — Опитва се да изглежда строг, но безуспешно.

— В момента ми изглеждаш повече като „Джони“ — забеляза тя. — Намислил си нещо коварно, с което да ги подведеш.

— Или да им наричам колективните...

— Джо-ниии!

— Звучиш също като майка ми — упрекна я Джон. Но когато тя го погледна, поставила ръце на стегнатите си бедра и явно нямаща нищо общо с майка му, той се размекна. — Вече от доста време се усещам, че забелязвам само видимата страна на любовта и използвам определението любов само в повърхностното му значение. Е, това лято имам намерение да погледна към другата страна на любовта... как започва, какво и как се случва после. — За момент замълча в очакване на присмехулната ѝ реакция. После на един дъх каза: — Смятам да напиша сериозна статия върху анатомията на целувката.

Джени положи геройски усилия да се сдържи, но когато усети, че още малко и ще се пръсне, шумно се разсмя.

— Целувколог! Това е безценно! Поезия! Ти ще си първият, Джони! Представяш ли си? И след години солидните психолози сериозно ще разискват труда ти. „Прекрасно изследване“, ще казват те. „Изумително откритие“, ще заявяват някои от тях. А малцината ревнивци ще мърморят: „Чудя се откъде ли е намерил толкова много доброволци?“ О, Джони... — Тя отново се засмя. — Ще прекараш страхотно лято. Ще ти се стори детска игра! — Все още кикотейки се, тя изтри сълзите от очите си.

— Целувколог наистина — изръмжа Джон. — Детска игра ли?

Джени видя как очите му изгубиха веселия си блясък и откриха болката му.

— Не мога да си спомня как се играе, Джени — тихо каза той.

Тези думи окончателно спечелиха сърцето ѝ.

— Тогава аз ще те науча, Джони.

В този момент той пристъпи към нея и нежно погали мокрото ѝ лице, а светът сякаш се преобърна.

— Бих искал да вечеряме заедно, Джени.

Съчетанието от чувствената сила на докосването и умоляващото му изражение почти убедиха Джени. Но тя не желаше това, а прецени, че и Джон не се нуждае от него. Не и сега. Сега той имаше нужда от мир и спокойствие, от време, за да се възстанови. Една любовна връзка би могла да нарани чувствата му... а също и нейните. Тя се усмихна и отстъпи назад.

— Не, Джон. Няма да мога. Може би някой друг път. Имаме на разположение цяло лято. — Не можеше да разбере какво си мисли той. Лицето му се бе превърнало в маска. Разстроен ли беше? Дали бе наранила чувствата му? И всъщност имаше ли това някакво значение за него?

Джон се бе отдръпнал зад стената на професионализма си, част от която бе все още невредима. Предположи, че се страхува. Струваше му се, че и тя усеща привличането помежду им, но се страхува. От него ли? Вероятно не, но може би си мислеше за разликата във възрастта им. Спокойно би се изсмял на тази мисъл, ако самият той не се чувстваше толкова стар. После го връхлетя друго предположение. Ами ако тя се страхуваше за него? Да, това би могло да бъде част от отговора. Самият той се тревожеше от факта, че се е оказал толкова уязвим. Ако догадката му се окажеше вярна, сега беше моментът да се стегне. Тази жена си струваше подобно усилие. Малко повече разбиране и приятелство — точно от това се нуждаеше тя. А също и той.

Постепенно маската му се размекна и откри жив поглед и топла усмивка. Джени облекчено се засмя.

— Не си ли събрала вече предостатъчно тръстика? — подразни я той. — Доколкото знам, водните духове не се задоволяват само със зеленина за вечеря.

— Не смятам да ги ям за вечеря, но наистина имам намерение да ги сготвя. — Джени бе доволна от лекотата, е, която бе приел отказа ѝ.

— Добре де — отвърна той, — ще се хвана на въдицата. И защо?

— За работата ми. Правя хартия.

— От тръстика?

— От почти всякакви растения.

— Е, това бих искал да го видя.

— Тогава получаваш покана за някой от следващите дни, тъкмо ще ми помогнеш. Работата е доста мърлява, но е забавно. Чудесен урок за теб. — Тя бутна кануто във водата и изящно се настани на седалката си. Усмихна се, махна му с веслото, извика едно „довиждане“ и отплува.

Той също ѝ махна и дълго гледа как вятърът развява синята риза и разкрива женствените форми на тялото ѝ. Доволно въздъхна. Каза си, че сигурно ще успее да спечели приятелството ѝ. И без това вече я обожаваше — тя беше изключително интелигентна, имаше чар, красота, грация, мъдрост и прекрасно чувство за хумор.

Завъртя се на пети и се насили да изкачи хълма на бегом. После внезапно се закова на място, сполетян от мисълта, че е много по-объркан, отколкото си мисли.

— Докторе, този синдром е познат като свръхкомпенсация — започна да обяснява сам на себе си. Дълго време си се сблъсквал само с тъга и нещастия. А сега съвсем случайно срещаш една хубава жена. И дявол да го вземе, разсъждаваш като влюбено хлапе! Не можеш да използваш Джени, за да решаваш собствените си проблеми. Хайде, докторе, изцери се сам!

Твърдо решил да постигне целта си, той разтовари багажа си от стария ръждясал „Фолксваген“, който бе купил още в колежа и дори не бе мислил да сменя. През последните десет години бе прекарвал почти всеки ден от живота си в някоя клиника, лаборатория или по симпозиуми. Защо му бе нужен по-добър транспорт? Това беше първата му ваканция след пътуването до Вашингтон, което бе направил в гимназията. Каква ти ваканция — упрекна се той. Беше тук за почивка и възстановяване. Нещо, от което отдавна имаше нужда.

Джени издърпа кануто на острова си и разтовари тръстиките и мачетето. После обърна металната рамка и постави греблото под нея. Събра хлъзгавата си реколта и се заизкачва нагоре по склона към зелените ливади. Следобедният бриз си играеше със свободните кичури около шията ѝ и тя се усмихна, спомняйки си за нежното докосване на Джон. С тихо тананикане приближи до пейката, която бе направила между две дървета и се захвана за работа. Започна да реже тръстиките на малки парченца, които пускаше в металния контейнер до краката си.

Замисли се за Джон. Изглеждаше много свестен човек, но като че ли бе стигнал до задънена улица. Хората, които се занимаваха с научна работа, би трябвало много да внимават да не се пренатоварват. Беше толкова лесно да се оплетеш в някой проблем, стремяйки се да намериш решение, преди някой да е пострадал. И като че ли нямаше значение дали изследването е свързано с физически или психически травми — резултатите за тези, които взимаха нещата твърде присърце, бяха еднакво неприятни. Програмата на Джон включваше и двата елемента. Помисли си, че е издържал невероятно дълго време, преди да се оттегли. Нищо чудно, че спокойствието на Стюарт Лейк му въздействаше така силно. Бе уверена, че само след няколко седмици забавления и слънце ще се почувства нов човек. Не бе ли преживяла и тя същия емоционален катарзис само за година? Но не би могъл да се справи с никакви изследвания, преди окончателно щя се е възстановил. Първо трябваше да се излекува. Вероятно тя можеше да му помогне малко. Можеше да му бъде приятелка. Или дори нещо повече!

Тази мисъл така я стресна, че за малко да се пореже. Повече ли? Какви ги мислеше? Вълнуваше я по-скоро това, което чувстваше. Споменът я накара да се изчерви. О, да, бе схванала съвсем правилно безмълвното му послание за физическото ѝ въздействие върху него и Бог да ѝ е на помощ, но бе отвърнала с идентичен сигнал! Потрепери. Не бе възнамерявала да го прави, но той се бе появил така внезапно, че не бе имала време да овладее порива си да му отвърне. Беше сигурна, че очите ѝ са я издали... а може би дори и тялото. Дали бе забелязал? Разбира се, глупачко, смърти се тя. Сигурно за него тя представляваше отворена книга. Проклятие!

След двете години, прекарани без мъжка компания, тя се бе почувствала способна да изостави, поне в по-голямата ѝ част,

сексуалната страна на своята същност. А сега само погледът на един красив мъж бе достатъчен, за да я възбуди. Той нямаше нужда от любовница. Нуждаеше се от мир и спокойствие. Тя също нямаше нужда от любовник. Просто трябваше да се стегне. Той има нужда от приятел — помни си тя. А сега се захващай с тия проклети тръстики и престани да мислиш за него!

ВТОРА ГЛАВА

Тя грабна пълния контейнер и закрачи нагоре по хълма, а после се спусна по стълбите, които водеха до подземното ѝ жилище. Хората често я питаха дали не се чувства като къртица. Винаги се смееше на въпросите им. Нейната скришна къщичка, както иронично бе нарекла убежището си, ни най-малко не създаваше усещането, че се намираш под земята. Южната стена, построена само на няколко метра над водата, винаги гледаше към топлите слънчеви лъчи. Направена изцяло от висококачествено стъкло, тя откриваше прекрасна гледка към Молърд Бей и неговата естествена красота. Водата бе покрита с бели и жълти водни лилии и полюшващи се тръстики. Рано сутрин или при залез-слънце Джени можеше да види как съседите ѝ — водните плъхове, бобрите, патиците и дивите гъски — браздят повърхността на водата в търсене на храна или убежище. Не, тя никога не се бе чувствала изолирана на свой остров. Тук бе намерила покой. Бе получила възможността да преподреди живота си и отново да го заживее. Безмълвно благодари за пореден път на силата, която я бе довела тук, бе ѝ помогнала да открие своя дом.

Плъзна стъклената врата и пристъпи вътре. Въпреки че според стандартите на повечето хора къщата ѝ изглеждаше малка, девет на шест метра бяха достатъчни за Джени, а двойно по-високият таван допълваше усещането за простор. Уютът на това място, намиращо се в самия хълм, ѝ вдъхваше сигурност. Домът ѝ се състоеше от една голяма стая на първия етаж, която обединяваше функциите на кухня и дневна, плюс малко помещение за сън горе. Стените, библиотеките и шкафовете бяха от кедр, който изпълваше помещението с уханието си. Дневната и кухнята бяха разделени от каменната камина, която осигуряваше приятна топлина и уют през дългите зимни нощи и особено когато температурите вън падаха до двадесет под нулата, а вилицата гладно дращеше по вратата ѝ. Камъните за камината бе донесла от брега на езерото, като всеки от тях бе избирала с внимание и любов. Приносът ѝ към построяването на този дом бе спестил ценни

средства, които бяха необходими за нещата, които не можеше да направи сама. А и сега ѝ доставяше огромно удоволствие да се сгуши на мекото канапе и да чувства как топлината на прещипващия огън обгръща цялото ѝ тяло като нежна прегръдка.

Мисълта за тези моменти на пълно отпускане пред златистите отблясъци на огъня ѝ напомни за топлината в погледа на Джон и особено за момента, в който я бе поканил на вечеря. Внезапно тялото ѝ потрепери, съпротивлявайки се на нажежените ѝ мисли. Джени отстрани неканените спомени и се втурна в кухнята, като почти се спъна в плетената черга. Постави гърнето с нарязана тръстика в умивалника и пусна студената вода през контейнера. Докато се пълнеше, извади изпод мивката кутия с луга на прах. Внимателно отмери по една супена лъжица за всяка кварта вода — общо пет. После постави покритата тенджерка на слаб огън и включи отдушника. Трябваше да внимава и за изпаренията, защото смесваше лугата с водата. При определени условия сместа би могла да експлодира.

Разбърка съдържанието с дървена лъжица, която пазеше специално за правенето на хартия, после отново постави похлупака и нагласи хронометъра за пет минути. Разбъркването на „котела на вещиците“, както го бе нарекла приятелката ѝ Сара, продължаваше с часове, докато влакната омекнеха и станеха готови за втората част от процеса.

Доволна от факта, че „готвенето“ върви както трябва, Джени се изкъпа в банята, където съблече подгизналите си дрехи и ги просна да съхнат. Опитва се да не обръща внимание на настръхването, което почувства, когато си спомни как огненият поглед на Джон се бе плъзнал по мократа ѝ риза. Бързо изкачи застланата с килим спираловидна стълба, водеща към спалнята на тавана, и се шмугна в леката памучна светлосиня хавайска рокля, която си бе купила по време на един конгрес на островите, който бе посетила заедно със съпруга си. Спря се да погледне към залива. Със спокойна усмивка започна да разресва косата си, като наблюдаваше как семейство патици търсят място за пренощуване.

— Ти си дете на водата — Риби — напомни си на глас. — Нищо чудно, че не можеш да се разделиш с езерото си. — Доволна, че е намерила покой край водата, тя се надяваше, че мястото ще подежда благотворно и на Джон.

След като изяде голямата салата и филия домашен хляб, тя се разположи на фотьойла до лампата за четене, като ставаше само когато хронометърът ѝ напомняше, че врящата смес на печката се нуждае от разбъркване. Отпиваше билков чай и изучаваше последния брой на едно списание за медицински сестри. Въпреки че в момента не практикуваше, тя се стараяше да поддържа нивото си в своята специалност. И ако някога решише да се върне към работата си, всички новости, появили се по време на отсъствието ѝ щяха да ѝ бъдат познати.

В десет и половина хронометърът сигнализира, че вече са минали шест часа и тя изключи печката. До сутринта сместа щеше да е изстинала и готова за употреба. Джени изгаси лампата и пристъпи към стъклената стена, за да погледа огряната от луната вода. Топлият вятър разклати роклята и материята погали голите ѝ крака. Чувстваше, че още не ѝ е време за сън. Излезе и боса изтича по външната стълба, която водеше към покрития с трева покрив. Вдигна ръце към звездното небе и се остави на ласката на вятъра. Почти пълната луна висеше над къщата на Уестънови Уестънс Пойнт, и образуваше във водата сребърна пътека, която свършваше току пред краката ѝ.

Реши, че ако поплува малко, сигурно ще се успокои. Един поглед към тъмната къща я увери, че Джон си е легнал рано. Сигурно бе изморен от дългото шофиране. Добре! Нямахше да има нужда от бански.

Леко се спусна към кануто си и безшумно загреба към брега. Звуците на нощта я обкръжиха — тихото крякане на големите жаби, ритмичното припяване на щурците, внезапният плясък на някоя риба, която дебнеше насекомите, които се плъзгаха по повърхността. В далечината се чуваше бухал, а печалният зов на гмуреца звучеше като плача на изгубено дете. Или на жена — напомни си тя. Този тъжен вик представляваше зов към партньора. Допреди година, когато все още изпитваше страх, тя се идентифицираше с този вик. Но сега раните ѝ бяха вече зараснали и тя можеше да го слуша, без да изпитва разкъсваща сърцето тъга.

Джени се съсредоточи над равномерните махове на греблото си. Всеки път, когато го пренасяше от другата — страна на лодката, от края му падаха по няколко капки. Тя спокойно се носеше напред, като от време на време спираше, за да се ослуша и да почувства даровете на

природата. Минаха почти десет минути, преди да усети как дъното на кануто се плъзва върху пясъка на брега. Тя внимателно пристъпи в прохладната тъмна вода. Погледна още веднъж към тъмната къща, съблече роклята си и я пусна в кануто. После пусна косата си, която се разстла като копринено наметало по гърба и стегнатите ѝ гърди. Нощният бриз погали розовите им зърна и тя потрепери, а после безшумно се гмурна в езерото.

Под водата погледна към лунните лъчи, които се процеждаха през повърхността. Езерото само изглеждаше черно и заплашително. Под повърхността водата бе изпълнена със сребърни лъчи, които ѝ показваха пътя. Джени изплува и си пое дъх, а после се обърна по гръб. Гърдите ѝ заблещукаха на бледата лунна светлина. Доволна, тя се обърна и заплува към вътрешността на езерото, а после, пак на гръб, се върна на брега. Почувствала гъделичкането на водата и косата си, тя високо се засмя.

После се изправи — богиня на луната със златни коси, които се спускаха по раменете и гърдите ѝ. Накрая завърши водната си разходка по обичайния начин — с едно последно, гмуркане под повърхността.

На хълма над брега една самотна безмълвна фигура наблюдаваше това неосъзнато представление. Когато при гмуркането закръгленият ѝ ханш и бедра се извисиха над водата като някакво митологично същество — воден дух — той усети как кръвта му се сгорещява. Как му се искаше сега да лудува заедно с нея, отново да изпитва чувство на щастие и близост. Струваше му се, че от години не се е смял истински, не е изпитвал истинска радост.

— Нуждая се от теб, Джени Ларсон — прошепна тихо. Аналитичният му ум веднага отбеляза, че вероятно се нуждае, от което и да е топло тяло, за предпочитане женско, което да му напомни, че все още е човек. Може би тогава би престанал да се чувства като някаква прокълната машина, която неуморно се опитва да намери лек за всички болести на света. — Не! — разгорещено прошепна. Не беше само това. Джени беше топла и всеотдайна... и бе минала през неговите проблеми. Можеше да се поучи от нея. Само ако пожелаеше да го научи... — Господи, наистина се нуждая от нея.

Той продължи да стои в сянката на големите дървета и когато Джени излезе от водата, стройна и блестяща. Видя я как се навежда и изцежда косата си, как след това я връзва, навлича роклята върху

мокрото си тяло и се приготвя да отплава. Когато се наведе над кануто си, Джон излезе от сенките и тръгна към нея.

— Здравей, Джени — каза тихо. — Имаш намерение да плуваши ли? — Опита се да скрие издайническото треперене на гласа си.

Тя изплашено се завъртя, удари коляното си в металния нос и ахна от изненада.

— Джони? Ти ли си? — Въздъхна и заразтрива коляното си. — Изкара ми ума! — Очите ѝ подозрително се присвиха.

— Откога си тук?

— Току-що слизам — отвърна той, доволен, че луната го осветява откъм гърба и тя не може да види лицето му. Лъжеше съвсем безсрамно, но се надяваше, че звучи искрено. — Ами ти?

— Вече плувах. Мислех си, че си заспал още преди часове.

— Бях заспал, но се събудих. Твърде тихо е.

— Не може да се сравнява с постоянния писък на спирачки и дрънченето на кофите за боклук, нали? — Тя се засмя.

— Изобщо — усмихна се и той. — Но нещо ме събуди. Приличаше на женски плач. Не знам, може би съм сънувал. Но в първия момент си помислих, че може би се нуждаеш от помощ. Ти чу ли го?

— Обикновен гмурец, Джони, който зове женската. Когато пристигнах тук, и на мен ми навяваше подобни асоциации. Но съвсем скоро, когато станеш малко по-силен, вече няма да мислиш за такива неща.

— Сякаш проговори гласът на опита — тихо каза той.

— Да, и е време този глас да се прибира у дома, за да можеш да поспиш.

— Недей, Джени. — Неспособен да се спре, той хвана ръката ѝ. — Още не. Нека си поговорим още малко.

— За какво искаш да си говорим? Да си чел някоя хубава книга напоследък? — подразни го тя.

— Само скапани списания — отвърна той. — Вече ми се гади от списания.

— Тогава ще трябва да намериш нещо, което ще ти помогне да се почувстваш по-добре. — Не бе искала думите ѝ да прозвучат толкова провокативно. И защо се бе задъхала така? — Наистина трябва да се прибирам, Джон — каза тихо. — Обещай ми, че известно време няма

да плуваш сам. Не познаваш езерото, а и в началото на почивката е възможно да имаш пристъпи на слабост.

— Отново гласът на опита ли?

Тя само кимна. Но още преди да се е отдръпнала, той я спря с думите си:

— Бях се замислил за лятното си изследване. — Все още докосваше ръката ѝ с върха на пръстите си. — Бях започнал да правя списък на различните целувки, които изпитваме от раждането нататък. Беше ми много интересно да се върна към детските си спомени. — Усмихна ѝ се, а после приклекна на коляно. Погледна нагоре към учудените ѝ очи. — Ще ти покажа за колко успех, да се сетя досега. Сложи ръце на раменете ми.

Тя се подчини на спокойния му, почти хипнотичен глас. Той леко повдигна роклята ѝ, постави пръсти на устните си и пренесе целувката върху удареното ѝ коляно.

— Това е целувка „за да ти мине“. — После обхвана с ръце прасеца и ходилото ѝ и леко поднесе крака ѝ към топлите си устни. След като нежно целуна коляното, той я пусна и се изправи. Тя продължаваше да усеща топлината на устните му върху коляното си, която заедно с топлината на кожата му, която усещаше под дланите си, сякаш бе премахнала болката. — А това беше целувка „за да ти мине всичко“ с каквато мама понякога ме даряваше. Доколкото си спомням, винаги е премахвала болката. — Той се вгледа в широко отворените ѝ очи. — Коляното ти сега по-добре ли е?

— Да — промълви тя и опита да отмести очи от хипнотичния му поглед. И двамата много добре знаеха какво прави той, и то нямаше нищо общо с майка му. Трябваше да го спре, веднага! Но неизвестно защо, когато Джон нежно постави ръце на талията ѝ, тя не помръдна. Той отмести мокрите кичури от лицето ѝ и я целуна по челото.

— Така баща целува детето си. — Вдигна ръце и обхвана лицето ѝ. Разтревоженият ѝ поглед издаде предположението ѝ, че сега ще я целуне съвсем по мъжки, пропускайки всичко останало. Опитвайки се да запази самообладание, той продължи да се усмихва, благодарен на бързия си ум за импровизирания списък, но и разкъсван от желанието да зарече тази игра. Вместо това обаче продължи с две целувки по бузите. — Така ме целуваше баба за лека нощ — прошепна.

Джени дойде на себе си и се отдръпна. Закачливо се усмихна и го погали покровителствено по главата.

— А ето така ми пожелаваше лека нощ моята баба.

Джон отвърна на усмивката ѝ. Край на епизода, приятел — помисли. Засега. Намуси се като малко момче и разочаровано попита:

— Не искаш ли да видиш останалата част от списъка ми? Има още толкова много!

— Не се и съмнявам! — Тя се засмя, скочи в кануто си и хвана греблото. — Иди да поспиш. Твърде много мислиш. — Думите ѝ прозвучаха като заповед на медицинска сестра.

— Лека нощ, Джени. — Тихият му смях се понесе над неподвижната вода и я застигна.

— Лека нощ, Джони — отвърна тя. — И сладки сънища.

Мина дълго време, преди който и от тях да се отпусне, а лекият им сън бе лесно нарушим. Джени постоянно се въртеше, сякаш да избяга от чувствените образи, които се надигаха от подсъзнанието ѝ. Джон, от друга страна, бе отново нападат от смразяващите кръвта кошмари, които го бяха принудили да избяга от работата си.

— Отпусни се! Почивай! — заповяда той на измъченото си тяло. — Мисли си за Джени! — Но потното му тяло продължаваше да се мятта, измъчвано от душата, която бе обладана от всички болки и нещастия, преминали пред очите му.

ТРЕТА ГЛАВА

Беше едва седем часът, когато тихото ѝ мечтание бе прекъснато от жизнерадостното — „Ю-ху-у-у, Джени... Добро утро!“ на нейната добра приятелка Сара Гейбриъл. Джени тъкмо бе извадила от фурната горещата питка. Отвърна на поздрава и постави вътре тесто за още една.

— Влизай, Сара. Идваш точно навреме за една гореща питка.

— Точно от това имам нужда, момичето ми. — Приятелката ѝ влетя като вихрушка в стаята. — Самата аз вече съм заприличала на пухкава питка — засмя се тя. В следващия момент вече доволно хрупаше. — Какво пък, и без това никога няма да измършавея отново! По-добре да погледна истината в очите. Донесох ти малко ружи. Надявам се да стане хубава хартия от тях.

Джени ѝ благодари и извади още една чаша. Сипа кафе за Сара и на връщане към кръглата дъбова маса взе млякото.

— Е, какво те носи насам толкова рано? — попита тя, докато сядаше до очевидно радостната си приятелка.

— Перуниковата хартия! — Сара спря да дъвче и на кръглото ѝ румено лице се изписа комично изражение, означаващо тревога. — О, господи, нали не си забравила, Джени? Знаеш, че исках да направя акварел върху твоята хартия от перуника, за да го подаря на сина ми — гения. Трябва да му напомня откъде идват всичките му знания. — Тя хитро се усмихна. — А и творческите способности.

Джени я увери, че хартията е готова. После безмилостно започна да се заяжда на старата тема:

— Сара, миличка, знаеш ли, че си уникална? Рожбата ти не само е наследила възхитителен набор от ДНК, но е и израснала в прекрасно обкръжение.

— И кой създаде прекрасното обкръжение, в което да расте? — усмихнато попита Сара.

Джени вдигна ръце в жест на защита. Знаеше, че никога няма да спечели дори приятелски спор с енергичната Сара. С тайнствена

усмивка Джени започна да разбърква кафето, пренесена от мислите си в съвсем друг свят.

— Добре, момичето ми. Какво се е случило? — Сара бързо бе схванала настроението ѝ и сега гореше от любопитство.

Джени поклати отрицателно глава, но когато срещна решителния израз на лицето на Сара, отстъпи.

— В Уестънс Пойнт, къщата на Уестънови, има нов наемател за през лятото. Вчера го видях.

— Него ли? — Сара наостри уши. — Кой е той? С какво се занимава? Харесва ли ти?

Когато работата опре до въпроси, можеш да разчиташ на Сара, помисли си Джени.

— Доктор Джон Маккалъм. Психолог. И да, съвсем случайно ми харесва — тихо отговори тя.

— Е, и какъв е проблемът?

Джени накратко ѝ обясни каква е работата му. Обясни ѝ, че според нейната преценка сега състоянието му е почти толкова лошо, колкото ѝ нейното собствено преди две години.

— Причините при него са от друго естество, но е също толкова съсипан — добави тя.

— Според мен ти... доста го харесваш — отбеляза Сара.

Джени кимна. Още си спомняше топлата му прегръдка. А женската интуиция ѝ подсказваше, че тази нощ и той бе изпитвал нещо към нея.

— А той харесва ли те?

Джени отново само кимна, но наум добави: „При това доста... според мен.“

— Дженифър Ларсон! Какъв е проблемът тогава? Освен, разбира се, ако не е на сто и три години и в инвалидна количка! Време е да проумееш, че си прекрасна жена, способна да има връзка с представител на противоположния пол. — И както винаги, решена да стигне до дъното на нещата, Сара продължи: — Той не е хомо, нали?

— Не бих казала! — изкикоти се Джени.

— А на каква възраст е? Колкото мен? По-стар?

— Той е с три години по-млад от мен, Сара. Чувствам се така, сякаш съм отвякла дете!

— Обзалагам се, че той не гледа по такъв начин на нещата. — Сара вдигна вежди и скръсти ръце над внушителния си бюст. — Такъв човек ти идва на крака... а ти се страхуваш!

Подразнена от факта, че Сара отново е ударила точно в целта, Джени скочи да налее още кафе.

— Той няма нуждаят летен флирт, нито пък аз. Тук е, за да почива и отново да намери пътя си.

— А на мен ми се струва, че вече си е намерил пътя. — Сара развеселено я посочи с пръст. — А ще си почива, когато остарее като мен.

— Ах, ти! — засмя се Джени. Знаеше, че аргументите ѝ са безполезни. — Направо си невменяема!

— Така е, нося глупавото сърце на романтик — отвърна Сара. — Цял живот съм такава. — На лицето ѝ разцъфна загрижена усмивка. — Но съм и много добър психолог, мила — добави по-тихо. — Време е.

Джени кимна, сърцето ѝ преливаше от любов към мъдрата ѝ приятелка. Преди време Сара бе повдигала духа ѝ, бе ѝ помогнала да се изправи на крака, бе ѝ дала силата да се справя сама. А сега, като птица-майка, се опитваше да я убеди, че е време да напусне гнездото. Наистина беше време. Трябваше отново да се върне към света на живите, където хората се влюбваха и поемаха рискове. Но беше ли истински готова? Това още не знаеше.

Ходът на мислите ѝ бе прекъснат от Сара, която се надигна, придърпа я към себе си и майчински я прегърна.

— Ей, остави тези тежки мисли — предупреди я тя. — Любовта трябва да бъде забавна, особено през лятото.

— Любовта ли? — изненадано възкликна Джени.

— А нима си заета с нещо друго през следващите няколко месеца, сладурче? — Думите на Сара прозвучаха като реплика от стар гангстерски филм. — По-спокойно! Просто го проиграй това лято!

— Точно от това има нужда Джон — да се забавлява и отново да се научи как се играе — каза Джени повече на себе си, отколкото на Сара.

Приятелката ѝ присви очи, досетила се, че „доктор Джон Маккалъм“ ѝ звучи като името на много мъдър психолог. Запазвайки тази мисъл за себе си, тя отново прегърна Джени.

— Това е твоята възможност, мила. Просто ѝ се наслаждавай!

Преди Сара да си тръгне, Джени ѝ даде няколко листа хартия от перуника, които бе отделила за акварелите ѝ.

— Надявам се, че капризното ти хлапе одобрява таланта на майка си. Ще дойдеш ли за вечеря?

— О, малкият вече всичко знае — засмя се Сара. — Ежедневно му изпращам ментални съобщения, за да му го напомням. — Тя пое бледозелените листове. — А за довечера ще трябва да си помисля. Професор Уитни Енгъс Къстър Трети ме е поканил на вечеря в скромната си вила край Отъртейл Лейк. Би искал да разгледам гравюрите му...

Джени се смя, докато сълзи потекоха от очите ѝ.

— Уитни Енгъс Къстър ли?

— Трети — добави Сара с каменна физиономия. — Надявам се да сплетем рога... или нещо друго. — Обнадеждено се усмихна.

— Ако се опита, това ще е краят му — отвърна ѝ Джени.

— Надявам се да не е така! — Сара потрепери.

— Хайде! Хайде! — заповяда Джени и леко я побутна към вратата. — Имам работа.

— Аз също — засмя се Сара. — Трябва да прочета това-онова за гравюрите. Ще се видим утре, миличка. А и честито, Джени! Като велосипеда е, ще видиш. Щом веднъж се научиш, няма забравяне!

След като Сара потегли с древното си комби, Джени се захвана да приготвя тръстиката, която бе сварила предишната вечер. Извършваше нужните действия като сомнамбул, а в същото време в ума ѝ се връщаха всички мисли от часовете, когато за първи път бе срещнала д-р Джон Маккалъм. Тя ги съчета със съвета на Сара точно както смесваше и пречистваше кашата, необходима за хартията ѝ. Отвън разбърка кашата до водниста субстанция и филтрира влакната в рамки със ситна мрежа.

Тези действия бяха от второстепенна важност, защото вниманието ѝ бе заето с припомняне на думите и движенията на Джон, които сякаш бяха разбъркали душата ѝ, бяха се процедили през ситото на защитата ѝ... За първи път от смъртта на Ричард насам тя се чувстваше толкова жизнена... но и някак уплашена. Уплашена от неизвестното...

До какво щеше да доведе връзката им? Можеха ли да бъдат приятели? Щеше ли той да пожелае повече? А тя? Не можеше да

мисли ясно. В някаква омая постави и последната покрита с влакна рамка върху разцепения дънер, който ползваше като маса за сушене. Щяха да минат няколко часа, докато слънцето изсуши листата. Бе опитвала и по-бързи начини — като въздушната струя на сешоара ѝ или пък фурната. Но и двата се оказаха неподходящи. От изкуствената топлина хартията винаги се набръчкваше. А тя имаше нужда от идеално гладка повърхност, върху която да отпечатва своите гравюри върху дърво.

Сара бе ѝ помогнала да открие скрития си талант, но Джени бе стигнала и по-далеч — работите ѝ се продаваха. На хартия от жито отпечатваше гравюри на зърна, върху пшенична и дъбова хартия — хамбарите на Батл Лейк, а върху хартия от тръстика изобразяваше големия мъжки гмурец, символ на щата Минесота. За последния тип бе намерила голям пазар, но винаги настояваше всяка от сериите да бъде представена. Отказваше на предложенията за масово производство, но бе доволна, че може да направи добри пари с този нов занаят. Можеше да прави каквото си пожелаеше толкова дълго, колкото ѝ беше приятно. Това бе просто идеално положение.

Но с Джон нещата не стояха по същия начин. Това я влудяваше. Ядосана на самата себе си за това, че бе отделила твърде много време на този проблем, Джени изтръска тъмнозелената утайка върху добре поддържания градински плот и се спусна надолу към брега, за да изплакне тенджерата. Съсредоточена в работата, тя не усети приближаването на Джон.

Той седеше на около десет метра притихнал в кануто си. Слънчевите лъчи ни най-малко не охлаждаха възбудата, обзела го, докато наблюдаваше Джени. Сега тя бе облечена още по-оскъдно от миналия път — само по розови бикини и избеляла фланелка. Гъстата ѝ руса коса бе сплетена на дебела плитка, която висеше покрай гърба ѝ, докато тя наведена си вършеше работата. Езикът на тялото ѝ му подсказа, че е разтревожена за нещо. Движенията ѝ бяха резки, а не плавни и грациозни, както когато бе работила под звуците на музиката. Джон осъзна какъв е проблемът и се намръщи. Беше повече от ясно. Тя беше разстроена заради детинския му списък от целувки, а чувствата ѝ бяха объркани. Тялото ѝ я предупреждаваше, че желае много повече от една платоническа връзка, но разумът ѝ напомняше, че още не е готова.

От една страна, Джон бе благодарен на опита си, който му помагаше да я разбере толкова добре, но от друга, беше уморен до смърт да „разчита“ емоционалните проблеми на хората. Имаше нужда от тази лятна ваканция, копнееше за спокойствие и забавления. Не беше достатъчно само да си каже: „Да вървят по дяволите всички уплашени хора — аз трябва да се грижа за себе си!“ Не можеше. Знаеше, че независимо дали желае или не, ще бъде внимателен към чувствата на Джени. Като взе това решение, свали огледалните си слънчеви очила и извика:

— Ей, момиченце, ще дойдеш ли да си поиграем?

Тя се изправи с радостно изражение, сякаш всичките ѝ тревоги и страхове бяха пропъдени от момчешката му усмивка.

— Какво имаш предвид, Джони?

Нямаше ли в интонацията и лек нюанс на флирт? Спокойно, човече, каза си той. Тези десетина метра, които те отделят от нейния остров, ѝ придават смелост. Той бавно загреба към брега. Тя стоеше във водата и предизвикателно го гледаше с леко наклонена глава и ръце на кръста, а плитката почиваше върху лявата ѝ гърда.

— Какво ще кажеш за състезание с канута? Тъй като изобщо не съм във форма, реших, че няма да е неспортсменско да предизвикам жилаво момиче като теб. — На няколко метра от нея спря да гребе. — И освен това, егото ми би могло да се възползва от този стимул.

След като отбеляза наум, че всеки нормален мъж би завидял на атлетичното му телосложение, тя реши въпреки всичко да приеме предложението.

— Твърде добро образование имаш, за да си шовинист. Ще използвам ласкателството ти, за да те съсипя. Сигурно осъзнаваш, че няма да те щадя. Ще се състезавам за победа. — Отиде до брега и подпря тенджерата на една върба. После гордо се изправи. — Може да съм дребна, но съм силна.

Той мълчаливо я наблюдаваше от поклащащото се кану. Кехлибарените му очи войнствено проблеснаха.

— Много говориш, но да видим как ще си във водата — предизвика я той. — Победеният ще сготви вечерята.

— Готово! — весело се изсмя Джени. Като някакво гъвкаво горско създание избута кануто си и скочи вътре с гребло в ръка. — Напомни ми някой ден да ти покажа наградите си от състезанията.

— Май се опитваш с психология да съсипеш психолога, Джени?
— засмя се той.

— Ау, докторе, колко сте чувствителен! — провлече тя.

— Ще се състезаваме от края на моя остров до Уестънс Пойнт и обратно. Това прави около една миля. Нали не ти е твърде много?

Джон изпъчи голите си мускулести гърди и изсвири.

— Ще те последвам навсякъде, мила моя... удар след удар!

Явно се заяждаше, но Джени усети силата, която се криеше зад чаровната му усмивка. За момент ѝ заприлича на краля на джунглата, който преследва плячката си. После поклати глава и видението се стопи. И той ми говори за психологически натиск, нервно си помисли тя, докато се наместваше в кануто. После изведнъж стана сериозна.

— Готова съм веднага щом ти кажеш, умнико!

След едно „Готови... Старт!“, извикано от Джон, състезанието започна. Джени използваше всеки мускул на гърба и силните си ръце, за да забива греблото дълбоко в кристалната вода. След десет загребвания тя беше вече една дължина напред и триумфално се засмя през рамо към Джон, който изглеждаше обзет от мрачна решителност и гребеше като луд, за да я настигне. При Уестънс Пойнт тя все още беше напред и получи допълнителна преднина, защото знаеше как да обърне кануто си по-бързо и ефективно. Но сега вече целият ѝ въздух отиваше за гребането. Смахът ѝ бе секнал около тридесет метра преди това.

Последните петстотин метра Джени, обладана от желанието да победи, включи всички резерви на тялото си. Зад гърба ѝ долиташе яростният монолог на Джон:

— Проклятие! Концентрирай се, Джон Маккалъм! Няма да оставиш някакво си момиченце да те победи. Греби! Давай! Настигни я! Победи, победи, победи!

На Джени ѝ се струваше, че усеща горещия му дъх във врата си. После той я застигна, а немигащият му поглед бе прикован върху финалната линия. За момент тя се поколеба, очарована от блестящите мускули на гърба му. Господи, колко красиво бе тялото му! Това откритие, което наруши концентрацията ѝ, бе достатъчно за Джон. Той победи, макар и със съвсем малко.

Накрая бързо се изправи в кануто, започна да се бие по гърдите и огласи цялата околност с триумфалния си рев. И също толкова, бързо

кануто се обърна, под краката му и безцеремонно го запрати в езерото. Той изплува на повърхността, където започна да плюе и да ругае. Обърна смаяното си лице към Джени, която цвилеше от възторг заради внезапното му охлаждане. Все още задъхана от смях, тя се плъзна към плаващото му гребло, а той сграбчи ръба на преобърнатото си кану. Когато се приближи към него, той се хвана за лодката ѝ.

— Пада му се на егото! — измърмори. Тя отново се закикоти. — Можех да те дисквалифицирам заради това, че ми се смееше — заплаши я той и разклати кануто ѝ. Очите му примижаха срещу слънцето, а мислите му се спряха на факта, че отново я вижда в мокра риза.

— Пусни лодката ми — театрално заповяда тя. — Заслужавам да се посмея след победата ти. В края на краищата нали аз ще трябва да приготвя вечерята.

— Ами да, разбира се! — На красивото му лице разцъфна триумфираща усмивка. — В колко часа да дойда?

— О, не така, драги — поклати глава тя. — Първо ще ми помогнеш да хвана вечерята. И чак после ще сготвя. Това ще бъде още един урок по забавления. — Усмихна се на учуденото му изражение. — С две думи, отиваш за риба!

— Но аз не знам нищо за риболова — запротестира той. — И освен това — добави с надежда — нямам въдица.

— Чудесно — заяви тя. — Значи нямаш криворазбрани идеи. Тогава просто се остави в ръцете ми, млади човече.

— С удоволствие, мадам — изръмжа Джон, все още хванат за кануто ѝ, — но какво значеше това млади човече? Не можеш ли да забравиш малката разлика в годините ни? Ако не друго, поне се чувствам няколко десетилетия по-стар. Ти си се възстановявала две години. А аз току-що пристигам — сериозно добави той.

— Извинявай, Джон. — Внезапно се изчерви от смущение. — Прав си. Няколко години разлика нямат никакво значение.

— Особено между приятели, нали? — закачливо подпита той.

— Да — съгласи се Джени и леко потръпна. — А сега избутай кануто си на брега. Ще продължим с моето. — Той изпълни заповедта ѝ и скоро стоеше до нея и гледаше как отваря малък сандък, вкопан в хълма. Оттам тя извади две въдици и сак за риба. Като любопитно кутре, той я последва до градинския плот, където от високо стебло тя

избра един царевичен кочан с наедрили зърна. Неспособна да издържа повече на мълчанието, Джени прочете на глас надписа върху сивата му фланелка.

„ЛЕКАРИТЕ ГО ПРАВЯТ САМО С УГОВОРЕН ЧАС“

— Това е представата на майка ми за страхотен надпис — засмя се той. — Има странно чувство за хумор. — Съблече набедената дреха, и я провеси на един клон. — За своя защита, трябва да кажа, че не е права.

— Да, зная. — Лицето на Джени стана строго. — На мен ми се струва, че го правят навсякъде.

Джон долови горчивината в гласа ѝ и тихо подсвирна. Още една интрига. Тази жена приличаше на увлекателна книга, изпълнена с мистерии. Трябваше да разбере за какво си мисли. Но не сега. Щеше да го запомни, да го остави за друг път. В този момент предпочиташе да се пошегува.

— Ау, сестра Ларсон — чукна я по загорелия нос. — Как говорите само!

Думите му разсеяха мрачните ѝ мисли и тя отново се разсмя.

— Качвай се на кораба, приятел. Вечерята ни чака!

— Слушам, капитане! — отвърна той с блеснал поглед. — Хвана я за ръката и я повлече към кануто. — Всички на кораба!

Докато Джон гребеше, останал само по шорти, на Джени ѝ беше ужасно трудно да откъсне поглед от мускулестия му гръб. Независимо от това, тя отведе новия си приятел по риболов до едно място само на няколко метра от носа на острова ѝ — там, където започваше заливът Молърд Бей. После внимателно спусна зад, борда подобната на гъба котва.

— Тук е — заяви. — Сега, Джони, гледай внимателно. Ще ти покажа само веднъж, а после ще се оправяш сам.

Той започна внимателно да наблюдава как тя бързо отрони няколко сочни зърна от царевичния кочан и забодде пет от тях на малката златна кука, при което закри острието и дръжката ѝ. После му я подаде и направи същото със своята.

— Погледни във водата, Джони — нареди тя. Заедно се загледаха зад борда и очарован, Джон забеляза голямо ято риби, които плуваха между обли формирования в пясъка, за които предположи, че са техни

убежища. — Ако сме тихи — прошепна Джени, — можеш почти да си избереш рибката, която желаш да уловиш. Хайде опитай!

Той разви няколко фута от кордата, потопа кукичката във водата и я изпречи пред устата на голяма, наподобяваща тиган риба, която неподвижно се втренчи в яркожълтото зърно. После със светкавично движение рибата глътна стръвта и се стрелна към дънната растителност. Напълно погълнат от желанието за оцеляване, заложено още в пещерните хора, Джон дръпна въдицата:

— Хванах я! Хванах я! — извика той, докато се опитваше да укроти рибата, която се мятеше по дъното на кануто. Опитва се да я хване и мигновено бе възнаграден от острите ѝ перки с болезнено порязване на палеца. — Помощ, получих смъртоносна рана! — Започна да вие, а когато чу смеха на Джени, се намръщи.

— Не мисля, че ще умреш, докторе — подразни го тя. — Пък и преди си виждал кръв.

— Да, но не моята... И беше преди много време.

— Просто се измий в езерото.

— Какво? И да ме докопат акулите?

— Няма акули, само морски кучета. — Джени видя уплашената му физиономия и добави: — А те дори нямат зъби. Същото се отнася и за морските котки.

— Сигурно ще ме изсмучат до смърт — заяви той и топна наранения си палец във водата. Джени умело сграбчи рибата и я пусна в сака.

След около тридесет минути Джон вече бе схванал особеностите на новото си умение и двамата с Джени бяха уловили десетина риби — достатъчно за вечерята им. Поела задължението да гребе заради „нараняването“ на Джон, Джени поведе кануто към кола за връзване, а после го помоли да занесе улова им на свободната дървена маса. След като прибра риболовните принадлежности и хвърли останалата царевича на патиците, тя взе от сандъка ножа си за чистене и последва Джон. С умението на хирург тя се впусна в трудната работа по чистенето на рибата.

— Добре се справяте, сестра Ларсон — почтително каза Джон, доволен, че все още не е настояла да го научи как се чисти риба.

— Благодаря, докторе. Дължи се на продължителната ми практика — отвърна тя. — Рибата е много полезна за мозъка.

— Странно, това не са ни го казвали в училище — рече той. — Колко ли умен щях да бъда сега, ако през всичките тези години бях ял риба по три пъти на ден!

— И сега си достатъчно умен, вундеркинде — засмя се тя.

— Ако не беше това острие в чевръстата ти ръка, щях да ти покажа, че опитът ми е много по-голям от този на едно момче. — Настоятелният му поглед плъзна по тялото ѝ.

— Нямаш късмет, приятел — сериозно отговори тя, но потрепването на сините ѝ очи издаде лъжата. — Прекалено гладна съм.

— А ти за какво, по дяволите, си мислеше, че говоря? — разсмя се той. — Ами че аз умирам от глад... за теб.

— Май учениците винаги си падат по своите учителки — въздъхна Джени и се запъти към стълбите на къщата, като внимателно държеше изчистената риба. — Зад онези храсти ще намериш дупка с метален похлупак — добави тя. — Изхвърли там вътрешностите и после ела. А и гледай, да не дишаш, когато повдигнеш капака. — Когато го видя как задържа дъха си и се зачервява, избухна в смях, а после слезе по стълбите и се скри от погледа му.

Вътре остави рибата в метален гевгир и мина в банята, за да се измие. Когато се върна, видя Джон, който стоеше в средата на изпълнената със слънчева светлина дневна.

— Значи не си се шегувала за наградите? — попита той, когато погледна към камината. — Имаш прекрасен дом, Джени. Никога не съм предполагал, че животът под земята може да бъде толкова... толкова въздушен!

Тя се усмихна, а после сбърчи нос.

— Пфу! Миришеш на риба. Иди да се измиеш, а после ще ти покажа как да се отървеш от тази миризма.

Пет минути по-късно той стоеше до нея в кухнята и скептично втриваше лимонов сок в ръцете си. След малко вдигна пръсти и критично помириша цитрусовия аромат. Изненадан, се усмихна.

— Откъде го знаеш това? Наистина изчезна!

— Аха.

— Както вече казах, сестра Ларсон, справяте се изключително добре с работата си!

— Като заговорихме за работа, какво ще кажеш и да се захванем с нея? — Тя го хвана за ръка и го отведе в градината, където той

набързо усвои тънкостите на брането на бобови шушулки. През това време Джени набра малко салатата, извади шест моркова от един ред, като откъсна папратовидните им израстъци и ги хвърли заедно с другите остатъци между лехите. — Това пропъжда бурените — обясни тя.

В кухнята изми и наряза салатата, след което ѝ добави пресни билки, изстудени сосове и различни подправки, а после разбърка получената ухаеща маса. След по-малко от час двамата седяха край старата дъбова маса и похапваха от панираната риба, златистите моркови, яркозеления фасул от сочната салатата и горещия домашен хляб. За десерт Джени поднесе шоколадови сладки и ароматен билков чай.

— Вечерята беше великолепна, Джени. Благодаря ти. — Джон въздъхна и протегна крака под масата.

— Винаги ми е приятно да разделя храната си с приятел — топло се усмихна тя.

— Хубаво чувство, нали?

Разбрала, че във въпроса му се съдържа много повече от думите, Джени мълчаливо кимна.

— Къде си родена, Джени? — нехайно попита той.

— В една плевня... в Мисула, Монтана. — Видя учудения му поглед и добави: — И трябва да ти кажа, че е акуширал баща ми.

— Става все по-интересно. — Той се поизправи на стола си. — Разкажи ми!

— Не е чак толкова необикновена история. Баща ми е ветеринарен лекар. Ако си виждал Монтана, сигурно знаеш, че в по-голямата си част тя се състои от огромни писти земи и е прочута с яростните си зимни виелици. И така, на мама ѝ дошло времето точно в средата на един от тези ледени кошмари и тъй като живеели... живеехме в една ферма извън града, татко е трябвало да свърши цялата работа.

— А какво е правила майка ти в плевнята... освен това, че те е раждала, искам да кажа.

— Тя е ветеринарен помощник. Двамата с татко тъкмо са помагали на една от кобилите, която е имала преждевременно раждане. А в това време виелицата набрала сила и не могли да се върнат в

къщата. Тогава татко не е имал никакъв друг избор, освен да настани мама по-удобно и да свърши работата.

— И така малката Джени се роди в яслите — измърмори Джон. — Веднага щом те срещнах, разбрах, че в теб има нещо необикновено. И после как се озова тук?

— Това място от дълго време е било собственост на семейството. Дядо ми, който преди няколко години почина, го остави на мен, защото знаеше колко много ми харесва. — Усещаше, че Джон има нужда от по-ясно обяснение. Вероятно искаше да разбере какво я бе довело тук след смъртта на съпруга ѝ, но тя просто не можеше да говори за това сега и ѝ се стори, че той долови настроението ѝ. — Сега е твой ред, докторе — завърши Джени.

— Никога няма да успея да те догоня, Джени — засмя се той. — Аз съм просто едно градско момче от Чикаго. Родил съм се по време на големите вълнения. Но аз съм бил в болницата при майка си, далеч от разярените тълпи. Майка ми е художничка. Въпреки усилията ѝ да предаде на рожбата си поне малко от артистичния си талант, аз, изглежда, съм тръгнал по стъпките на баща си. Той е семеен лекар и все още практикува в клиниката, където е започнал преди около тридесет години. Горката ми майка непрекъснато се опитваше да ми напомня, че трябва да се забавлявам, да бъда поне малко буен и безгрижен, но аз имах други идеи. Мисля, че останалото вече го знаеш, Джени. С две думи слушах само себе си и правех каквото мога.

— Изглежда, вътрешният ти глас е удвоил темпото, Джон. Надявам се, че ще те остави да си починеш малко — каза тя. — Твърде много си се товарил досега.

— Отново говориш точно като майка ми — предупреди я той.

— А ти не спомена ли, че майка ти е художничка? — Той кимна, а Джени се замисли. — А да се казва случайно Роуа Маккалъм? — Отново кимване. — Господи, Джони! От години се възхищавам на творбите ѝ! Тя е един от най-добрите майстори на акварела в наши дни. Трябва да се гордееш с нея!

— Аз се гордея — отвърна той. — Проблемът е, че винаги съм бил трън в короната на славата ѝ. Никога не можах да приема артистичния безпорядък с всички тези лепкави бои и смрадливи разтвори. Всеки път, когато се опитваше да ме заинтригува, миризмата на терпентина ме караше да повръщам!

— Повръщал си от миризмата на терпентина ли? — Джени се разсмя и се хвана за корема.

— Това беше най-лесният начин да се измъкна — просто го правех и изчезвах. — Той се престори, че ще ѝ покаже как става.

— Да не си посмял! — извика тя. — Уф, майка ти сигурно е трябвало да те накаже. Бил си много разглезено дете!

— Тя го направи. Накара ме да изчистя повърнатото. — На лицето му се появи отвращение. — Направих го само веднъж — призна. — Мразя мръсотията. Дай ми на мен чистите и спокойни научноизследователски лаборатории — добави.

— Учудвам се, че не си повърнал, докато изхвърляше вътрешностите от рибата. — Джени започна да събира съдовете.

— Откъде знаеш, че не съм? — срязва я той. — Погледна приборите в едната ѝ ръка и купа чинии в другата. — И как става така, че всеки път, когато ми се прииска да те сграбча, ти се оказваш с оръжие в ръка?

— Ами претърси ме — вдигна рамене тя.

— О, Джени, наистина ли може... много ти се моля! — Той я последва в кухнята с вид на обнадежден младеж.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След горещ спор за това кой ще мие и кой ще подсушава, Джон победи.

— Мразя да бърша съдове, Джени.

По-късно решиха да отидат на Уестънс Пойнт, за да гледат залеза. Пътуването им към пясъчния бряг беше много по-спокойно от следобедното им състезание. Канутата им пореха водата едно до друго, докато се плъзнаха на пясъка. После, хванати за ръце, изкачиха хълма — точно навреме, за да видят пурпурното великолепие на залязващото слънце, което бавно се гмурна зад хоризонта.

— Грандиозно! — въздъхна Джон.

— Кога за последен път си наблюдавал залез... или изгрев по такъв начин? — сериозно попита Джени.

— Казваш ми да спра и да помириша цветята — рече той.

— Ако съм научила нещо, откакто съм тук, Джони — обърна се тя към него с насълзени очи, — то е как да намирам време да живея. Животът е толкова кратък!

— Ще ми разкажеш ли за смъртта на съпруга си? — Той хвана ръцете ни я придърпа на зелената трева.

— Да не се опитвате да ми пробутате някой от професионалните си трикове, доктор Маккалъм? — възпротиви се тя, почувствала се внезапно уязвима и беззащитна.

— Не, Джени, наистина искам да знам — отвърна той, без да сваля поглед от присвитите ѝ очи.

— Ричард почина от инфаркт — започна тихо тя. — В продължение на години живееше твърде напрегнато. И накрая сърцето му просто спря, неспособно да се справи с непосилния товар. След това аз се завърнах към задълженията си в болницата, но бях загубила увереност в своите умения. Бях изгубила вяра в себе си като квалифициран професионалист. И така моята защитна стена също рухна, Джони, но поне виковете в кошмарите си бяха само мои. — Тя се загледа в порозовялата вода, като почти осезателно усещаше как

спомените ѝ се събират около нея. — Така че дойдох тук. Сега това, е моят дом. Едва тук успях отново да подредя късметата на разбития си живот. — Въздъхна и потрепери, обхваната от тъгата на тайните си спомени. Имаше още толкова много за разказване... но не тази вечер. Все още не бе готова да го сподели.

— Възхищавам се на смелостта, ти, Джени. — Джон поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна по дланта.

— Не би помислил такова нещо, ако ме бе видял преди две години. — Тя потупа пръстите му със свободната си ръка.

— Сама знаеш, че е нужно време, Джени. Виж какво научих аз днес. Забавлявах се за първи път от години насам и трябва да ти благодаря за това. — Без предупреждение той се наведе и я целуна. Устните му бяха топли и не настояваха за повече. Привлече я към тялото си и тя почувства сигурността на прегръдката му. Джон, нежно започна да изучава устата ѝ, като се стараяше да потисне страстта си. А когато тя се отпусна в ръцете му, той притисна устни към основата на стройната ѝ шия и промълви: — Благодаря ти, мила Джени. Благодаря ти за този прекрасен ден.

Думите му я върнаха към действителността. Какво се бе случило? За минута тя бе отвърнала на нежната целувка. Бе пожелала да усети сигурността на топлата му прегръдка. „Не!“ — изкрещя наум тя. „Не!“

— Прекарах чудесно, Джени — каза Джон и я пусна. Бе усетил напрежението на тялото ѝ и бе решил да върне разговора към платоническата му страна. Джени бързо се изправи и почисти тревата от дрехите си.

— Затова са приятелите Джони. Но е време този твой приятел да се прибира у дома. Ружите ме чакат.

— Ружите ли?

— Рано тази сутрин приятелката ми Сара ми донесе цял букет. И ако искам утре да направя хартия от ружи, ще трябва тази вечер да ги сваря — обясни тя.

— А може ли утре да гледам как приготвяваш хартията?

— Може дори да ми помогнеш, ако искаш. Но те предупреждавам, че работата е доста мърлява, макар и с терапевтичен ефект. Ще започна около осем. — Когато видя реакцията му към

ранния час, тя му каза, че трябва да започне рано, за да могат листата да изсъхнат на обедното слънце.

— Ще дойда — обеща Джон, след което ѝ помогна да влезе в кануто и го избути във водата. — И пак ти благодаря, Джени. Приятни сънища.

— И на теб. Джони. Лека нощ.

Ясната сутрин предвещаваше хубав ден. Джон пристигна точно в осем и двамата се захванаха с трудната работа по приготвянето на хартията. Когато тя изсипа кашата от ружите в цедилката и започна да я разбърква, той нервно преглътна. Малко по-късно слисано ахна, когато я видя как пуска във вода няколко парченца от зелената лепкава маса и ги разбърква с миксера, докато заприличат на пюре. Джени се обърна към него, а на пълните ѝ розови устни се появи усмивка.

— Докато готвехме снощи, същата цедилка и миксер ли използвахме? — задавено попита той.

— Май ако ти кажа „да“, ще ти се обърне стомахът! — засмя се тя. А като забеляза изплашения му поглед, потупа мускулестата му ръка и добави: — Не, за готвене ползвам други. Честно! Ей там, в онзи шкаф. Провери, ако не ми вярваш!

— Вярвам ти — примирено се усмихна той. Малко по-късно се вгълби напълно в усвояването на целия процес. Точно когато вече бяха приключили с разчистването и се наслаждаваха на плодовете на труда си, до ушите им долетя затръшването на автомобилна врата.

— Юху-у-у, Джени! В къщи ли си?

— Идвай, Сара — извика Джени.

Двамата с Джон видяха как приятелката ѝ темпераментно се поклаща по тясната ивица земя, която свързваше острова със сушата.

— Ако водата в езерото се покачи — мърмореше Сара, — полуостровът ти пак ще се превърне в остров и аз отново ще трябва да използвам джонката, за да стигам до него.

— Каква джонка? — прошепна Джон на Джени.

— Джонката... лодката — отвърна тя. — Онази дълга плоскодънна лодка, която е вързана при стеснението.

— Какво знаеш ти! — засмя се той. — Ето че са нарекли и лодка на мое име!

Джени се отказа да му обяснява в какво се състои разликата и вместо това, извика на приятелката си:

— Как мина вечерта ти, Сара? Отиде ли да видиш гравюрите на професор Къстър?

— За твоє сведение, той се държа чудесно — радостно изпъшка Сара. — Всичко мина като по вода. Всъщност накрая се намерихме в езерото! — Бързият ѝ поглед забеляза слисаното изражение на Джени и учуденото лице на красивия непознат. — О, не ме гледай така осъдително, зайчето ми! По-добре ме представи... Това ли е мъжът, за когото ми разправяше?

Съвсем смутена, Джени забеляза самодоволното изражение, пробягало по лицето на Джон. Явно беше доволен от себе си негодникът му с негодник!

— Джон, бих искала да ти представя моята добра приятелка — поне засега! — Сара Гейбриъл. Сара, това е Джон Маккалъм, новият ни съсед в Уестънс Пойнт.

Джон пристъпи напред и любезно пое протегнатата ръка на Сара.

— Щастлив съм да се запознаем, Сара — промълви той. — Забележително! Родена в ясла и с приятелка, която носи името Гейбриъл. Може би ще трябва да променя темата на лятното си изследване. Струва ми се, че съм попаднал на велико откритие!

— Здравей, Джон — отвърна на усмивката му Сара. — Май няма да се включа в понятието за забележително, синко. Твърде стара съм за теб.

— И Джени така мисли.

— Глупости!

— Казано накратко, госпожице Гейбриъл...

— Нека да видим какво си направила с хартията от перуники — побърза да смени темата Джени, която до този момент безмълвно бе слушала размяната на остроумия. Протегна се и пое картината, която Сара държеше в другата си ръка. — Чудесно!

— Изумително! — Джон внимателно изучаваше картината. — И ангелче вместо подпис! Нещата стават все по-интересни! — Открито намигна на Джени и дори не опита да скрие възторга си, когато я видя да се изчервява до ушите.

Сара, която наблюдаваше закачките им, отново се намеси и, както винаги, думите ѝ попаднаха право в целта:

— А ти с какво всъщност ще се занимаваш през това лято, Джон?

— Джени ми обеща да ме научи да играя — невинни отвърна той. После хитро се усмихна.

— Джон прави изследване на семейния живот — каза Джени и накратко разказа на приятелката си за неговите намерения. Но той пак се ухили и тя отново се изчерви.

— Но не можеш да правиш това по двадесет и четири часа в денонощието — каза Сара, която тайничко се наслаждаваше на всяко от изчервяванията на приятелката си.

— Амиии... — поколеба се Джон, забелязал гримасата на Джени, която очакваше последния удар. — Мислех, също да опитам с малко рисуване. Майка ми се опитваше да ме научи в продължение на години. Твърдеше, че имам потенциал на примитивен художник. Оттогава знам, че това е учтив начин да ми се каже, че нямам талант.

— Майка му е Роуз Маккалъм, Сара.

— Това е възхитително — възкликна Сара. — И какви техники предпочиташ?

— Нямам представа — вдигна рамене той. — Но съм много сръчен... и мразя миризмата на терпентин!

Сара огледа зеленикавите му бермуди и шарените „Нанк“-ове. После поклати глава.

— Струва ми се, че си добър кандидат за темпер. Имам един комплект в комбито. Плюс няколко четки, един стар статив и няколко платна. Елате с мен и ще видя какво мога да намеря — нареди тя като грандама.

— Обикновено наричам колата й „Бездънното гърне на Гейбриъл“ — прошепна му Джени, докато крачеха след нея. Когато Сара отвори вратите и пред очите им се разкри планина от материали, които сякаш бяха нахвърляни и разбъркани от танцуващ дервиш, Джон й намигна.

Прикритото му желание да я предпази бе накарало една малка врата в Джени да се откrehне, за да отвори път на топлотата. Самата тя бе малко изненадана от реакцията си, но затвори очи и се отдаде на чувството си, което й даваше усещането за почти физическо докосване. Когато отвори очи, погледът й срещна неговия — той я бе гледал през цялото време, бе се наслаждавал на отговора й. Нервно прочисти гърло

и цялата се изчерви. Каза си, че всичко това е глупаво. Дори Ричард не ѝ бе въздействал така! В края на краищата това беше само едно намигване!

— Аха! Ето къде сте били! — триумфално извика Сара от дълбините на комбито си. Зачервена и усмихната, тя подаде материалите на Джон. — Знаех, че са тук някъде — заяви. После хвърли отвратен поглед на купчината, която изглеждаше още поразбъркана от преди. — Проклятие! Ще трябва да поразчистя след някой и друг ден!

— Или след някоя и друга година, Сара? — засмя се Джени. — Това ми го говориш от две години.

— Просто имам нужда от добра домашна прислужница.

— Или може би от иконом? — Веждите ѝ закачливо се вдигнаха, а погледите им се срещнаха.

— М-м-м-м! — Сара замечтано се облегна на вратата. — Права си, момичето ми. Един добър иконом може да се справи с абсолютно всичко. — После внезапно се върна към действителността и пхна още една четка под носа на Джон. — Готов си, драги. За известно време тези неща ще те държат мирен. — Тя върна погледа си върху Джени, която се разсмя така неудържимо, че седна на земята.

— Няма дори да се опитвам да разшифровам тези кодирани съобщения — зарече се Джон. — Мисля, че вие, момичета, си говорите за неприлични неща... и затова по-добре да не се забърквам — обяви той с толкова безгрижен тон, че Сара и Джени отново се закикотиха. А когато накрая утихнаха, Джон сериозно добави: — Сара, не мога да приема това. Моля те, нека да си платя за нещата. Изглеждат много скъпи.

— Глупости! — избухна тя. — Това е моят принос в лятната ти програма за забавления.

Той забеляза съзаклятническата искра в погледа ѝ и кимна, приемайки подаръка. После шумно я целуна по румената буза.

— Благодаря ти, Сара. Ти си истински ангел.

— Остави нещата да се развиват сами, Джон. — Тя майчински го потупа по рамото. — Не се напъгай. И не забравяй, че си тук, за да се забавляваш.

— Разбрано, мадам — любезно отвърна той. И след като се бе качила в колата си и отпътувала, добави: — Истинска дама!

— Наистина е такава — съгласи се Джени. — Тя беше тази, която ме върна към живота. — Забеляза любопитното му изражение и продължи: — Скоро след като пристигнах тук, Сара ми стана приятелка. Постоянно настояваше да опитам нещо ново, нещо, което да ме освободи от самата мен. И тогава започнах с приготвяването на хартия и гравюри върху дърво, които отпечатвах върху нея. Сара нежно ме върна към живота. Помогна ми да видя къде мисленето ми се е деформирало благодарение на стари грешки и натрупана вина. — Джени въздъхна и осъзна; че май е казала повече, отколкото би искала той да знае. — С две думи, тя ме направи такава, каквата съм днес — независим занаятчия. — Забуленият ѝ поглед красноречиво показва на Джон, че разказът е свършил и той не се опита да я разпитва.

— Както вече казах, тя е истинска дама. Ей, дали хартията ни вече е изсъхнала достатъчно, за да я свалим от рамките?

— Ами ще трябва да проверим — отвърна тя, доволна, че е оставил болезнената тема за миналото ѝ. Заедно разгледаха всяка от рамките. Джени му показва как да разбере дали листовите са напълно сухи. И тъй като този ден слънцето печеше особено силно, тя прецени, че по-голямата част от хартията вече може да се отлепи. С помощта на метална шпакла тя внимателно, повдигна краищата на един от листовите, а после бавно го отдели от мрежата. После предложи на Джон да опита с един от своите. Той се справи отлично и гордо огледа двата листа, които бе създал съвсем сам.

— Ей, това е наистина страхотно — ентусиазирано заяви Джон. — Ако реша да остана тук, ще можем да работим заедно, като партньори. Какво ще кажеш, Джени?

— Добре се справяш, докторе — отвърна тя, без да обръща внимание на последните му думи. Остави шпаклата при другите инструменти и го погледна. Той още се възхищаваше на хартията. — Тези два листа можеш да ги задържиш, Джон. Когато се почувстваш готов, би могъл нарисуваш нещо с темпера върху тях.

— Ружи ли?

— Ако искаш. Това е следващият ми проект. Ще гравирам ружи върху дървена плоча и ще ги отпечатам върху тази хартия.

— Имаш ли нещо против да ти открадна идеята?

— Моля — отвърна тихо тя.

Отдръпването ѝ не остана скрито за Джон. То беше като сигнал за това, че тя се нуждае от усамотяване. Той събра материалите си, като внимателно постави двата листа между платната, които Сара му бе дала.

— Смятам да занеса плячката си у дома... по суша. След вчерашното си фиаско не се чувствам твърде сигурен в кануто. После ще се върна, за да взема и него. Става ли?

— Разбира се — съгласи се тя. — Чао. — Той се запъти по хълма към Уестънс Пойнт, като весело си подсвиркуваше.

По-късно, след като се навечеря, Джени се помъчи да се успокои. „Още не си съвсем излекувана, момиченце“ — напомни си тя. — „Не му позволявай да замъгли ума ти. В морето ще има достатъчно риба... когато си готова за това“.

Но разумните думи не отекнаха добре, особено в сърцето ѝ. Появата на Джон в нейния живот ѝ се струваше почти предопределена. Сякаш цяла година бе очаквала точно него. Но как щеше да се справи с положението? Потрепери и тежко въздъхна, завладяна от страх и очакване. За първи път от месеци насам се чувстваше много самотна.

ПЕТА ГЛАВА

Вече се смрачаваше, а Джон не беше се върнал. Почувствала се като хваната в капан в дома си, Джени грабна купената си на старо китара и се спусна по стълбите към вратата. Изкачи се на едно възвишение на края на острова. Оттам се загледа в езерото и усети как спокойствието на водата усмирява духа ѝ. После се изкатери на един от огромните гранитни камъни, които приличаха на гигантски играчки. Колко ли пъти бе седяла тук и си бе представяла, че бе капитан, който умело и непоколебимо води своя непотопим кораб към бъдещето? Защо отново бе започнала да се чувства като платноходка без кормило, която се люшка наред бурното необятно море на съмнението? Отказваше да признае пред себе си, че се чувства като половин човек, защото Джон не присъстваше на носа на кораба ѝ. Обезсърчена, тя засвири, а изпод пръстите ѝ излизаха все по-минорни акорди.

Когато тежестта на самотата притисна раменете ѝ Джени започна да пее всички тъжни песни, които знаеше, докато стигна до една, която бе написала преди около година. „Когато я целуна, любовта ни се превърна в лъжа. Разби сърцето ми дори преди да се сбогуваш.“. От очите ѝ потекоха сълзи. „Една тайна връзка уби любовта ни и ме остави тук да плача в самота.“

— Никога не съм чувал тази песен. — Тихият глас на Джон я върна към настоящето и тя изненадано вдигна глава.

— Сигурно защото никога не е била издавана. — На устните ѝ се появи кисела усмивка.

— Ти ли си я писала? — Тя кимна. — И си изживяла историята ѝ? — Тя го погледна, а очите ѝ казваха „да“. — Искаш ли да ми разкажеш за това, Джени? — насърчи я състрадателният му глас.

— Всъщност няма много за разказване — вдигна рамене тя. — Същата стара история, която сигурно си чувал милион пъти. Една седмица преди съпругът ми да умре, научих, че е имал връзка с друга. Един ден няколко студентки клюкарстваха в кафенето на болницата. Когато аз се приближих, те не ме познаха и продължиха. А аз просто

стоях като вкаменена и отказвах да повярвам. И чак когато бяха обсъдени и най-дребните детайли, се появи дежурната сестра. Тя разбра какво става и ме изведе.

Джон безмълвно седеше до нея върху още топлия от слънцето камък. Сега разбираше ужасната мъка, която ѝ причиняваше липсата на деца. Чувствата ѝ бяха като двуостър меч. Копнееше да си има дете, но бе доволна от факта, че не бе родила от болния си съпруг.

— Както знаеш, съпругата научава последна — прошепна той. Тя болезнено кимна. — Какво му каза, когато го видя?

— Нищо. Нямах тази възможност. Имах намерение да поговоря с него в нощта, когато умря, но бяхме извикани по спешност. Тогава дойде сърдечният пристъп. Умря сигурен, че тайната му е запазена. Но тази тайна вече бе убила вярата ни един в друг. След кратко отсъствие аз се върнах в болницата, но не можах да издържа на покровителственото отношение на тези, които знаеха. Нервите ми бяха съсипани. Непрекъснато се страхувах да не направя грешка. Нямах увереност в себе си. А когато напуснах, не зная кой е почувствал по-голямо облекчение — аз или студентките, на които моето присъствие постоянно напомняше за това, което бяха извършили.

— Тогава не потърси ли съвет отнякъде?

— Не. Срам ме е да го кажа, но избягах — тук, на моя остров. Беше пролет и живеех в палатка, докато построят къщата ми. Непрекъснатата заетост отвличаше ума ми от болката. — Тя замълча.

— Но има и още нещо, нали, Джени?

— Колко сте чувствителен, докторе! — сръза го тя и шумно се разсмя. — Сбъркал сте си професията. Трябвало е да се занимавате с психология!

Той не обърна внимание на сарказма ѝ — знаеше, че зад него се крие рана, която бе засмъдяла от разказването.

— Преди всичко аз съм ти приятел, Джени. Разкажи ми и останалото... моля те!

— Изминаха месеци, преди да погледна в очите страха, който бях запазила от онази нощ — с въздишка продължи Джени. — Сара вече ми беше близка приятелка. Тя е тази, която ми помогна да разбера колко неправилно съм гледала на нещата. — Отново млъкна, търсейки верните думи. Джон търпеливо чакаше. — Истината беше това, от което се страхувах. Заради всичко, което знаех, което чувствах по

време на смъртта на Ричард. Почти бях убедила себе си, че не съм направила всичко възможно, за да го спася. Смятах, че е възможно несъзнателно да съм си отмъстила за смъртта на нашата любов, като съм пуснала животът му да си отиде. Тази тайна за малко да ме подлуди.

— А сега имаш ли някакви съмнения спрямо действията си в онази нощ?

— Не. — Тя се обърна към него и се усмихна. — С помощта на Сара успях да подредя нещата в главата си. Заедно възстановихме цялата седмица, минута по минута — какво бях правила, какво бях чувствала, как бях реагирала. Този тунел във времето ме бе парализирал в продължение на повече от година. И когато се изправих срещу него, разбрах без никакви съмнения, че наистина съм направила всичко възможно, за да спася съпруга си. Той бе починал още преди да успея дори да спра колата.

Джон седеше безмълвно, обхванал главата си с ръце.

— Джон! — извика тя. — Сигурно съм те разстроила извинявай! — Джени се прокле затова, че бе стоварила на плещите му бремето на тази история, и то в момент, в който самият той едва се държеше. В този момент той вдигна глава и кисело се усмихна.

— Струва ми се, че ти си пропуснала призиванието си. Може би ти би трябвало да си психологът, а аз — просто да зарежа тази работа. Чувствам се много горд от това, че ми повери историята си. Обещавам ти, че тя няма да продължи по-нататък.

— Зная това — каза тя. — Вече е свършено, Джон. Аз успях отново да събера живота си.

— А моят се разпада — промълви той. — Днес след вечеря заспах и отново ми се присъни онзи кошмар. Мислех си, че смяната на средата и временното оттегляне от работата ми ще го спре. Но виковете си бяха също толкова ужасяващи. — Шумно се изсмя. — И ми е адски трудно да приема един съвсем очевиден извод. Докторът не може да излекува сам себе си! — Потрепери и разсеяно разтри челото и врата си. — Господи, от седмици не съм спал като хората. Чувствам се изтощен.

— Може би ще ти помогне, ако ми разкажеш. — Джени нежно постави ръка върху пръстите му. — Аз съм добър слушател.

— Доста тъжна картинка е, Джени.

— Ако го споделиш с приятел, може да се окаже, че не е толкова страшно. Разкажи ми.

— Нима имаш цяла нощ на разположение? — тъжно се пошепна той.

— Ако това ще ти помогне, разбира се — без колебание отвърна тя.

Джон се загледа в тъмната вода, в луната, която точно изгряваше. После започна монотонно да говори, а думите му сякаш се вливаха в нощния въздух.

— Вече ти разказах за злоупотребите с деца. Другото тихомълком покривано престъпление е побоят над съпруги. През последната година почти четиристотин жени бяха пребити до смърт... четиристотин... Господи! — Той гневно сви юмруци. — Повечето хора си мислят, че обикновеният работник е този, който бие жена си, но това не е така. Миналия месец говорих със съпругата на един от ръководните директори на „Форчън 500“. Всяка събота вечер тя е трябвало да се заключва в линкълна им, за да избегне юмруците и ритниците на мъжа си. Можеш ли да си представиш? Напусна го едва когато я убедих, че за такова отношение може да получи развод.

— Радвам се, че си успял да ѝ помогнеш — промълви Джени сред настъпилото мълчание.

Той стана и ядосано ритна един път.

— Отчасти се дължи на древното разбиране на мъжете, че жените им принадлежат. Знаеш ли, че според някои учени изразът „правило на палеца“ идва от някогашния обичай съпругът да възпитава жена си с пръчка „не по-дебела от палец“? И повечето проклети глупаци си въобразяват, че жените, които остават при съпрузите си, които ги бият, имат мазохистична жилка, цяла миля широка — и тя ги държи там! А всъщност единствената причина е страхът. И е толкова тъжно, че всичко, с което се занимават тези бедни жени, е отглеждането на децата, съчетано с опити да направят брака си поносим — и точно това ги хваща в капана! — Той изстена.

Джени мълчаливо зачака да чуе останалата част от разказа му.

— Медицинската професия подпомага този начин на мислене. Докторите решават да помогнат на някоя жена с психическо разстройство или още по-лошо — на някоя хипохондричка. Предписват ѝ успокоителни и я изпращат у дома.

— Вашето проучване помогна ли да се привлече вниманието върху този проблем?

— Ужасно е трудно да бъде точно определен — оплака се той. — Всякакви съпрузи бият жените си. Обикновено тези хора пият, но причината за побоя не е в пиенето. Един от тези мъже бе изгубил работата си, което бе допринесло за увеличаване на чувството за несигурност. Неговата жена бе емоционалният елемент, който му помагаше да се държи, и той отчаяно се страхуваше да не я загуби. Толкова здраво се бе вкопчил в нея, че не осъзнаваше как това я пропъжда. Този мъж имаше нужда от пълен контрол над съпругата си и нейните действия — и това окончателно погуби любовта, която тя може би е изпитвала към него. Това е една затваряща се спирала — продължи след кратко прекъсване Джон. — Установихме, че много от хората, които бият жените си, сами са били малтретирани като деца. По някакъв начин са останали емоционално свързани с детството си и се държат с жестокостта на раздразнени тригодишни деца. И когато това се случи, съпругата е тази, която отнася проявите на необузданата ярост. Съпругът бие жена си просто защото може!

Нищо от това, което казваше, не беше ново за Джени. В болницата тя сама бе виждала последиците от много съпружески спорове.

— А аз съм позволил на болката на пациентите ми да измести професионалната ми нагласа. — Той въздъхна. — Това е чудовищен проблем. Тези жени се срамуват от положението, в което се намират. И най-лошото — мислят си, че са сами. Точно затова ние се постаряхме да включим „Телефон на малтретираните“ в почти всеки указател в страната и затова сега много градове имат специални приюти за тормозени деца и съпруги. Просто някой трябва да им помогне. — Джон седна до нея. — Ох, Джени, душата ми е като мъртва. Чувствам се толкова стар! Затова бях сигурен, че трябва да се махна. Макар че вече не зная дали това ще ми помогне.

Тя нежно взе главата му в ръце и отмахна косата от изпълнените с болка очи. Изтри грижите от челото му, а после спусна хладните си пръсти по скулите към гърлото. В очите ѝ блестеше състрадание, а неговите бяха замъглени от мрачните мисли.

— Ще се справиш, Джони — прошепна тя. — Повярвай ми! Просто ти трябва време.

— Ти си наистина добър приятел, Джени Ларсон — кимна той и затвори очи.

— Ти също — тихо отвърна Джени. Лицата им се приближиха в мрака. Когато очите му се отвориха, тя видя, че болката се е стопила, изместена от друго чувство. Той искаше да я целуне и щеше да го направи, ако тя останеше на мястото си. С изпълнен със сладка горчивина поглед тя поклати отрицателно глава и се изправи. — Е, както Сара би се изразила, и двамата попаднахме на тежък случай с тежки мисли. И какво ще правим сега, братле?

Той пое протегнатата ѝ ръка и застана до нея. Погледна в бистрите ѝ сини очи, а после към водата и обсипаното със звезди небе.

— Като че ли е време да разпръснем лошото настроение. Луната е голяма, а звездите са изпълнили цялото небе... Да отидем да поплуваме!

— Чудесно! — съгласи се тя, грабна китарата си и се нареди да се втурне към къщата си. — Само ще отида да си сложа банския.

— О, не! — Джон я хвана за ръката. — Хайде да си направим голо къпане! — На лицето му бе изписано най-момчешкото изражение, което Джени бе виждала у зрял мъж. — Децата винаги се къпят така — сериозно се аргументира той. — А аз никога не съм имал тази възможност.

— Голото къпане не е разрешено в смесена компания — любезно, но твърдо каза Джени.

— Ние не сме смесена компания — възпротиви се той. — Ние сме приятели... един на друг. О, хайде де! Не можеш ли да оставиш правилата и просто да си поиграеш?

— Точно от това се страхувам! — Тя преглътна, усетила леденият страх да се промъква сред нарастващата топлина на възбудата ѝ.

Джон постави ръце на раменете ѝ и отдалеч се вгледа в изпълнените със съмнение очи, като се опитваше да я успокои с откровения си поглед.

— Нищо няма да се случи, Джени. Обещавам ти, че няма да те докосна. Просто искам да съм заедно с теб. С моята приятелка.

Преглътнала страха си, тя го поведе за ръка към кануто му, като се спря само колкото да остави китарата си и да грабне две големи хавлиени кърпи.

— Сигурно ще бъде страхотно — възбудено каза Джон, докато гребеше към пясъчния бряг. — Чувствам се прекрасно дори само като си помисля за голо къпане!

— Не мога да повярвам, че си живял толкова години, без да опиташ това удоволствие! — Тя му хвърли един строг поглед.

— Водил съм затворен живот — хитро се усмихна той, без да помрачи настроението си. Джени изсумтя по напълно неприемлив за една дама начин.

— Да, имал си наистина трудно детство, Маккалъм.

— Внимавай в картинката, Ларсон — изръмжа той. — Защото ако ми развалиш забавлението, може просто да повърна и да изчезна.

— Но не и преди да си изчистил — сръза го тя.

Засмяха се. После като деца изтичаха в храстите и съблякоха дрехите си. А след това почти едновременно извикаха: „Готови... Старт!“, и се затичаха към прохладната тъмна вода. Дори докато лудуваха, Джон удържа на думата си да не я докосва, освен в случая, когато се гмурна под нея и я дръпна за крака. Тя изписка и се изплъзна от захвата му, а след това се обърна и се хвърли в необуздан воден бой. След атаката ѝ той се заклани с престорено ядосан глас, че ще я накара да си плати за това. Но тя се гмурна и безшумно се отдалечи навътре в езерото, плувайки под вода.

Когато почувства, че въздухът вече не и стига, изплува на повърхността и си пое дъх, като търсеше с очи Джон. След малко го зърна. За момент предположи, че го е сполетяла някаква беда в непознатото езеро и сърцето ѝ се сви. После забеляза, че просто си седи в плитките води край брега, и въздъхна. Бе обхванал краката си с ръце и опрял брадичка на коленете. Тя веднага заплува нататък. Без да обръща внимание на голотата си, седна до него и нежно докосна наведената му глава. Той потрепери.

— Не помага, Джени. Тези ужасни кошмари не ми излизат от главата. Страхувам се да заспя. Страх ме е дори да опитам.

Отчаяните му думи сякаш отприщиха майчинските ѝ инстинкти. Първо съвсем нежно, а после и по-силно Джени започна да масажира врата и раменете му, за да ги освободи от напрежението. Усилията ѝ бяха възнаградени с въздишка на облекчение.

— М-м-м, Джени, толкова е приятно! Сякаш кожата ми е с три номера по-малка.

— Отпусни се. Остави ме да премахна напрежението.

— Имаш силни ръце — промълви той. — Толкова е хубаво! — Вдигна глава и придърпа хладните ѝ ръце около врата си. Обърна се към нея. — Толкова... сладко! — Нежно я целуна.

— Ела с мен, Джони — умолително каза тя. Трябваше да му помогне по някакъв начин. — Ела на дълбокото, където можеш да се отпуснеш.

Той стана и я последва. Във водата тя отново му заговори, като внимателно го държеше за ръцете и се взираше в угриженото му лице. Ясно долавяше огромната му болка и усещаше, че сега тя е единствената му опора.

— Легни във водата, Джони — тихо и спокойно нареди Джени. — Опитай да се отпуснеш на повърхността. Ще държа главата ти над водата, вярвай ми.

Той послушно се подчини. Над тях небето бе станало съвсем тъмно. Луната се бе скрила зад хълма, а водата беше гладка като огледало. Навсякъде цареше спокойствие, а тишината бе нарушавана само от неравното дишане на Джон. От далечината долетя тъжният зов на гмуреца.

Джени усети как Джон се стяга в отговор на мислите, навени от този вик. Започна да му разказва приказка.

— Сигурно знаеш, че гмурецът е много красива птица, цялата покрита с бели и черни пера. На стройната му шия обикновено има черно пръстенче. Ще ти разкажа как се е появила тази огърлица.

Думите ѝ се плъзгаха около напрегнатото тяло на Джон и постепенно го увличаха към прекрасните картини на легендата.

— Много-много отдавна войнственият крал Зима решил да управлява в продължение на цялата година. Индианците, които живеели тук, започнали да гладуват, защото не могли да отгледат реколтата си. Тогава решили да се помолят на Глускап техния безстрашен бог, за да ги освободи. Разбрал, че децата му умират, той отпътувал на север, за да се пребори с могъщия Зима. Но копията и стрелите му отскачали от неговата ледена кожа. Победен и почти мъртъв, Глускап отстъпил и се скрил в една ледена пещера. Неговият приятел, гмурецът, долетял при него и с последни сили Глускап свалил от врата си наниз от черни мъниста и ги окачил на шията на птицата. „Лети, приятелю! Намери Пролетта и я доведи при мен!“

Гмурецът полетял на юг. Призори на третия ден той намерил Пролетта. Паднал в краката ѝ и я помолил да отиде при Глускап, да спаси господаря му и неговите хора. Тя докоснала блестящите черни камъчета и разбрала, че птицата казва истината. С помощта на магия успели да се върнат само за един ден. Пътят под краката им се покривал с дивни цветя, а горските създания радостно се събуждали. Когато Пролетта се изправила срещу крал Зима, той се опитал да смрази прекрасното ѝ тяло с ледения си дъх. Но тя само се усмихнала и снежните виелици се превърнали в топли дъждове. А когато хвърлил по нея ледените си копия, те паднали пред краката ѝ и се разтопили, за да дадат живот на искрящи планински потоци. Крал Зима бил победен и се накарал да се оттегли завинаги, но Пролетта била милостива. „Разрешавам ти да се връщаш на юг, но само за три месеца“ — казала тя. И въпреки че изстенал със своя могъщ северен вятър, крал Зима се съгласил.

После гмурецът отвел Пролетта в пещерата, където Глускап лежал в мъртвешки сън. Тя го покрила с топлия си дъх и той се събудил, за да се наслади на ярката ѝ като слънце усмивка. От този ден гмурецът — спасител на Глускап, носи тази огърлица, за да знаят всички, че легендата наистина е вярна.

Джени замълча и доволно се заслуша в дълбокото равномерно дишане на Джон. Когато до ушите им отново долетя зовът на гмуреца, Джон отвори очи и се взря в звездното небе.

— Нося се сред звездите, Джени. Не зная къде завършва тялото ми и къде започва водата.

Тя познаваше това чувство. След като луната се бе скрила зад хоризонта, полунощното небе и тъмната вода сякаш бяха станали едно цяло. Звездите се отразяваха в огледалната повърхност, създаваха усещане за безтегловност, за пълно сливане с природата.

— Полети във вселената, Джони! — промълви тя. — Освободи се! Забрави всичко! Изгони всяка мисъл от съзнанието си! Просто бъди! Аз ще те държа, обещавам ти.

Дълги минути той лежа отпуснат в галещата вода, вгледан в звездите, а в това време противоречията и умората напускаха изнуреното му тяло. През цялото време Джени продължаваше да му говори с хипнотичния си глас: — С всяко вдишване ти ставаш по-спокоен, всяко издишване те освобождава от напрежението. Мускулите

ти се отпускат. Ти си отпуснат... отпуснат... отпуснат. Аз съм тук, аз ще бъда твоята сила. Сега просто си почивай... почивай.

След известно време той вдиша дълбоко, въздъхна и се изправи.

— По-добре ли си?

Тя погали бузата му с хладни пръсти. Той обърна глава и трескаво целуна дланта ѝ.

— Казах ти колко странно се чувствам, помниш ли? — добави той. Тя кимна. — Умелите ти ръце и успокояващите думи ми помогнаха отново да се почувствам като дете. Защитен, обграден с грижа. И странно защо, но малко ми оставаше да се разплача. — Той невярващо поклати глава. — А не мога да си спомня кога за последен път съм плакал.

— Защо се чувстваш така? — тихо попита тя.

— Вероятно защото зная, че има буквално милиони деца, които ще израснат, без никога да узнаят какво е да се грижат за теб, да се чувстваш в безопасност. Прегърни ме, Джени. От толкова отдавна не съм се чувствал сигурен в себе си.

— Шшш — успокоително прошепна тя и инстинктивно го притисна към себе си. — Всичко е наред. Аз съм тук. — Без да мислят за голотата си, двамата стояха прегърнати мълчаливо, докато постепенно в телата им започна да се надига страстта. След миг, когато нарастващата сила на чувствата я изпълни с топлина, тя осъзна, че усеща възбудата му. Той започна нежно да я гали, а устните му покриваха лицето и шията ѝ с целувки. После изведнъж я притисна към себе си така, сякаш никога вече нямаше да я пусне.

Повлечена от течението на чувствата си, Джени отвърщаше на целувките, а ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му. Знаеше какво иска той, от какво се нуждае. И все пак част от нея оставаше предпазлива. Какво да направя? — питаше я свитото ѝ сърце.

Джон усети напрежението в тялото ѝ. Долавяше вътрешната ѝ борба, но не можеше да ѝ помогне, не и сега. Устата му намери топлиите ѝ устни, а когато усети, че се отпуска в ръцете му, я целуна още по-дълбоко и настоятелно. Внезапно се откъсна от целувката и я притисна към себе си. Силата на прегръдката буквално я остави без дъх, но Джени остана неподвижна, защото усещаше, че за него този миг е много важен.

— О, Джени — извика той. — Не исках да става така... Но, за бога... желая те! Така силно се нуждая от теб, мила... О, Джени, позволи ми да позная твоята сладост, твоята любов! Моля те...

Болезнената му молба сякаш отприщи бентовете на чувствата ѝ. Тя се приближи към него, изпълнена с готовност да му се отдаде с цялото си сърце. Хвана го за ръка и го изведе от водата. Взе кърпите и се наметна с едната, а другата върза около кръста му.

— Ще отидем в твоята къща — прошепна.

Хванат за ръката ѝ като удавник за сламка, Джон я последва нагоре по хълма към къщата. След малко влязоха в тъмната дневна. Лунните лъчи се процеждаха през големия прозорец и покриваха със сребриста светлина пътя към спалнята.

Джон с благоговение свали кърпата от раменете ѝ, а тя развърза неговата и я остави да падне в краката му. Когато най-накрая се прегърнаха, докосването на хладната кожа им подежда като електрически шок. Джени отново пое инициативата и го поведе към леглото, решена да използва цялото си умение, за да премахне мъката му.

— Легни, Джони — прошепна тя и отметна завивката. — Легни, а аз ще те прегърна.

Двамата лежаха прегърнати и неподвижни под тежкия юрган докато топлината се връщаше в телата им. Джон протегна ръка и нежно освободи косата ѝ, а после зарови лице в нея.

— Излекувай ме, Джени — умолително каза той. — Прогони ужаса от душата ми, помогни ми отново да се почувствам цялостен!

Коя жена би могла да устои на такъв вопъл за помощ? Джени не устоя. Тя се обърна настрани и прошепна в ухото му:

— Шшш, Джони. Ти отново ще бъдеш силен. Ще ти помогна. Просто се отпусни и ми позволи да те любя.

Той се подчини, а дишането му се учести. Джени започна своето благотворно въздействие върху тялото... и душата му. Започна леко да го разтрива — от лицето чак до краката. Докосванията ѝ не бяха предназначени да му въздействат сексуално и — изненадващо дори за нея — той лежеше неподвижен под чевръстите ѝ пръсти.

Тя нежно го помоли да се обърне по корем и повтори същата процедура и върху гърба му. Дишането му се успокои, но за сметка на нейното, което се учести заедно с нарастващата сила на желанието ѝ.

Неспособна да се възпре, тя легна върху него и го покри като копrienено одеяло.

Издаден от унеса си, Джон промърмори във възглавницата:

— Искam вече да се обърна, Джени!

— Да, Джони. — Тя повдигна тялото си. — Аз също искам да се обърнеш. — Той се извъртя като котка и я сграбчи в прегръдките си. — Не прави нищо, Джони настоя тя. — Остави на мен.

Джон безмълвно се подчини и я пусна.

С необикновено старание Джени започна. Въпреки че никога не бе поемала инициативата, когато се бе любила със съпруга си, защото той винаги бе предпочитал да държи нещата в свои ръце, тя откри, че инстинктивно знае какво трябва да направи. Не след дълго Джон вече стенеше и се въртеше, почти напълно изгубил самообладание. Тя притисна ухо към гърдите му и чу силните и учестени удари на сърцето. Ръцете ѝ се плъзнаха по раменете към дланите му и пръстите им се сплетоха, а бедрата ѝ се притиснаха към неговите.

Беше време за Джони и Джени усещаше своята готовност да го приеме. Издърпа ръцете си от неговите и зарови пръсти в косата му. Той я прегърна и устните им се срещнаха в огнена целувка. Той я целуваше с такава страст и копнеж, сякаш се опитваше да извлече жизнената сила от сърцето ѝ. Тя с готовност отвърна на целувката му, отдавайки цялото си същество. Когато почувства, че не може да чака повече, се надигна и се притисна към него, приемайки го в себе си. После цяла вечност останаха неподвижни, а Джени безмълвно се взираше в замъглените му златисти очи.

— Чакай! — Той внезапно се вцепени. — Джени, почакай! Джени, мила, защитена ли си по някакъв начин?

Тази внезапна проява на загриженост накара сърцето ѝ да запее. Тя му се усмихна.

— Шшш, всичко е наред. Няма от какво да се страхуваш.

Той облекчено въздъхна и страстта отново ги завладя. Никога, дори в най-смелите мечти, Джени не си бе представяла такова безгранично отдаване. Сграбчила задъханите му гърди, тя се приближаваше към върха, който вече почти бе достигнала, а тялото ѝ сякаш крещеше от удоволствие.

Изведнъж стаята се преобърна — Джон внезапно я бе преобърнал. Той потърси устните ѝ и я целуна така, както никой не я

бе целувал досега.

Тогава сякаш нещо ги врхлетя — като метеор, който експлодира в небето. Телата им се вкопчиха едно в друго, лежаха, останали без дъх, като завладени от някакво чудо. Джон я притисна към гърдите си, където тя отново чуваше сигурните удари на сърцето му.

— Толкова сладка. Толкова невероятно сладка. Моята Джени — промълви той. — Сладката ми Джени. — По лицето му се стичаха сълзи. И чак след известно време Джони осъзна, че тя също плаче. — Извинявай — прошепна той. — Чувствам се като пълен глупак.

— Никога не се извинявай за това, че си показал истинските си чувства. — Тя попи сълзите му с устни, като внимаваше той да не забележи мокрото ѝ лице. — Това е един от начините на природата да отмие болката.

— Отново се чувствам цялостен — промълви той. — Чувствам се пречистен от демоните, които ме бяха обладали. Ти толкова ми помогна, Джени. Сладката Джени... моята Дже...

Той се отпусна, погълнат от съня. Тя нежно придърпа завивките върху него и се опита да се измъкне от прегръдката му.

— Не ме оставяй, Джени. Остани... — умолително промълви той през мъглата на съня. — Остани в прегръдките ми през цялата нощ...

Джени осъзна, че той няма да може да спи без нея. Заслушана в равномерно му дишане, тя се предаде и заспа, въпреки че на няколко пъти се събужда, стряскана от тревожните си мисли.

ШЕСТА ГЛАВА

На разсъмване Джени се освободи от прегръдката на Джон и се измъкна изпод завивките. За момент остана до леглото, вгледана в лицето му. Изглеждаше толкова млад. Под златните му ресници още се забелязваха сенките на умората, но още няколко часа сън щяха да премахнат и последните следи от стреса. Когато се събудеше, щеше да се чувства по-различен. Но какво чувстваше тя след тази нощ на изчерпителна страст? Трябваше да си признае, че не е много добре. Отново беше съвсем объркана. Облече една от ризите на Джон, която намери метната върху стола, и бързо закопча копчетата и нави дългите ръкави. Голямата жълта дреха я караше да се чувства като джудже. Вдигна от пода смачканите хавлиени кърпи и отново погледна към Джон. Известно време наблюдава дълбокото му равно дишане и се усмихна, когато той се обърна настрани и притегли възглавницата към себе си. Той я притисна към гърдите си и също се усмихна в съня си. Джени тихо излезе и притвори вратата след себе си.

Стоеше в средата на дневната. Бе идвала тук многократно и знаеше, че повечето мебели представляват подаръци от приятели и роднини. Между стените на старата дървена къща господин Уестън бе създал чудесно уютно кътче за почивка, което съчетаваше удобни канапета и фотьойли с дъбови маси и удобни лампи за четене. А самата Джени бе допринесла за атмосферата с разноцветни драперии, килими и възглавници. Винаги се бе чувствала добре на това място, но тази сутрин странно объркване нарушаваше радостта ѝ.

Правилно ли бе постъпила? Да — отговаряше сърцето ѝ. Нейното време бе дошло. Но дали това се отнасяше и за Джон? Дали мотивите, които я накараха да се люби с него, бяха правилни? Дали с това му бе помогнала, или напротив — навредила? Не можеше да прецени веднага. Трябваше ѝ време, за да размисли.

В едно от кухненските чекмеджета намери писалка и хартия и седна, за да му напише бележка. Дълго време обмисляше думите си. Трябваше да внимава какво ще напише и по какъв начин.

„Добро утро, Джони. Като виждам как спиш сега, когато излизам, нищо чудно да прочетеш бележката ми чак довечера! Надявам се да си се наспал. Беше съвсем изтощен.“

Отново спря и замислено захпа крайчеца на писалката. Как да му каже това, което трябваше, без той да си помисли, че е влюбена в него, или още по-лошо — да реши, че той е започнал да се влюбва?

„Това, което споделихме снощи, беше прекрасно, но не и реално. Досега си живял на ръба на пропастта, беше естествено да потърсиш помощ. А аз исках да отвърна на нуждата ти. Това беше прекрасно лекарство — и за двамата ни. Не го отричам. Но и не искам да го повтарям. Това лято ти имаш нужда от приятелство, а не от любовен флирт. Пък и аз не бих могла да се справя с такова нещо. Не и сега. Или когато и да било. Ще замина за три дни.“

Тя се поколеба. Ами ако я разбереше погрешно? Трябваше да го накара да осъзнае, че това не е бягство.

„Ще взема участие в ежегодното изложение на аматьорите. Сара също ще дойде. Ще се върна в понеделник следобед.“

Сега трябваше да го увери, че не изпитва никакви лоши чувства.

„Надявам се, че тогава ще се видим. Пожелавам ти успех с изследването, но не забравяй да играеш. Джени“

Не му съобщи къде смята да отседне. Предпочиташе да не се срещат, преди да е подредила мислите и чувствата си. Той също имаше нужда от това време. Прибра писалката в чекмеджето и прикрепил бележката за хладилника с малко магнитче, изрязано във формата на лилия. Бе го подарила на господин Уестън миналото лято. Лилията беше любимото му растение и над камината му в дъбовата си рамка гордо висеше един екземпляр в естествена големина, нарисуван с мастило върху хартия от Стюарт Лейк.

Джени хвърли към Джон последен поглед, а после безшумно напусна къщата, като прескачаше стъпалата, за които знаеше, че скърцат. Навън си пое дълбоко въздух и се запъти по алеята покрай брега. Спря се само колкото да вземе разпилените си дрехи и продължи бързо, като подплашен крадец. Останала без дъх, се втурна в къщата си, захвърли кърпите и дрехите и веднага започна да се приготвя за пътуването — без да спира дори секунда, за да се замисли. Сега не беше време за това.

След по-малко от час тя вече беше изкъпана, с чисти сини джинси, риза на сини цветя и обути на бос крак мокасини. Напъха три чифта бельо в синия си сак, който праметна през рамо, и го помъкна заедно с материалите си към ръчната количка, подпряна на едно дебело дъбово дърво. Когато всичко необходимо бе натрупано върху количката, Джени за последен път огледа къщата, като се надяваше да не е забравила нещо. После грабна древния си сак и заключи вратата.

С опит, натрупан от многобройните ѝ пътувания, Джени здраво хвана дръжките на количката и потегли на краткото, но опасно пътешествие надолу по хълма към пикапа си. Налагаше ѝ се да забива пети в стръмната пътека, но все пак преодоля опасните пасажи изненадващо бързо. Също така бързо прехвърли и пакетира нещата си в багажника, като остави мястото и за принадлежностите на Сара. После седна зад кормилото на малката си сигурна кола, която запали веднага щом Джени превъртя ключа.

— Браво на моето момиче! — гордо каза Джени. Докато потегляше, хвърли поглед назад, за да се увери, че Джон не се опитва да я догони. На алеята имаше само няколко чайки и тя облекчено въздъхна. След няколко минути вече беше пред бялата вила на Сара. Скривайки тревогата, останала от миналата нощ, Джени пъргаво изскочи от колата, за да помогне на приятелката си.

— Денят е чудесен, Джени — ентусиазирано каза Сара.

— Надявам се, че ще направим голямо впечатление на шоуто.

— Вероятно — съгласи се Джени, докато влачеше багажа ѝ през верандата. — Но мисля, че ще ни е достатъчно забавно и при срещите с останалите художници и занаятчии. От тях винаги може да се научи нещо ново.

— Вярно! Но не бих имала нищо против малко пари. Ще бъде чудесно, ако успея да продам мострите си... а няколко хиляди поръчки също не биха ми навредили!

— Мечтателка! — присмя ѝ се Джени. — Няколко хиляди, как не! Но поне си имаш несравнимия професор Къстър Трети — добави. Сара изсумтя. — Хайде, мадам — подкани я Джени. — Вече трябваше да сме на път към владенията на Пол Бъниън.

— Това са само стотина мили, Джени — успокои я Сара. — От осведомен източник знам, че Бемиджи не затваря вратите си преди смрачаване, а сега е още девет сутринта. — Тя бръкна в една чанта, извади две големи червени ябълки и подаде едната на Джени. — Ето ти нещо за закуска. Като те гледам сигурно не си имала време да хапнеш, а преди дълъг път е добре да се подкрепиш.

Джени развеселено пое ябълката, заби зъби в нея и почувства как сокът се стича по брадичката ѝ. Като караше с една ръка, използваше другата, за да си отхапва от хрупкавия плод и да избърсва сока от лицето си. Чувствителната ѝ кожа настръхваше при всяко докосване и ѝ напомняше за смущаващите събития, които се бяха случили само преди няколко часа. Дори само мисълта за чувствените влажни целувки на Джон я изпълваше с неочаквана топлина. Джени се намести на седалката си, натисна педала на газта и поклати глава, сякаш да се отърси от подобни мисли. „Карай!“ — заповяда си тя. Сега трябваше да се съсредоточи над шофирането. От своя страна, Сара постоянно поддържаше разговора и така, не позволяваше на ума ѝ да се връща назад към Джон.

— Дано ни останат няколко часа, за да разгледаме музея на Пол Бъниън. В него всичко е голямо като статуите на Пол и неговата Синя Крава — Бейб, долу при езерото. Кейт ми каза, че имат изложен огромен портфейл, някъде около три на шест фута, върху чиято идентификация е поставен отпечатък от палец, голям колкото следата от крака на отвратителния Снежен човек!

— Винаги съм харесвала една от историите за Бейб — каза Джени. — Една зима било толкова студено, че вместо мляко, тя давала сладолед. Но находчивият Пол лесно намерил разрешение — просто поставил на очите ѝ слънчевите си очила и естествено, когато погледнала през тях и видяла, че всичко е зелено, Бейб решила, че е настъпила пролетта. И проблемът бил решен!

— Страхотна е! — изкикоти се Сара с пълна уста. После протегна сандвича си с яйца към Джени и добави: — Искаш ли малко?

Като си помисли, че би предпочела бурканче от домашното си кисело мляко, Джени неохотно пое остатъка от сандвича.

След по-малко от два часа вече бяха в приемната в Бемиджи. Паркингът вече беше пълен с колите и камионите на гостите. След като размениха поздравии с приятелите си, Джени и Сара разопаковаха багажа си и подредиха своя павилион, а после отидоха да се регистрират в мотела.

Стаята им по нищо не се различаваше от хиляди подобни по целия свят, но поне беше чиста, а твърдите легла обещаваха добър сън. Бързо разопаковаха багажа си. Шоуто щеше да започне същия ден по обяд и щеше да продължи до събота вечерта. Джени огледа стаята съвсем бегло, но забеляза телефона до леглото и за момент сърцето ѝ се остави на мисълта, че довечера би могла да се обади на Джон... просто за да провери дали е добре, както каза сама на себе си. Но разумът ѝ не я оставяше на спокойствие. Какво можеше да му каже? Нима нещо от рода на: „Здравей, миличък. Какво ще кажеш за снощи?“

Ударът, който сама си бе нанесла, я накара да заплаче и тя се зарадва, че Сара е в банята и не може да я види. Изобщо не беше така — възпротиви се тя. Бързо се изсекна и избърса очите си. Не беше просто флирт иди бърза „свалка“. Той наистина бе имал нужда от нея и — Бог да ѝ е на помощ, но тя също се нуждаеше от него.

Когато чу, че вратата на банята се отваря, Джени се усмихна безгрижно и изтласка тревожните мисли към тъмните дълбини на неспокойния си ум. Не можеше да се занимава с това сега. Имаше работа за вършене. Но и не можеше да се пребори с усещането, че е постъпила като страхливка.

Когато Джон се събуди, беше два следобед. Веднага щом очите му се отвориха, пленителната му усмивка озари стаята. Отметна завивките, пъргаво скочи от леглото и се протегна, докосвайки с пръсти тавана. Забеляза голотата си и хитро се усмихна на идеята си да се промъкне при Джени, която сигурно го чакаше в дневната. Вместо това взе от банята халата си и го наметна, след което се втурна в другата стая.

— Джени! Сладка Джени! Къде си, любима? Чувствам се като нов човек!

Но радостните му викове отекнаха в празната къща. Джени я нямаше. Тогава видя бележката, която бе оставила. Облегнат на кухненския плот, Джон прочете и препрочете посланието ѝ, а все още сънливият му ум отказваше да възприеме думите в цялата им тежест. Обърна гръб на листчето и си направи кафе, а после го грабна и се разположи в дълбокия фотьойл в дневната.

— Какво всъщност се опитва да ми каже? — Думите му прозвучаха глухо в слънчевата стая. Джон отчаяно се опитваше да чете между редовете. — „Това, което споделихме снощи, беше прекрасно, но не и реално“ — повтори той. Предположи, че с това го съветваше да се отдръпне. — „Това беше прекрасно лекарство — и за двама ни.“ — О, да, Джени, помисли той. Толкова ми помогна! А сега тя признаваше, че е помогнало и на нея. — „Но и не искам да го повтарям.“ — Предизвикателните думи го накараха да присвие очи. Но когато прочете действителните ѝ мотиви: — „Пък и аз не бих могла да се справя с такова нещо. Не и сега. Или когато и да било.“ — Джон разбра истинските ѝ чувства. Тя се страхуваше от емоционално обвързване.

От професионална гледна точка той добре разбираше нежеланието ѝ. В края на брака си бе понесла тежък удар и смяташе, че не би могла отново да издържи на подобно нещо. Предателското поведение на нейния съпруг бе убило вярата не само в него, но и във всички мъже. А вероятно бе убило и вярата ѝ в любовта. И докато се опитваше безпристрастно да обмисли теорията си, през ума му мина мисълта, че Джени може още да не е тръгнала.

Набързо се облече и с всички сили затича по алеята към брега. Видя, че колата ѝ я няма, и спря на място. Но вместо да се върне в

къщата, той упорито продължи напред и скоро се озова пред нейния дом и почука на вратата ѝ.

— Джени! Джени! Тук ли си още? Джени!

Естествено никой не му отговори. А и през цялото време интуитивно бе усещал, че е заминала.

Изкачи се по стълбите на покрива и се просна на тревата така, сякаш току-що бе бягал маратон. Наложи си да диша дълбоко и се загледа в облаците, като се опитваше да открие в тях форми и картини. Видя куче. И обичайния заспал великан. После зърна един ангел и дълго наблюдава как бузестото херувимче се удължава и превръща в нещо, което му напомни за тялото на Джени. Ярките спомени от изминалата нощ възпламениха мислите му и той протегна ръце към небето. Ревниво се запита дали и някой друг мъж сега наблюдаваше същия облак, дали и някой друг виждаше примамливите гърди на Джени, които блестяха, бели и ефирни, огрени от слънчевите лъчи. Сипейки проклетия, Джон стана и се отдалечи.

— Какво, по дяволите, си мислиш, човече? Да не си се побъркал?

След като се прибра, той изпи още три чаши кафе и продължи да изучава бележката на Джени. „Три дни.“ Джон изстена.

— Това ще бъдат най-дългите три дни в живота ми! Знаеше, че известно време няма да може да мисли трезво по този въпрос и затова се зае с малко пресилено „възстановяване“. — Разходи се до шосето и обратно. Поплува около Уестънс Пойнт, а после се отправи към малкото заливче „Бейби Стюърт“, като взе със себе си една стиропорена възглавница, защото си бе спомнил предупреждението на Джени за непознатите места в езерото. По-късно си направи сандвич, отхапа няколко хапки и го уви във фолио, защото знаеше, че това ще бъде и вечерята му. Слезе до кануто и се зарече да обиколи бреговата линия на езерото. Въпреки че отсрещният бряг се виждаше, пътешествието беше дълго няколко мили, когато се върна, той се чувстваше изтощен. Издърпа кануто на брега и се гмурна на плиткото, за да отмие потта си. Но реши да не плува, защото това би му напомнило за Джени и за това как се бяха любили.

На смрачаване разви нахапания и вече втвърден сандвич, който извади от хладилника, и го изяде с чаша мляко. Реши, че сега вече, сигурно ще заспи, и с прозявка се отпусна в леглото. Остана там

няколко минути, но очите му отказваха да се затворят, а по тялото му запробягваха тръпки.

— Така няма да стане! — изръмжа Джон, изрита завивките и отново се облече. Прекара нощта в четене и работа върху документите от проучването си, взираше се в страниците, докато редовете заплуваха пред очите му. Накрая заспа на масата, подложил ръце под главата си.

Старите кошмари не го сполетяха, но след няколко часа се стресна и се събуди. Бе сънувал Джени. В съня се бе опитвал да я убеди, че той не е мъртвият ѝ съпруг, че това, което бяха преживели заедно, наистина е било нещо необикновено, нещо, което трябва да бъде уважавано и пазено, връзка, която би могла да прерасне в нещо повече. Може би в нещо толкова значително, колкото и любовта.

Потри чело и прекара ръка по очите си. На лицето му се изписа сънлива усмивка.

— Проклет да съм! — тихо възкликна. — Та аз я обичам! — Стана и сковаността го накара да изстене, но болката не можеше да намали радостта от откритието му. — Аз обичам Джени! — извика през кухненския прозорец и стресна патиците, които плуваха в езерото. Те закряхаха и гневно засъскаха по негов адрес. Той се засмя и им отвърна: — Да, обичам!

Но радостта му не трая дълго.

И какво ще прави сега младият гений? Останалата част от уикенда Джон прекара в къщата, като се изключат обиколките му до острова на Джени. Чистото небе се бе покрило с буреносни облаци и идеално подхождаше на настроението, което го бе обзело, докато се мъчеше да измисли начин как да спечели любовта на Джени. Крайният резултат не беше никак задоволителен, но поне представляваше стъпка в правилната посока. Поне така се надяваше. Щеше да се върне към напълно платонически взаимоотношения. Щеше да се погрижи за обърканите ѝ чувства, като просто се държи приятелски. Той като че ли също се нуждаеше от това. Искаше да опознае Джени... а тя имаше нужда да опознае него. И вече преодолял това първо препятствие, в събота вечерта той седна да съчинява своето послание към нея.

Поройните дъждове в края на седмицата не помрачиха успеха на шоуто в Бемиджи. Туристите — в невъзможност да плуват заради

лошото време — бяха атакували изложението, доволни да открият нещо, което ще добави поне малко към ваканционните им забавления. Тълпите обикаляха голямата зала, радостно участваха във всяка демонстрация и ентусиазирано възкличаваха край нещата, които се простираха извън уменията им. И харчеха като луди!

— Виж, Марта, не мислиш ли, че това е най-сладкото нещо от цялата изложба? — изгука една от посетителките и сръга приятелката си, като ѝ сочеше един безвкусен ярък пластмасов поплавък за въдица.

Сара апатично наблюдаваше разговора.

— Виж, Марта, не мислиш ли, че това е най-сладкото нещо от цялата изложба? — имитира ги тя. — Джудас Прайст! Тая жена наистина има вкус!

Джени се засмя, докато наблюдаваше как парите сменят притежателя си заради яркия артикул. После двете посетителки влязоха в следващия павилион, потънали в оживен разговор за страхотната си находка.

— Не че съм злобна, мила — обади се Сара. — Радвам се, че успя да им го продаде. Просто ми се иска хората да имат малко подобър вкус. Това е всичко.

— Той просто е открил нещо, което някои хора биха си купили, Сара — успокои я Джени. — А у дома си може да е същински Пикасо. Кой знае?

— Естествено, че си права — усмихна се Сара. — Понякога забравям факта, че капитализмът няма нищо общо с добрия вкус. — Тя погледна към работата на Джени. — Почти си завършила гравюрата с ружите. Ще стане прекрасен отпечатък. Не бих имала нищо против един такъв да виси в спалнята ми.

— Колко жалко! — Джени смешно се нацупи. — А пък аз взех, че ти купих коледен подарък от съседния павилион! — жаловито каза тя и когато видя ужасения израз на приятелката си, избухна в смях.

Като че ли за всички изложители продажбите вървяха изключително добре чак до последните часове в неделната вечер. Джени и Сара бяха продали всичко. И двете бяха направили по няколко демонстрации на уменията си. Сара бе показала как се смесват боите и как се изграждат допълнителните нюанси, които придаваха на картините ѝ по-силно пространствено внушение. А Джени обясни за

какви цели използва всеки един от различните си инструменти за дърворезба.

Въпреки умората, когато събраха принадлежностите си в колата и се запътиха към стаята, за да преброят печалбата си, и двете се чувстваха изпълнени с радост.

— Добре се справихме, момичето ми! — изръмжа Сара с престолено мъжествен глас. — Струва ми се, че на женичките това ще им стигне за цялата зима, а? — Тя размърда вежди и широко се усмихна.

— Тъй ми се види — навъсено провлече Джени. — Дали ще се ядосат, ако разберат, че сме изхарчили част от така трудно спечелените пари за малко месо и картофи?

— Какво пък, ако не разберат, хич няма да ги е яд! Та даже да профукаме малко!

Малко по-късно двете излязоха от стаята и хванати под ръка, се запътиха към ресторанта, където прекараха два чудесни часа заедно с приятелите си, които се бяха събрали, за да се нахранят.

По-късно същата вечер, когато се върнаха, Джени се запита дали ще успее да заспи. През изминалите две нощи усилията ѝ се бяха оказали напразни. Лежеше будна в тъмната стая и слушаше колите, които преминаваха край мотела. Преброи няколко бутилки, които се разбиха в асфалта на паркинга, а после чу пианския смях на четирима мъже, които се качваха в колата си, за да потърсят още алкохол. Най-накрая навън всичко утихна и тя потъна в неспокоен сън.

На сутринта за последен път хапнаха заедно с приятелите си и потеглиха към дома. Когато вече бяха на път и Джени спокойно седеше зад волана, Сара се обади:

— Добре, Джени. Какво те тормози? — Продължаваше да гледа напред.

В първия момент Джени отрече, че има каквото и да било. Но когато Сара ѝ каза, че снощи я е чула да вика насън и че знае, че Джени не е спала добре откакто са пристигнали, тя намали и спря край пътя.

— Ето, сега не един, а двама психолози ми играят номера — каза Джени, втрещена във волана.

— Аз не ти играя номера. Може би мислиш, че Джон го прави?

— Не, всъщност Джон не е направил нищо лошо — поклати глава Джени. — Просто ми се струва, че той не знае какво става, Сара. Джон е толкова объркан, както бях и аз, когато дойдох тук. Знам това с абсолютна сигурност. Има нужда от време, за да се съвземе и възстанови. Нуждае се от спокойствие, а не от някакъв летен флирт.

Сара вдигна вежди, но запази своите мисли за себе си.

— А какво искаш ти, Джени? — спокойно попита тя.

— Искam всичко да си продължи както досега. Не съм готова за повече. — В усилието да сдържи сълзите си Джени прехапа устни.

— А какво те плаши във възможността нещата да не продължат постарому?

Джени се обърна към Сара и разбиращият поглед на приятелката ѝ напълно разби нейната крехка защита. Сълзите започнаха да се стичат по лицето ѝ и Сара майчински я прегърна.

— Страхувам се, че ще се влюби в мен. Ще обърка приятелството с любов. Страхувам се, че това ще го нарани, а не искам това да се случи.

— А също и защото ти отново би могла да бъдеш наранена?

Тези думи отприщиха сълзите на Джени и тя хлипа, докато почувства, че вече просто не може да плаче.

— О, Сара! Не бих могла пак да издържа на болката, която изпитах, когато разбрах, че Ричард има друга жена. А щом веднъж се оправи, Джон ще ме остави и ще се върне към първата си любов — неговия проект. А аз не искам да изоставям своя остров.

— Не можеш вечно да се криеш, мила — майчински рече Сара. — Не можеш да се криеш от любовта.

— Любовта ли?

Сара ведро се усмихна и додаде:

— Ами ти го обичаш.

— Да, обичам го — призна Джени и нещастно кимна.

— Добре, мила, защо не опиташ да успокоиш топката? — Сара ѝ подаде няколко салфетки, които извади от бездънната си чанта. — Струва ми се, че не даваш възможност на Джони да осъзнае чувствата си. Нищо чудно той наистина да иска просто да ти бъде приятел. Така че и ти му бъди приятелка. Опознай го. Току-виж се оказало, че е възможно някъде да се направи компромис. Възможно е това да е твоят

мъж, Джени. Не обръщай, гръб на късмета си. Както вече ти казах — време е!

— Благодаря ти. — Джени се изсекна и си избърса очите, а после усмихнато я целуна по бузата. — Ти си истинска приятелка. Но откъде си събрала толкова мъдрост?

— Ами-и-и, какво да ти кажа — сърдечно се засмя Сара. — Хич не беше лесно. Първо, този своеволен син, когото се опитвам да направлявам вече две десетилетия. После — тази малка странна приятелка, която се укрива на своя остров. А напоследък ми се налага да се справям с лукавите атаки на един Уитни Енгъс Къстър...

— Трети! — изкрещяха двете в хор.

После Джени отново подкара по шосето към дома.

СЕДМА ГЛАВА

Късно сутринта в понеделник Джон изнесе статива и материалите си на плажа и започна да се наслаждава на своя първи опит като художник. Но спря работата си веднага щом видя, че Джени се връща. После продължи, вслушан в затръшването на вратата на колата ѝ и тайно наблюдаваше как бута претърпаната количка по пътеката на острова. Продължаваше да рисува със страхотна скорост, а в същото време си представяше влизането ѝ у дома. Сега сигурно беше вътре. Сега виждаше бележката. Сега я четеше. И се затичваше надолу по пътеката към преградката му.

„Идиот!“ — помисли си той. Тя препрочиташе думите му и се опитваше, както и той преди няколко дни, да чете между редовете. Може би се мръщеше в усилието си да разбере какво всъщност е искал да каже. Сигурно се бе приближила до прозореца, за да опита да подреди мислите си. „Моля те, Джени“ — умолително си помисли той. — „Приеми думите ми така, както са!“

Предположенията му за действията на Джени почти съвпадаха с нейните истински мисли и движения. Тя препрочете бележката му, прикрепена с бялата водна лилия към вратата ѝ.

„Джени, ужасно беше да се събудя сам. Но съм благодарен, че това между нас се случи. Единственото, за което съжалявам, е, че взех твърде малко дейно участие. Това беше терапия от най-висша класа и аз ти благодаря за това, че отвърна на доста мъглявата ми молба за помощ със своята успокояваща нежност. Сладката ми Джени, ти си моят ангел спасител.

Съгласен съм. Нито единият от нас няма нужда от пламенна и краткотрайна лятна връзка. Пламъците биха могли да унищожат нашето прохождащо приятелство — приятелство, което високо ценя. Разбирам и одобрявам

думите ти. Това, което преживяхме онази нощ, не беше реално.“

Какво беше задраскал? Не можеше да прочете, че отдолу е написано:

„Не, мила. Това беше едно докосване до рая! През уикенда доста поработих над изследването си.

Днес е първият ми почивен ден. Ще ме намериш на плажа, където опитвам силите си в рисуването. Моля те, ела. Не ми е забавно да си играя сам. Джон“

— Всичко ще се оправи. — Джени притисна бележката към гърците си. — Той все още иска да бъдем приятели.

Стори му се, че измина цяла вечност, преди да я види как весело се спуска към кануто си. Изглеждаше щастлива. Щяха ли нещата да се оправят? Остана до статива и с крайчеца на окото си видя как тя избутва малката алуминиева лодка и скача в нея. Когато взе греблото и засенчи очи, за да огледа плажа, Джон бързо се обърна и продължи да рисува, обзет от съжаление, че няма очи на тила си.

Рисувай, човече! — заповяда си той. — Не поглеждай към нея! Не ѝ показвай, че знаеш за идването ѝ! Опита се да не мисли за това колко красива изглежда, докато гребе през езерото с развяна от вятъра руса коса.

Рисуваше трескаво и от четката му хвърчаха пръски, но ушите му бяха напълно съсредоточени в приближаването на Джени. Можеше да чуе лекото разплискване на водата при всяко нейно загребване.

— Господин Ван Гог, предполагам?

Той стисна очи и стисна четката, за да спре треперенето на ръката си. После си пое дъх и се извърна с момчешка усмивка, доволен, че не може да чуе учестените удари на сърцето му.

— Не позна. И двете ми уши са още непокътнати. — Забеляза, че тя отвръща на усмивката му, и внезапно страхът му се изпари. — Здравей, Джени. Добре дошла у дома.

— Благодаря, и аз се радвам, че се върнах. — Колко радостно ѝ бе прозвучало протичкото му приветствие!

— Тези три дни ми се сториха доста дълги.

„Най-дългите в живота ми, момиче!“

— Не беше ли забавно?

— Беше, разбира се. Просто ми се стори... дълго. — Тя безпомощно вдигна рамене, неспособна да му каже, че почти не е излизал от ума ѝ. Изскочи от кануто и го издърпа на пясъка. Погледна картината му и ахна. — Я, още една Баба Моузъс^[1]!

— Е, не се чувствам толкова стар!

— Тогава дете-чудо?

— Не съм и толкова млад! — Той се вгледа в творението си. Отново се усмихна. — Какво ще кажеш за мъж в своя „първичен примитивизъм“?

— Доста скромно... и доста мърляво. — Тя се изкикоти и му хвърли един преценяваш поглед.

— Аз? Мърляв? Нищо подобно! Дори съм много чистичък. Вече ти го казах. Никога не се мърлям.

— А аз мисля, че е малко късно да се говори за мърляне. — Тя отстъпи, за да огледа нашарените му дрехи и кожа, и сериозно додаде: — Насочил си се към истинско бедствие!

— Ами аз като че ли малко съм се поувлякъл... — Джон огледа дрехите си, чудейки се откъде е дошла всичката тази боя.

Замислена над отговора му, тя се загледа в красивата купчинка червена боя на палитрата му, като се бореше с идеята си, на която просто не можеше да устои. Мушна пръст в боята и се протегна към подозрителната физиономия на Джон.

— Не мърдай! — нареди му тя. — Три ленти ще те поставят на пътеката на войната. — След като завърши работата си, Джени се отдръпна, за да ѝ се наслади. — Великият Вожд Намазано Лице... Темпера. Това е. — Закашля се и грабна парцала, за да изтрие показалеца си, като се опитваше да прикрие неудържимия смях. Джон направи ужасна физиономия.

— Велик Вожд започва ядосва... хъ! — На лицето му се появи лукава усмивка. — Искаш ли да си играем на Индианец и Каубойка? — Започна да я дебне, като си мислеше, че би било прекрасно, ако можеше веднага да я вземе в прегръдките си. Някак успя да укроти

инстинктите си, които му нашепваха веднага да я повали. Вместо това, започна да я преследва. Тя се присъедини към играта, като започна да пищи и да се моли за милост, докато подскачаше по брега. Той безпощадно я преследваше, като надаваше бойни викове и се заканваше, че ще я скалпира с четката си. Внезапно тя се хвърли към кануто си, но Джон я засече и повали на отклонението, след което я възседна и притисна тялото ѝ с голите си крака.

— А, не, няма измъкне! — изръмжа той. — Кану за индианец! Каубойка язди мустанги... И ако не престанеш да се мяташ, жено, ще забравя, че играя детска игра. — Знаеше, че заплахата му е съвсем близо до истината. Джени веднага се успокои.

— Какво ще правиш? — задъхано попита тя. Гласът ѝ бе изпълнен с несигурност, защото не можеше да отгатне намеренията му. Дали още играеше или не?

Той се наведе и нежно целуна устните ѝ. Гърдите му съвсем леко опряха нейните, но дори това докосване премина като огън през плътта ѝ. Започна да отговаря на целувката му, пренебрегвайки намеренията си, но той се отдръпна и отново седна, оставяйки я неудовлетворена.

— Добре дошла у дома, приятелко. Радвам се, че се завърна. Липсваше ми.

— И ти ми липсваше, Джони.

Замъглените им погледи се срещнаха. Дали отново щеше да я целуне? Тя несъзнателно навлажни устни в очакване. Но той бе имал други намерения. Придърпа падналата палитра и четката. После радостно се закикоти и посегна към жълтата боя.

— Просто не мога да не го направя — заяви. — Би било пропусната възможност. — Очите му лукаво проблеснаха и той облиза уста като котка. — Не мога да чакам!

Джени се разписка и започна да го подхвърля с бедра, като се опитваше да се освободи.

— Внимавай! — предупреди я той. — Защото току-виж започнали да те наричат Скарлет! — Натопи четката си в яркочервената темпера. Стресната, Джени престана да се бори и Джон се зае с нелесната си задача — да нарисува големи завъртени мустаци под непослушния ѝ нос. Отдръпна се и погледна творението си. — Прекрасно!

— Смея да твърдя, че на теб ще ти отиват повече — оплака се тя.

— Права си — съгласи се той и я целуна по устата, като се постара да направи качествен отпечатък въпреки кикота ѝ. Когато се отдръпна, над дяволитата му усмивка се мъдреше точно копие на рисунката. — А сега, мила моя — продължи той, а гласът му звучеше точно като на подлец в старомодна мелодрама, — ще си поиграя с теб. Ще ти прегриза гърлото, ще ти схрускам ушите и ще изсмуча долната ти устна... И после истински ще се позабавляваме!

— Пусни ме, Джони! Моля те! — извика тя, останала без дъх от смях.

— Няма да стане. Отдавна копнея да рисувам върху живо платно... а това си ти! — Той издърпа фланелката ѝ от шортите.

— Не, Джони! — Тя се вцепени под него, а после отново опита да го изхвърли.

— Спокойно — рече той. — Ще се задоволя с прекрасното ти коремче.

Разбрала, че няма избор, Джени се отпусна между коленете му, а той се съсредоточи над картината си. Опитваше се да сдържа кикота си, когато четката преминаваше близо до пъпа ѝ. Надигна глава да види какво е направил и се засмя. Рисуваше голяма маргаритка, като всяко от листенцата ѝ беше в различен цвят. Но когато усети, че разкопчава копчето на шортите ѝ, Джени извика.

— Ей, какво си позволяваш?

— Правя място за стъбълцето на моята детелинка — невинно отвърна той.

— Няма да стане, господинчо!

— Но аз съм лекар! — настоя той, като все още се мъчеше с копчето.

— Не! Всички лекари се превръщат в дърти мръсници!

— Защото никой от младите няма време да изяви артистичните си заложби. Нима ще потъпчеш призванието ми?

— Разбира се, че да! А сега остави копчето ми на мира!

Мърморейки като двегодишно дете, Джон нарисова късо зелено стъбло и два безформени листа.

— Късо стеблена маргаритка! Кой е чувал за маргаритка с късо стъбло!

— Това е маргаритка-джудже — успокояващо рече тя. — А и художниците имат право на свой поглед върху нещата. Аз често се

възползвам от това.

— Но това изобщо не е най-доброто, на което съм способен! — Джон изкусително прокара дървената дръжка на четката по бедрото ѝ. Усмихна се възможно най-невинно и с надежда се вгледа в изпълнените ѝ с подозрение очи. — Можем да го измием и да опитаме отново. Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че толкова рисуване е достатъчно за един ден, доктор Маккалъм. Нали не искаме да изтощаваме таланта ви?

— Добре. — Той я изненада, като скочи на крака и ѝ помогна да се изправи. — Прибери се у дома и си разопаковай багажа. Трябва да се върнеш след един час. Ще си направим вечеря на открито.

— Ох, Джони, не мисля, че ще мога. Наистина съм изморена от пътуването.

— Какво? Не можеш да ми откажеш, Джени! Трябва да хапнеш. А и на мен ми омръзна да се храня сам. Приятелите трябва да си споделят храната. Пък и сега е мой ред.

— Ще побързам — кимна тя. Всъщност беше я убедил още с първото си изречение.

Джон ѝ помогна да избути кануто от брега и весело махна с ръка, преди да събере материалите си и да се отправят към къщата. Джени загребва през езерото, следвана от веселото му свирукане.

— Радва се да ме види не по-малко, отколкото аз него! — промълви тя.

Следващите няколко седмици отлетяха бързо и безгрижно. Джени и Джон прекарваха цялото си време заедно. Изследването на Джон върху анатомията на целувката започна да изостава, защото той предпочиташе да прекарва времето си с Джени — неговата близка приятелка и както се надяваше — скорошна любовница. Той упорито продължаваше да задържа отношенията им на платонически план, макар и винаги готов за нов урок по релаксация или игри. Дори ѝ помагаше в работата, но когато тя го помоли да намаже с мастило една от дървените гравюри, Джон се запъна.

— Не, мила, предпочитам да гледам как ти го правиш — каза. И не се изненада, когато Джени забелязала закачливата искрица в очите му, го мацна с черно по носа.

Един следобед внезапен порой принуди Джон и Джени тичешком да излязат навън.

— Побързай! Трябва да спасим хартията! — Само след секунди вече стояха над частично изсъхналите листове, вдигнали над главите си големи чадъри. Обхванати от истеричен смях, се облегнаха един о друг. — Дъждът може да направи дупки в хартията — обясни тя между взривовете смях.

— Бог да ни е на помощ, ако позволим на дъжда да направи дупки в хартията ни — ужасно сериозно отвърна Джон. После двамата с вой се свлякоха на земята — защото самите те бяха направили дупки с краищата на чадърите си. Вече съвсем мокри, те ги захвърлиха и започнаха да се боричкат в мократа трева, като всеки обвиняваше другия. За Джон това беше доста непочтена форма на мъчение, но той се поддаде на възможността да държи Джени в обятията си, пък макар и под формата на шеговито боричкане, което нямаше нищо общо с любовна игра.

Когато не работеха над някой от проектите ѝ, Джени винаги имаше подръка безконечни запаси от интересни предложения, които напълно удовлетворяваха глада им за приключения. Един ден те отплаваха от Стюърт Лейк, пренесоха канутата си в Ийст Батл, а после и в Уест Батл, като накрая стигнаха до една река, която водеше към Огър Тейл Лейк — огромна водна площ с размери седем на четиринадесет мили. И по време на цялото им пътешествие Джени бе поддържала интереса му с безброй любопитни факти.

— Ако бяхме отплували на север по Огър Тейл Ривър, бихме могли да минем в Ред Ривър, която се влива чак в залива Хъдсън — обясни тя на Джон. — От друга страна, ако искахме да отидем на юг, бихме могли да минем през Лийф Лейк и да продължим към Мисисипи.

За момент Джон изглеждаше така, сякаш сериозно обмисля тези алтернативи. После мъдро поклати глава.

— Не-е-е, това е твърде дълго пътешествие за един ден. Ще се наложи да пренощуваме. Пък и някоя змия може да се вмъкне в спалния ми чувал. А напоследък не съм имал случаи с отровни ухапвания и съм позабравил практиката.

Тя недоверчиво подсвирна и леко го докосна по главата с мокрото си гребло.

— Ама ти не знаеш ли? Тук няма отровни змии. През зимата става твърде студено за тях.

— Добре че сега не е зима — мрачно ѝ отвърна Джон и изтри водата от косата си.

Окъпана в светлината на топлото обедно слънце, Джени се чудеше какво ли е намислил сега. Той започна методично да изстиска водата от ризата си. През цялото време я наблюдаваше с хитро присвити очи. После грозно се изсмя право в учуденото ѝ лице.

— Дръж се, жено! Това сега цялата ще те измокри!

Отне им почти половин час да изсушат кануто и да съберат провизиите. Стиропореният хладилник се поклащаше вдясно от тях, греблата бяха отплували далеч напред, а раницата им беше подгизнала от вода. Когато вече отново бяха на път, Джени се обади.

— Просто исках да ти покажа.

— Говори ми, Джени. — Джон я докосна по рамото и отвърна на искрящия ѝ поглед. — Вслушвам се във всяка твоя дума. — Вечерта тихо се извиниха един на друг и си пожелаха лека нощ.

На следващия ден Джени изнесе китарата си, за да му даде още един урок по свирене. Научи го на няколко безсмислени песнички, като свиреше и пееше:

*Джони-и-и, хайде на фон-и-и, не забравяй и
Рони-и-и, късо-кра-а-ак, криво-кра-а-ак, смешно-кра-
а-ак Джони-и-и.*^[2]

— Ей, я дай да видя това. — Той се протегна към китарата и започна да свири някаква мелодия, като изненада Джени с познанието си за основните акорди. — Преди години често се шляех с една такава. Обичах да пея смешни песнички. Съчинявах ги на момента.

— Е?

— Ами бяха доста мръснички — поколеба се Джон. — Нали знаеш, смешните песни обикновено са такива. — Тя му се усмихна. — Но може да опитам да изчистя една. — Тя нищо не каза. — Сама си го изпроси, Джени — добави той и запя:

*„Срещнах вчера момиче, наречено Чеко,
беше чудна, танцуваше тъй леко!
Целунах я бързо и тъй здраво се вързах,
че бясно подкарах със сто километра!“*

— Обзалагам се, че не можеш да напишеш песен на момента! —
предизвика го Джени, очарована от изпълнението.

— А, така ли?

— Така!

Той затвори очи и се съсредоточи като студент, който търси подходящ отговор за изравняване на химично уравнение. След няколко минути си пое дъх и запя:

*„Една сладурана, наречена Джени,
на нашето докторче е създала проблеми,
но само една сладка целувка от нея
и той от краката до главата ще грейне!“*

Той се усмихна самодоволно и й връчи китарата.

— Твой ред е, хлапенце!

— А, така ли?

— Така!

Тя започна да свири, използвайки неговата мелодия. Състезателният дух подклаждаше огъня на амбицията ѝ. Щом Джони може, значи можеш и ти — нашепваше ѝ той. Вдигна лице към слънцето и затвори очи, за да се съсредоточи. Не забелязваше, че Джон също се е съсредоточил — само че над изваяното ѝ тяло, очертано от плетената ѝ блуза.

Малко по-късно в главата ѝ започна да се заражда идея и тя се разсмя. Отвори бистрите си очи, прочисти гърло и запя:

*„Млад доктор, наречен Джони Маккалъм
иска целувка, но аз ще му кажа:
щом целувките ми са толкова сладки,*

*нека тогава е солена цената!
Защо да ги давам безплатно?
По-добре да ги занеса на пазара!“*

— А, така ли?

— Така! — отвърна тя и палаво присви очи.

— Проклятие, жено! Никога през живота си не съм плащал за целувка!

— Спомням си как веднъж се опита.

— Беше шега.

— А, така ли? — Тя недоверчиво вдигна вежди, но не чу очаквания отговор.

— Тогава желях много повече от целувка, Джени — призна той и се усмихна. — Не можеш да си представиш как ме възбуди тази сцена. Никога не бях предполагал, че кънтри музиката може да изглежда толкова добре!

— Песните на Уили понякога имат този ефект върху хората — хитро рече тя.

— Не зная... — Той се престори, че не схваща намека ѝ. — Аз съм по-скоро привърженик на Доли. — Очите му светнаха. — Има толкова тънка талия! — Той изсумтя, за да я разсмее, но Джени остана сериозна.

— За тази тънка талия има много основателна причина, доктор Маккалъм. — Тя млъкна, с което още повече възпламени любопитството му. И когато той я погледна с учудено изражение, Джени го порази с неочаквания отговор.

— Нищо не расте добре на сянка!

Джони се свлече на земята и се смя, докато от очите му потекоха сълзи. Джени си позволи лека триумфална усмивка. Приведе се над търкалящото се тяло и просъска:

— Хванах ли те!

През уикендите отиваха в града край Батл Лейк за двудневния пазар, който беше разположен на брега на езерото, където преди почти двеста години племената на Чипеуа и сиуксите се бяха сблъскали в

страховита битка. Всъщност първоначалното име на мястото беше Ишкуеу-ининг, което на езика на Чипеуа означаваше „където малцина оцеляха“. Тук хората още намираха в пясъка остриета от стрели, но в събота и неделя мястото се препълваше с всякакви търговци, които бяха готови да се пазарят с часове, докато постигнат нужната цена.

Джон започна да колекционира дървени кухненски прибори, като всяка седмица допълваше с нещо необикновено. Джени го попита какво го е прихванало, та се занимава с такива предмети.

— Някой ден ще си имам своя собствена кухня — отвърна й той. — И ще ги накача по стените. — Внезапно зърна една стара очукана точилка и се завтече към нея. Купи я, без дори да се пазари! Върна се след няколко минути, като триумфално размахваше новата си придобивка — специална точилка за рязане на юфка. — Никога не съм знаел, че се прави с това, а ти?

Всяка събота Сара и Джени наемаха място, където да продават творбите си. В тези дни Джон беше неотлъчно до тях, като използваше момчешкия си чар, за да придума някоя жена млада или стара, да си купи нещо. Усмивката му, както каза една от жените, бе способна да отлепи и боята от стените.

— Това хубаво ли е? — разтревожено прошепна Джон.

Двете му съдружнички със смях го убедиха, че е повече от хубаво.

— Добре! — възкликна той и ослепителната му усмивка отново засия. Малко по-късно Сара побутна Джени.

— Внимавай, момиче! — прошепна тя. — Защото ако ти не го хванеш, ще го направя аз!

— Симпатичен е, нали?

— Симпатичен ли? — Сара изсумтя. — Щом само усмивката му въздейства така, представи си какво би било да го целунеш!

— Знам какво е — замечтано каза Джени.

— Знаеш! — Джени срамежливо кимна, а Сара радостно възкликна. — О, не!

Джон се обърна, за да разбере каква е шегата, но Джени мълчаливо поклати глава и го попита дали познава нейната приятелка, която е въздух под налягане.

Тази вечер Джени нежно го целуна по гладката, загоряла от слънцето буза. Джон използва цялото си самообладание, за да не

последва безмълвното ѝ предложение. Нещо се бе променило този следобед. И тази промяна бе свързана с радостния изблик на Сара. Но все още нямаше намерение да рискува. През последните седмици бе мислил много, бе прекарал доста нощи в кръстосване на стаята, опитвайки се да намери решение... и почти бе успял да подготви своя план. И нямаше, намерение да се проваля. Залогът беше твърде висок. Той обичаше Джени.

Нощите на Джени също не бяха за завиждане. Ценеше приятелството на Джон изключително високо, но усещаше, че вече е готова да поеме риска на една по-сериозна връзка. Дори само като го наблюдаваше в моментите, в които той не я гледаше, тя се обливаше в студена пот. Дишането ѝ се учестяваше, а сърцето ѝ биеше като сърцето на уловено врабче.

— Започвам да се влюбвам в Джон — прошепна тя на звездите в нощта, в която бе приел непорочната ѝ целувка, а после ѝ бе пожелал лека нощ. Какво щеше да прави сега? Напомни си, че самата тя бе настояла за приятелски взаимоотношения. Но защо той не разбираше сигналите ѝ, че е готова за повече? А може би просто не я желаше, извика свитото ѝ от болка сърце. Може би беше доволен, че са просто приятели — така нямаше да се чувства зле след един месец, когато щеше да замине.

Съвсем объркана, тя се претърколи на леглото и зарея поглед над среднощните отблясъци на Молърд Бей. Накрая, след дълги терзания и въртене в леглото, тя легна по корем и си обеща нещо.

— Утре ще направя своя ход!

— Обичам те, Джени — прошепна Джон над водата. Бе дошъл на плажа за еженощната си проверка на дома ѝ. От много седмици насам не можеше нито да работи, нито да спи, ако преди това не се спуснеше до езерото, за да се увери, че на острова на Джени всичко е наред. Тук той си спомняше изпълнените с шег и закачки дни, а щом се сетеше за красивото ѝ стройно тяло, което излизаше от водата след ежедневното им плуване, пулсът му се ускоряваше. Обичаше да си припомня случаите, в които бе имал възможността да я наблюдава, докато е заета с някаква работа — а той бе попивал с поглед нейната красота, погълнат от топлината на присъствието ѝ, обхванат от

желание за още... и още. Джон се завъртя и се върна по стъпките си. Преди да влезе в къщата, промърмори своето предупреждение към любимата си. — Утре е моят ден, Джени. Много внимавай!

[1] Анна Мари Робъртсън (1860–1961) — американска примитивиста, известна също и като Баба Моузъс. — (Б.пр.) ↑

[2] Цитат от известна песен на Доли Партън. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Плановете им за следващия ден вече бяха готови. Пропътуваха с кола седемдесетте мили до Фелпс Мил — живописна стара мелница, която сега бе напълно възстановена. Построена преди повече от двеста години, тя в продължение на десетилетия бе служила на фермерите от околията, когато са имали нужда да смелят своето зърно. И въпреки че бе прекратила работа в 1930 г., мелницата сега беше популярна като туристическа атракция.

По време на разходката Джени и Джон бяха изключително внимателни в думите и действията си. Ако единият случайно бутнеше другия, веднага следваше смутено извинение. Не успяха да се отпуснат чак до момента, когато се покатериха на двете водни колела, поставени легнали в потока.

— Не бях виждал водни колела, които да не стоят изправени над водата — сподели Джон, докато помагаше на Джени да излезе от кабинката с предавките.

— Сигурно са осъзнали, че по този начин ще извлекат от водата повече енергия — предположи тя. — Или пък майсторът, който е построил мелницата, е бил мъртвопиян!

Джон я прегърна и я притисна към себе си. После зашепна в ухото ѝ:

— Ако по негово време е имало някоя жена като теб, мога да си представя в каква безизходица се е намирал. Опивам се само като те гледам, Джени. — Леко се отдръпна, за да надникне в дълбоките ѝ сини очи, да разбере отношението ѝ към думите му. Накрая взе своето решение.

— Ще те целуна, Джени.

— И аз го желая, Джони — тихо отвърна тя.

Устните му нежно докоснаха нейните, но тя усети познатите искри на страстта. Притисна се към него и усети, че коленете ѝ омекват. Усещаше, че той започва да губи самообладание, но нейното

отдавна се бе изпарило. Езикът му нежно докосна тъглчето на устните ѝ и в нея нещо се пречупи.

Тя изстена и отвори уста, за да го приеме в себе си. Целувката ставаше все по-дълбока и ръцете му започнаха да я галят по гърба. Тя също не стоеше неподвижно. Пръстите ѝ преоткриваха здравите мускули на гърдите му и сякаш на своя глава се опитваха да разкопчаят ризата. Забравили къде се намират, двамата се поддадоха на желанието си, което ги понесе като буйна река във водовъртежа на страстта.

Внезапно от стълбите, които водеха до втория етаж, се изсипа цяла група единадесетгодишни хлапета. Джени и Джон, задъхани и зачервени, се отдръпнаха един от друг, а малките скаути ги наобиколиха.

— Хванахме ви! — изграчи едно луничаво червенокосо момченце.

— Ей, мистър, не знаеш ли, че това е публично място — викна друго.

— Ама тя наистина те е възбудила, а, мистър? — с глас на познавач се обади трето хлапе.

Неспособен да сдържи усмивката си, Джон се обърна към скаутите и безпомощно се ухили, като придърпа изчервилата се Джени към себе си. Вдигна ръка.

— Какво да ви кажа, приятелчета? Няма да мине много време и някоя красива жена ще завърти и вашите глави! — Той поведе Джени нагоре по стълбите.

Преди да разменят и дума, двамата чуха как ръководителят слиза при момчетата.

— Какво е ставало тук?

— Нищо, мистър Бекер — отвърна невинно гласче.

— Просто си говорехме с една симпатична двойка — дрезгаво додаде червенокосото.

До двамата долетя шумното му „Хм!“. Те се спогледаха и избухнаха в смях.

— Тези малки чудовища! — задъхано рече Джон. — И момиченцата ли са същите?

— Аха — изкикоти се Джени. — Но момиченцата обикновено не се занимават с тези неща, преди да са поне с две години по-големи.

— Права си. Явно еволюцията се е ускорила. Ами аз бях най-малко на тринадесет, преди да започна да мисля за такива неща.

— А това беше толкова отдавна!

— Внимавай, Ларсон! Пак започваме!

— Добре, Маккалъм. Да похапнем.

Следобедът премина в приятен и игрив разговор. Никой не спомена за инцидента с целувката, нито се опитаха да си обяснят какво бяха изпитали в хладното подземие на мелницата. И двамата чакаха удобен момент.

Когато се прибраха, поплуваха и се пекоха на слънце. Джон целуна Джени няколко пъти, а тя също даде своя цял от ласки и докосвания, но и двамата нямаха желание отново да бъдат прекъснати. По-късно Джени се разтревожи, защото усети как Джон става все по-мълчалив.

— Има ли нещо, Джони? — Започна да масажира раменете му. — Преследват ли те все още онези кошмари? — Той поклати глава, все още загледан в далечината. Несъмнено нещо го тревожеше, но какво? — Искаш ли да поговорим за това?

— Не. — Той бързо се изправи и с едно движение вдигна и нея. — Не мога да говоря. Не сега. Просто съм намислил нещо. Предстои ми важно решение, което се отнася до бъдещето.

Сърцето на Джени се сви. Сигурно се опитваше да намери смелост, за да ѝ каже, че си тръгва. Да, това беше.

Сякаш не забелязваше тревожното ѝ изражение, Джон започна да привежда плана си в действие.

— Поканена си на официална вечеря в лятната ми вила.

— Колко официална? — попита Джени с надеждата, че ще го поразвесели.

— Ами не можеш да дойдеш по бикини — сериозно отвърна той.

— Искаш да кажеш, че ще трябва да нося истинска рокля ли?

Джон си каза наум, че би ѝ се зарадвал много повече, ако дойдеше в евино облекло, но въздържан и продължи:

— Надявам се да носиш най-официалните дрехи, които имаш. Ще бъде много особена вечер. Аз, хм, имам намерение да те попитам нещо, Джени.

Можеше да каже милион други думи, но изборът на точно тези доведе Джени почти до припадък. Тя пое дълбоко въздух, за да

превъзмогне замайването, и не забеляза златистите искрици в очите му.

— Кога да дойда, както обикновено ли?

— Не, мисля, че най-подходящо ще бъде един час по-късно. Около седем и половина, ако това не те затруднява. Ще имам доста работа по приготовленията за вечерта.

— А този твой въпрос, който смяташ да ми зададеш... дали ще ми хареса? — попита тя, като по чудо успяла да събере смелост.

Ако погледите наистина можеха да затоплят сърцата на жените, то сърцето на Джени сигурно би се превърнало в зачервен парен котел веднага след като очите на Джон се спряха върху нея. Той пристъпи към нея и повдигна брадичката ѝ. После се приведе и нежно я целуна по устните, след което се усмихна на учуденото ѝ изражение.

— Искрено се надявам, че ще ти хареса, мила — промълви многозначително. После внимателно я обърна и я побутна към дома ѝ. — Хайде, тръгвай, Джени! Ще се видим довечера.

Тя закричи към своя остров. Опомни се чак когато седна в стария си люлеещ се стол! Внезапно осъзнала как стоят нещата, прошепна:

— Та той ще ме попита дали искам да се омъжа за него! — Разстроена от начина, по който Джон бе успял да я манипулира, тя започна да се люлее все по-бързо и по-бързо, усещайки, че гневът ѝ нараства успоредно със скоростта. — Добре! Значи го очаква голяма изненада. Защото отговорът ще бъде не.

Обидена и ядосана, тя реши просто да не отива. После, като се поуспокои, се запита защо е толкова разстроена? Реша, че ще отиде. Просто трябваше да обсъдят този въпрос като двама цивилизовани зрели хора — това беше всичко.

Изтича по стълбата, водеща към спалнята ѝ, и започна да рови в дъното на килера, където държеше няколко чанти с неразопаковани дрехи.

— Щом ме иска официална, значи официална и ще бъда! — зарече се тя, докато изваждаше любимата си къса вечерна рокля — от лека коприна, оцветена в аквамарин. Останалата част от следобеда прекара в дребни удоволствия. Първо отиде в банята и дълго време лежа в почти препълнената с ароматни мехурчета вана. После изми косата си с шампоан и я изсуши на слънце. За пръв път от месеци насам си направи истински маникюр и педикюр. Бледорозовият цвят на лака си подходеше с този на роклята ѝ.

Облече си копринен комбинезон без презрамки, а върху него роклята, която също беше с голи рамене. После седна, за да се погрижи за лицето си. Трябваше да внимава, защото отдавна не се бе гримирала, а нямаше желание да прилича на клоун. Не и тази вечер! След като довърши сребристосините сенки, тя добави още малко руж на скулите и повтори червилото, за да придаде по-силен блясък на устните си. После пръсна във въздуха с любимия си дезодорант и мина през облака от микроскопични капчици, които обгърнаха цялото ѝ тяло с опияняващ аромат.

Погледна се в огледалото и внимателно нагласи роклята около бюста. Одобрително се усмихна на отражението си.

— Бях забравила колко оскъдна е всъщност тази рокля! — Взе сребристите си сандали с високи токове, но за из път обу мокасините. Смяташе истински да шашне Джон Маккалъм, но нямаше никакво намерение в усилието да си счупи крака. Щеше да си обуе сандалите, докато стигнеше достатъчно близо до къщата.

Джон вече я очакваше и видя как се изкачва по брега като Венера, която се издига от пяната на вълните. Обхвана го отчаяние, когато забеляза как изящно се носи със сребристите си сандали. Красивата рокля блещукаше около стройното ѝ тяло, а лъчите на залязващото слънце се процеждаха през клоните на дърветата.

— Господи! — промълви той. — Откъде ще взема сили да съблека това нещо довечера? Вече съм напълно неадекватен! — Но трябваше да се справи. Цялото им бъдеше зависеше от изпълнението на плана му за тази вечер. Пое си въздух и се помоли да успее да запази самообладание. После отиде да посрещне омайното видение, което се носеше към него.

— Джени! — Той хвана протегнатите ѝ ръце. — Великолепна си!

Джени одобрително отвърна на възхитения му поглед. Тя също го бе наблюдавала. Беше в перленосиви панталони, които подчертаваха стройните му бедра, и с копринена риза в същия цвят. Тази вечер се бе превърнал в олицетворение на дискретната елегантност чак до проблясващите черни мокасини.

— Тази вечер си много красив, Джони.

— Парфюмът ти е опияняващ — каза той, след като я целуна по двете бузи, давайки ѝ възможност да усети мускусния аромат на неговия. Златистият му поглед се плъзна по тялото ѝ, като се спря в

горната част на предизвикателната рокля, където закръглените форми на откритите ѝ гърди проблясваха на светлината на залеза. Осъзна, че избродираната лента над бюста ѝ е като че ли единственото, което задържа роклята на мястото ѝ. После сведе поглед към ръба на полупрозрачната материя, който се развяваше около коленете ѝ. Забеляза кокетния розов лак на обувките ѝ в сребристите сандали крака. — Като сребърна богиня, излязла от океана, ти си създание на морска пяна и великолепие. — Вдигна замъглен поглед към очите ѝ. — Тази вечер си прекрасна, Джени. Главозамайваща!

— Благодаря — тихо отвърна тя и пристъпи до него. Вътре дневната беше изпълнена с дългите мамещи сенки на нощта, които отстъпваха пред ярките пламъци на свещите. Имаше няколко големи свещника — върху камината, на ниската масичка за кафе и на малката кръгла маса поставена пред прациящия огън, а една тънка свещ осветяваше малък букет от нежни диви цветя и папрат. Пламъчетата трепкаха и хвърляха отблясъци в кристалните чаши и среброто на приборите.

— Надминал си самия себе си, Джони — похвали го тя, докато той ѝ помагаше да седне зад застланата с бяла покривка маса. Той нежно повдигна косата ѝ и я целуна по тила.

— Просто един от многото ми скрити таланти, любима. — Отвори бутилка изстудено шампанско и напълни две чаши, след което ѝ подаде едната, а другата вдигна за наздравица. Когато чашите се докоснаха с нежен звън, той улови учудения ѝ поглед и прошепна: — За началото на една вълшебна вечер. Нека докрай се насладим на нашия празник!

Докато отпиваха мълчаливо, Джени развълнувано осъзна, че тостът му има няколко възможни подтекста. Може би бе сбъркала, като бе предизвикала съдбата. Тази вечер той щеше да ѝ зададе своя въпрос. Но как щеше да намери сили, за да му откаже, след като така красиво бе подготвил сцената? А и Бог ѝ беше свидетел, че дори Джони да не го знаеше, тя го обичаше. Обичаше го достатъчно, за да поеме риска.

След втората чаша Джон почувства, че настроението на Джени става по-благосклонно и започна своето откровено кулинарно съблазняване. Първо поднесе стриди. Джени беше много впечатлена, когато разбра, че е поръчал да ги доставят със самолет от един прочут ресторант в Минеаполис.

— Сигурно струват цяло състояние! — възкликна тя. Но когато ѝ отвърна, че наистина е така и трябва да ги яде с чувство, тя не можа да сдържи смеха си, породен от странното усещане в гърлото след първата хапка.

— Толкова по въпроса за еротичното въздействие на морските специалитети — разочаровано измърмори Джон, а тя се разсмя още по-силно.

Следващото блюдо беше студена салата от аспержи с гарнитура от винегрет. Придружено естествено от още една чаша шампанско. Всяко ястие бе придружено от тих разговор. Джени бе напълно очарована от красивия си домакин. В девет часа поднесе прекрасно телешко филе, приготвено със съвършено умение и подправено с пикантен сос. В десет часа той галантно я отведе до канапето пред камината. След като ѝ помогна да се настани, той тихо премести масата и изгаси свещта. После натрупа върху еленовата кожа куп разноцветни възглавнички и я подкани да събуе сандалите си и да се разположи по-удобно. И когато тя доволно полегна, Джон взе кристалната бутилка с отлежало бренди и две големи чаши и седна до нея, след което изрита обувките си настрана.

Наля малко от кехлибарената течност, подаде едната чаша на Джени, а другата запази за себе си. Двамата лежаха на възглавниците и мълчаливо отпиваха от брендите, загледани в играта на огъня. Пламъците се отразяваха в сънливите им очи, а златистият алкохол ги сгряваше отвътре. Джон скришом погледна Джени и забеляза, че гледа като хипнотизирана огъня. Дишането ѝ беше дълбоко и отпуснато, а лицето ѝ доволно грееше, издавайки задоволен апетит и леко замайване от виното.

Е, това е, старче. Хайде сега да те видим — каза си той и незабелязано изтри потни длани в бедрата си, след което постави чашата си до камината. Бавно се обърна към Джени, взе нейната чаша и я постави до своята.

— Джени?

— М-м-м-м?

— Спомняш ли си каква беше причината да те поканя на вечеря?

— Смътно. — Тя въздъхна, намести се на възглавниците и се сви до него. — Като че ли искаше да ме попиташ нещо?

— Да, и е много важно да внимаваш. Джени? Джени! Моля те, седни, за да можем да си поговорим.

Като разбудена котка, тя бавно се надигна до седнало положение и впери замъглените си сини очи в Джон, като откровено му показваше, че желае да бъде целуната. Но той успя да се сдържи, макар и с цената на огромни усилия.

— Да, Джони? — измърка тя. — Какъв е въпросът?

В продължение на почти пет минути Джон увърташе, за да се увери, че Джени е напълно будна и го слуша внимателно.

— Това, което ще ти кажа, може да те свари неподготвена, Джени — предупреди я той. — Трябва да призная, че тази идея ми хрумна едва вчера, но все пак трябва да те попитам. Ти си единственият човек на този свят, на когото искам да задам този въпрос.

Напълно погълната от срамежливото му поведение, Джени се усмихна окуражително и се приготви да чуе предложението му. Ако той изобщо се наканеше да го каже — тогава щеше да настъпи моментът да го обсъдят като зрели хора.

— Джони, ще трябва да произнесеш думите, защото иначе не мога да разбера за какво говориш — подкани го тя. — Хайде, поemi си въздух и изплюй камъчето!

— Добре. Нуждая се от теб... много се нуждая от теб. — Гласът му звучеше като на смутен младеж. — Трябваш ми за моето изследване... за нещо като морско свинче. Не мога да продължа работата си, освен ако не се съгласиш да участваш в опитите. Моля те! Зная, че не си очаквала толкова ангажираща молба, но, честно, Джени, трябва да получа помощта ти. Кажи, че си съгласна! Иначе ще се чувствам като пълен глупак, когато ми се наложи да помоля някоя непозната. В края на краищата ние сме приятели... и се надявам, че винаги ще си останем такива. Така че ми се наложи да помоля най-добрия приятел, който имам и който за щастие е жена, и, надявам се, скорошен сътрудник в моите експерименти.

Реакцията ѝ беше точно такава, каквато бе очаквал. Седеше и го гледаше така, сякаш току-що е изпълзъл от летяща чиния. Тоталното ѝ слисване я накара да зяпне, а очите ѝ бяха изгубили съблазнителния поглед и сега бяха пълни с изненада. Той продължаваше да се прави на притеснен. Взе ръката ѝ в своята и продължи с молбите:

— Виж, Джени, ти си единствената, която бих могъл да помоля. Ох... Моля те, не ме гледай така! Проклятие! Знаех си, че не трябваше да намесвам приятелството ни. Направих грешка. Остави... Забрави за молбата ми. — На лицето му се появи умърлушено изражение, въпреки неудържимото желание да избухне в победоносен смях.

— Това ли си искал да ме попиташ? — успя най-накрая да проговори Джени. — Трябвам ти за морско свинче?

— Че какво друго? — Сега беше негов ред да изглежда изненадан.

— Ама наистина, какво друго? — разкикоти се тя, а наум се обяви за „Глупак на годината“.

— Е? — подкани я той, предвкушвайки победата. — Ще го направиш ли? Ще помогнеш ли на приятел в нужда?

— Чакай, чакай! Я ми кажи, за какви експерименти, става дума? — Очите ѝ подозрително се присвиха... точно както бе очаквал.

— Ами за целувки естествено! — възкликна той. — И двамата имаме добро въображение! — Джени мислено си удари шамар. — А лекарският опит ще ни помогне да анализираме чувствата в дадена ситуация. Искам да започнем с първата целувка между неопитни момче и момиче и да продължим към зрелостта. Планирал съм всички проверки и телесни реакции, които трябва да бъдат наблюдавани. Дори съм отделил време, за да напиша по няколко въвеждащи реплики за всеки от случаите. Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че това е най-слабата реплика, която някога съм чувала! — Тя стана, за да си obuе обувките.

— Нима бих те излъгал?

— Да!

— Ето — честен кръст и ако лъжа, гръм да ме удари! — Той не забрави да преплете пръстите на другата ръка зад гърба си, докато я гледаше с най-невинния си поглед.

— Виж, Джони. Двама души, за които се предполага, че са зрели хора, не могат да се върнат към дните, когато са експериментирали с непохватни ласки. Просто няма да се получи.

— Откъде знаеш?

— Просто знам. — Дори самата мисъл да целуне Джони по какъвто и да било начин ѝ причиняваше сърцебиене, а умът ѝ се изпълваше с еротични видения. — Няма да се получи.

— Няма ли поне да се съгласиш да опиташ, Джени? — замоли се той. — Дай ми тридесет минути от времето си и ми докажи, че не можем да се справим. Лично аз мисля, че можем. Разработил съм цялостна теория, но ако не получа сътрудничеството ти, значи съм изгубил стотици часове в напразен труд.

Противно на разума си, но пък точно според плана на Джон, тя промени първоначалното си решение.

— Ох, добре! — неохотно се съгласи. — На само половин час. Просто ще ти докажа колко много грешиш, това е всичко.

— Благодаря ти, мила. — Джон радостно я целуна по устата. — Почакай тук, а аз ще донеса инструментариума. — Скочи на крака и забърза към спалнята си.

— Инструментариум! — В главата ѝ започнаха да се появяват странни картини. — Чакай малко! Хич не си падам по перверзните!

— ... За какво, по дяволите, си мислиш, Дженифър? — попита я той с най-снизходителния си тон и я погледна отвисоко. — Инструментариумът, от който имам нужда, се състои от стетоскоп, уред за измерване на кръвното налягане, датчици за температурата на кожата и така нататък. Наистина ме изненадвате, сестра Ларсон!

— Аз ли те изненадвам? — сопна му се тя и се изчерви от неудобство. — Отивай! Отивай да си донесеш нещата, докторе. Нямам търпение да ти докажа колко грешиш!

Джон забърза към другата стая, доволен, че може да спре да крие усмивката, която трептеше на устните му.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Върна се натоварен с всякакви измервателни уреди, графики и папки. Започна артистично да разполага уредите, като в същото време малко по малко ѝ разказваше съдържанието на своите изследвания и заключения.

— Целувката е позната от доста отдавна — започна той.

— Според речника целувката означава докосване с устни в израз на влечение, поздрав или уважение. Тази дефиниция е малко досадна, но аз намерих други две определения — от някой си Анонимус и от Сирано, които намирам за доста забавни. — Джон пренебрегна хитрата усмивка на Джени и придърпа масичката за кафе, върху която разположи документите си. — Анонимус казва: „Целувката е контракция на устата, причинена от уголемяване на сърцето.“ Той твърди също, че целувката е „нещо, което не можеш да дадеш, без да вземеш, и не можеш да вземеш, без да дадеш“. На мен ми харесва, а на теб? — Без да дочака отговора ѝ, той цитира и Сирано. — „Целувката е розовата точка в о-то на думата Любов.“ — Джон ѝ се усмихна и я видя как отправя поглед към небето.

— Забавно! — призна Джени, но без да се трогва.

— А сега може би ще е най-добре да споделя с теб набора от познанията си върху развитието на целувката до вид, в който я познаваме днес. — Той започна своята сериозна лекция, като се стараеше да не среща погледа ѝ и продължаваше да подготвя уредите, без да излиза от ролята си. — Птиците и някои по-висши животни хранят малките си уста в уста, понякога с вече сдъвкана храна. На това се дължи инстинктът за целуване у приматите.

— Уф!

— Доста интелигентен отговор. — Той я погледна, следа, което продължи: — Пещерните хора са копнеели за сол и са имали обичай да ближат лицата на другарите си. Така, рано или късно, се появила целувката.

— Двойно уф! — изстена Джени с отвратена физиономия.

Джон се засмя на гримасата ѝ.

— Добре, ето нещо, което може да те заинтригува. В древен Рим на жените им било забранено да пият вино. Твърди се, че целувката е произлязла от навика на мъжете да вкусват устите на робините си, за да разберат дали не са нарушили закона.

— Само не ми казвай, че вярваш в това!

— Е, може някой да е пропуснал да запише подробностите — засмя се той, а Джени изстена. — Та докъде бях стигнал? А, да, целувката! Ти естествено знаеш за френската целувка с докосване на бузите и че ескимосите се целуват, като потриват носове. Но знаеш ли, че преди началото на големите пътешествия и открития половината население на земята не е знаело нищо за целувката? Не, мадам! Дневниците на първите изследователи са пълни с примери на опити за целуване на местните жители. Понякога те изобщо не реагирали, а друг път били обхващани от ужас.

— Хитри туземци — презрително се обади Джени. — Може би са си мислели, чеше бъдат изядени живи!

— Странно, че се досети за това. Защото китайците наистина са мислели, че целувката има канибалистично подзначение. А в Индонезия майките често си служели с целувки, за да плашат децата си.

— Това е вече ужасно!

— Напълно поддържам мнението ти. Но да продължа с доклада си. В Средновековието целувката е имала своите възходи и падения, и то не в преносния смисъл на думата. — Джени потрепери, а той се засмя. — В Англия целували почти всичко живо. Поне така е било до 1661-та година и чумата. След това минали на реверанси и повдигане на шапката. Отегчавам ли те?

— О, не. — Джени се прозя. — Погледът ми винаги става сънлив по време на лекции, независимо колко интересни са те.

— Защото интересното съм го запазил за най-накрая, Ларсон. Слушай внимателно! Суеверия, свързани с целувката: Ако целунеш някого над шлюз или порта, те чака лош късмет. Ако те засърби носът, ще те целуне глупак. Целуни лакътя си и полът ти ще се смени!

— Това е физически невъзможно — възпротиви се тя, като безгрижно се почеса по носа.

— Определено. А какво ще кажеш за някои закони, които още присъстват в дебелия книги и които се отнасят до разрешената продължителност на целувките? Пет секунди в Айова например и само една секунда в Хелънторп, Мериленд.

— Истинско чудо е тогава, че хората там изобщо успяват да се оженят. — Тя започна да се смее на фактите, които бе събрал. — Я кажи, знаеш ли какъв е рекордът за най-дълга целувка? — Джени започна да навлиза в атмосферата на ситуацията. Джон се усмихна.

— Имаше една целувка, организирана с благотворителна цел на празника на Свети Валентин. Пет дни и половина! А по отношение на количеството — намерих бележка от 1978-ма, която се отнасяше за един англичанин, който за осем часа успял да целуне 4049 жени — на обществено място.

— Може би си е наваксвал за времето, загубено в годините на реверансите и вдигането на шапки. А срещал ли си известния цитат от Артуро Тосканини? Той казва, че целунал първата си жена и изпусил първата си цигара в един и същи ден. И оттогава не е имал време за цигари.

— Много добре, Джени. Нали нямаш нищо против да го използвам? — Тя поклати глава и той го записа в бележника си. — А сега, за да те върна към настроението на ученическите години, ще ти кажа две ужасни шеги по повод целуването. Ето — Тя казва: „Не, не може да ме целуваш, предупреждавам те за последен път!“ А той отвръща: „Аха, знаех си, че ще отстъпиш.“

Джени се намръщи, но не можеше да му отнеме възможността за още една шега.

— Тя казва: „Полицай, спрете този мъж! Той се опита да ме целуне!“ А ченгето отговаря: „Не се притеснявайте, госпожице. Сигурен съм, че съвсем скоро ще мине друг.“

— Ужасни са — опита да сдържи усмивката си тя.

— Да, зная. Не се ли чувстваш отново дете?

— Естествено, че да, Джони. — Тя преглътна и започна да се изчервява. — Вече съм готова да повърна и да избягам!

— О, Джени, хайде сега! Това е сериозна работа — възмути се той. — Виж, ако смяташ да се забавляваш с това, по-добре просто да забравим, че съм те помолил за нещо.

Тя се изправи и с лукава усмивка застана срещу него.

— А не е ли точно това, което смятаме да направим? Аз съм готова, докторе. — Джени стисна очи, сякаш се приготвяше за ваксинация.

— Най-последно. Хайде да започваме. Сега, това е, първият експеримент. Двамата сме на по тринадесет години и стоим пред вратата на къщата ти. Изпратил съм те до вас след киното. Лято е и светлината на верандата е изгасена. Каня се да те целуна за лека нощ. Това е първият ми опит да се целувам. Уплашен съм до смърт. Ти знаеш какво ще последва, но никога досега не си била целувана, така че изобщо не си подготвена. Готова ли си?

— Да.

Джон предпазливо я хвана за ръката и се приведе към устата ѝ, но почти напълно се размина с устните ѝ. Джени се усмихна — усилията му бяха доста близки до това, което действително се бе случило при нейната първа целувка. Кени Стайнакър всъщност я бе целунал по брадичката! Веднага след експеримента Джон започна да записва стойностите на пулса, кръвното налягане и дишането ѝ, а също на температурата и влажността на кожата.

— Нещо — оплака се той. — Не почувства ли нещо?

— Само стари спомени — невъзмутимо отвърна тя.

— Сигурно баща ми е прав. Той казва, че когато хлапаците се целуват, все едно че стрелят с халосни патрони! — Двамата се усмихнаха в безмълвно съгласие. — Добре, ще преминем към следващия експеримент.

— Сцената е следната... моля те, опитай да навлезеш в атмосферата на изследването ни. И така, вече сме в гимназията. Току-що сме се върнали от баскетболен мач, където нашите са били Флайърс със 101 на 99. И двамата сме развълнувани от победата и имаме желание да я отпразнуваме по важен за нас начин.

Той затвори очи и опита да си представи сцената. Следвайки съвета му, Джени стори същото, така че беше почти сащисана, когато Джон я целуна като булдозер, при което защита със зъби горната ѝ устна. Не ѝ причини болка, но ѝ напомни една забравена история, случила се с най-добрата ѝ приятелка, Сенди Фредриксон. На устните ѝ затрептя усмивка, въпреки че Джон все още продължаваше с влажната си целувка.

— Нямах право да се смееш! Какво, по дяволите, ти се струва толкова смешно?

— Няма нищо общо с теб... или с твоята техника. — Джени безпомощно се разкикоти и го потупа успокоително по ръката. — Просто си спомних една много тъжна история за Сенди Фредриксон и Тим Съмърс.

— И това те разсмя?

— Чакай! Нека първо ти разкажа. Сенди и Тим решиха да ходят стабилно. Постепенно кратките им целувки преминали в областта на стонове и задъхването. Една вечер се прегръщали и целували край езерото и... и... — Тя отново избухна в неудържим смях.

— И?

— И им се преплели шините на зъбите! — зави Джени. — Когато осъзнали какво се е случило, започнали да дърпат толкова силно, че телта се изкривили. Наложило им се на другия ден заедно да отидат на зъболекар. Това струвало на родителите им сума ти пари. Сенди ми разказа.

— Това вече си го измисли! — обвини я Джон, като напразно се опитваше да остане сериозен.

— Кълна се в небето — вдигна ръка Джени.

— Струва ми се, че беше права. Няма да се получи. — Той започна да хвърля документите си обратно в папките им. Тихо се наруга. Е, умнико, великият ти план пропадна! Защо по дяволите, просто не й направи предложение? Идиот! Можеше да се съгласи. Но после пък сигурно щеше да каже не.

Джени забеляза, че Джони наистина изглежда разстроен. А и експериментите бяха започнали да й стават забавни. Останалите със сигурност нямаше да бъдат по-лоши от първите два.

— О, хайде, Джони! Не се предавай! Обещавам, че ще се държа добре. В края на краищата си хвърлил толкова много труд в това изследване. Нали не искаш да пропуснеш възможността тотално да шашнеш психолозите? Вече е късно да се отказваш. — Вътрешно Джени усещаше, че очаква с нетърпение по-зрелите целувки, които той щеше да предложи за обследване.

— Само ако наистина мислиш, че можем да получим някакви полезни резултати. — Той отново й предостави възможност за избор.

— Ако не опитаме, никога няма да разберем дали можем.

„О, Джени, ти току-що изрече вълшебните думи!“ — помисли си той, като си наложи да не отмества очи от документите. Надеждата му се възвърна. Прочисти гърло, за да разкаже следващия сценарий. Идваше време за тежката артилерия!

— Сега сме в колежа. И двамата сме в последните курсове и не ми прави въпрос за възрастта, защото докато сме учили, аз съм бил по-старшият.

— А, да, Момчето-чудо в Страната на докторатите!

— Джени — Погледна я мрачно.

— Край, край — невинно обеща тя.

— Добре тогава. И двамата скоро ще се дипломираме. Съзнаваме, че може би в близко бъдеще вече няма да се виждаме, защото имаме различни планове за живота. Осъзнали сме го точно тази вечер. Скоро вече няма да сме заедно. Опитваме се да пропъдим тази мисъл, но емоциите ни стават все по-силни. Сега в една целувка се опитваме да изразим скритите си чувства.

Той нежно придърпа Джени в скута си и я притисна към себе си. Вгледа се в очите ѝ и разбра, че тя е приела ролята си и сега чака следващия му ход. Нежно я погали по бузата и отмахна косата ѝ. После заговори.

— О, Джени. Толкова те обичам. Никога не съм срещал жена, която така да отговаря на нуждите ми. — Прошепнатите думи отпратиха Джени към тяхното собствено бъдеще. — Уважавам твоята интелигентност. Възхищавам се на смелостта и честността ти. Обожавам чувството ти за хумор. Всеки път, когато поглеждам в прекрасните ти очи, усещам, че ме подлудяваш. О, мила, как мога да посрещна утрешния ден без теб?

Той целуна порозовялото ѝ ухо и проследи извивката му с върха на езика си. Джени потрепери. Тя знаеше, че Джон сигурно играе, но думите му я бяха накарали да се замисли за действителните събития, с които щеше да се сблъска, когато той решише да се върне в Чикаго. Джон продължаваше страстно да я целува по шията, където усещаше учестения ѝ пулс, а ръцете му се спуснаха по гръбнака ѝ, а после се плъзнаха към бедрото ѝ. Започна бавно да я гали през тънкия плат, а целувките му се спуснаха към гърдите ѝ.

— Джени, Джени — напевно промълви. — Как бих могъл да те напусна? — Тези думи подеждаха като катализатор на емоциите ѝ.

— Джони... О, Джони, не си тръгвай! — Тя го целуна — целувка, в която му се отдаваше от цялото си сърце. Когато устата му покри полуотворените ѝ устни, тя го прегърна през врата и се притисна към тялото му. После едната ѝ ръка се плъзна под ризата му и започна да го гали по гърдите. Той безпомощно потрепери, хванат в своя собствен капан. Целувката му стана още по-настойтелна и дълбока, а пръстите му се плъзнаха под роклята и започнаха да изучават копринената ѝ кожа.

С колосално усилие той възвърна самообладанието си и отдръпна уста от меките ѝ влажни устни.

— Уха! Тази целувка би трябвало да осигури чудесни резултати, как мислиш, Джени? — Въпреки че гласът му трепереше от силата на чувствата, Джон направи всичко по силите си да изглежда така, сякаш се владее напълно — като професионален изследовател по време на работа.

И преди Джени напълно да осъзнае какво става, той вече измерваше пулса ѝ скоростта на задъханото ѝ дишане, записваше стойностите на влажността на кожата и повишената температура. Постави върховете на пръстите си на шията ѝ и се загледа в часовника си.

— Пулсът ти е толкова бърз, че не мога да го измеря. — После остави стетоскопа, обърна се към нея и извинително промърмори: — Трябва да проверя още нещо, Джени... — След което постави ръце на голите ѝ рамене и ги плъзна по върховете на набъбналите ѝ гърди, като ги изучаваше през копринената материя. Почти изгуби самообладание, тъй като тя изстена и затвори очи. Молеше се да издържи само няколко минути. И двамата бяха опиянени от докосванията му, но той се наведе над бележника си, като се обърна с гръб към нея, за да не види колко силно треперят ръцете му. — Много добре, Джени. Е, мисля, че за един сеанс това е достатъчно. — Той неуверено се покашля. — Благодаря ти за помощта. Както сама се увери, едва ли бих успял да проведа тези експерименти с някоя непозната.

Джени внимателно го наблюдаваше. Знаеше, че е не по-малко възбуден от нея. Защо не продължаваше по-нататък? Бе подозирала, че тези експерименти са само уловка, но може би той наистина беше сериозен. Всъщност и в двата случая тя нямаше желание да спира

дотук. Не и сега. Нима не си бе обещала, че днес ще направи своя ход? Наум потърси някакво извинение, някаква причина, за да продължи.

— Доктор Маккалъм, струва ми се, че бих могла да добавя малко полезна информация към вашето изследване.

— Да?

— Квалификацията ми позволява да направя измерванията, които току-що записахте. Позволете ми да отчета стойностите на вашия пулс и дихателните параметри. — Тя взе стетоскопа от масата. — Облегнете се спокойно и аз ще ви помогна да разширите данните за статистиката си. — Без да чака неговото съгласие, Джени разкопча ризата му и плъзна хладната слушалка по кожата му. С широко отворени очи отброи пулса. — Изглежда, че и вие не сте се отървали безнаказано, докторе.

После хвана китката му и намери пулса. Наведе глава и русите ѝ къдрици се посипаха в скута му, а ноздрите му потрепнаха, усетили опияняващия аромат на парфюма ѝ. Без да мисли, той вдигна ръка и я погали по главата.

— Да? Какво има, Джон?

— Не искам да продължаваме с тестовете, Джени. — Опитваше се да сдържи страстта, от която кръвта му буквално кипеше и която напълно отговаряше на нейната възбуда. — Спрях да изпълнявам сценария още преди петнадесет минути — призна си той. — Имам нужда от теб. Желая те. Обичам те, Джени. През цялата вечер търсех начин да ти кажа това.

— И аз те обичам, Джон — отвърна тя, вперила поглед в очите му.

— О, боже! — Джон внезапно я притисна към себе си. — Само ако знаеше как копнеех да чуя тези думи от теб! Обичам те, Джени; Обичам те с цялото си сърце. Никога не съм предполагал, че е възможно да се чувствам така. Но ти излекува духа ми и разбуди приспаните ми чувства. Позволи ми да ти покажа колко много те обичам, мила! — Той я вдигна и я залюля на ръце.

— Да, Джони! Да, нека отпразнуваме любовта си. Чак сега осъзнавам колко самотна съм започнала да ставам.

Той се приближи до камината и духна двете свещи, без да пуска Джени от прегръдката си.

— Никога не съм правил любов на светлината на свещи, мила. Или искаш да експериментираме друг вариант?

— Всяко допълнително количество романтика би ме накарало да експлодирам! — Тя внимателно вдигна свещника.

В спалнята той я остави да стъпи на пода, а свещника постави пред тоалетката, чиито огледала изпълниха стаята с отблясъци.

— Навреме, любима. Всичко става точно навреме — каза с възхитена усмивка. — Тази нощ е за теб, Джени. Ще залича всичките съмнения, всичките страхове и тревоги, които си имала по отношение на връзката ни. Тази нощ ще те отведе сред звездите... и отвъд. — Той я прегърна и я целуна така нежно, че в очите ѝ проблеснаха сълзи. — Обичам те, Джени Ларсон — промълви. — А сега ще те направя моя, моя завинаги, сладката ми...

Джон развърза връзките на гърба на роклята ѝ. Джени остана гордо изправена, а нежната материя се свлече по тялото и падна в краката ѝ. Очите ѝ проблеснаха, когато забеляза възхитения му поглед. Той зарови пръсти в златистата ѝ коса и отново я целуна, вкусвайки от сладостта ѝ. Ръцете на Джени се спуснаха по наниза от малки перлени копченца, които водеха от гърдите до под пъпа ѝ. Когато всичките бяха разкопчани, коприненият ѝ комбинезон безшумно се устреми към пода. После тя вдигна ръце, за да придърпа Джон към голото си тяло. Допирът до налетите ѝ зърна изгори гърдите му и той с въздишка я прегърна.

Съвсем разпалена, Джени потърси нежната му уста и почувства как желанието обхваща телата им. Той започна да я гали по гърба, като отделяше внимание на всеки сантиметър от кожата — докато Джени започна да си мисли, че ще припадне от сладостната отмала, заливаща крайниците ѝ. После бавно коленичи пред нея, а целувките му оставяха влажна следа от шията към гърдите ѝ.

Джени рязко пое въздух, усетила нежното му докосване. Малко по-късно вече трепереше и започна да се накланя към него. Струваше ѝ се, че центърът на Земята я притегля към себе си...

— Джон, моля те... Падам, потъвам...

— Аз също потъвам, любима. Потъвам в любовта си към теб... — С едно-единствено движение той я вдигна и я положи на леглото. За момент спря, вгледан в треперещото ѝ тяло, посребрено от лунните лъчи. — Прекрасна си, Джени. По-красива си, отколкото си те

представях. — Тя вдигна вежди и той се засмя, докато хвърляше дрехите си на пода. — Да, зная. Зная, че не за пръв път сме в това легло голи както ни е майка родила. Но първият път за мен беше като сън. Страхувам се, че не се представих като наблюдателен любовник. Сега е по-различно, сладката ми Джени. Ще те оценя така, както никога не си била оценявана. Това е обещание — промълви Джон и я взе в прегръдките си.

Когато Джон започна своето опияняващо изследване на тялото ѝ, Джени вече не можеше да говори. Но и без думи тя успяваше да предаде на търсещите му ръце и уста какво ѝ харесва най-много. Джон целуваше и галеше горещата ѝ плът, като постепенно ставаше все по-настоятелен. Устните следваха докосванията на пръстите му с целувките, предназначени да я разпалят още повече. Обещанието му беше съвсем сериозно. Тази нежност бе предназначена изцяло за Джени и точно решителността да я дари съвсем безкористно му даваше достатъчно сили да запази контрол над собственото си тяло.

Но Джени не се поддаде на усилията му да я докара до пълно освобождение. Той също усети това и разгорещено зашепна в ухото ѝ.

— Отпусни се, мила... Отдай се на любовта! Искам да те имам без ограничения, така както ти имаш мен. Ела, мила... — промълви той. — Ела с мен сред звездите... и отвъд тях. Ох, мила Джени, ще се грижа за теб по време на пътешествието. Ще се грижа за теб, завинаги. Ела, Джени... ела... ела!

Думите му сринаха последната преграда. Тя почувства как ръцете му се спускат по бедрата ѝ.

— Да, Джони... Да, любов моя... Имай ме! Да... о, да! — започна да вика тя, усетила настойчивата му ласка. Задъхана от страст, се опита да го докосне, но той не ѝ позволи и продължи да раздухва пламъците на страстта. Джени почувства, че губи контрол над себе си. — Джон, моля те... Не мога да чакам повече. Искам те.

— Само още малко, сладка моя. Искам да ти е хубаво. Съвсем скоро осветената от свещи стая бе изпълнена от стоновете на Джени. Тялото ѝ трепереше от все по-бързо прииждащите вълни на удоволствие. Внезапно тя се надигна и зарови пръсти в гъстата му коса.

— Искам те, сега! Целуни ме, Джони!

Той се приведе над посребреното ѝ от лунната светлина тяло и покри устата ѝ със своята. Тя протегна ръце и нежно го докосна, след което го прие в себе си.

— Искам те, Джони — настоятелно прошепна. — Сега! Джон знаеше, че не може да има повече задържане. Тя буквално бе причинила късо съединение в намеренията му отново и отново да я довежда до върха.

— О, мила — изстена той, разпален от желанието ѝ. — Имаш ме, имаш ме, моя мила, силна Джени! — С тези думи той започна бавно да се движи.

Но тя беше по-силна, отколкото бе предполагал. Притисна се към него и зашепна:

— Още, Джони, още! — замоли се тя. — Отведи ме още по-високо, по-високо!

Той я послуша и почувства как цялото ѝ тяло го обгръща. Когато почувства, че последната вълна се приближава, Джени се притисна с всичка сила към него и тялото ѝ се надигна от леглото. Внезапно буря от усещания се стовари върху всичките ѝ сетива. Тя заби зъби в рамото му и извика. Той опита да се задържи, да почувства треперенето ѝ, но нейната реакция беше толкова силна, а тялото ѝ така изкусително, че само след секунди той също усети как го връхлита вълната на екстаза. Зарови лице в златните ѝ коси и вдъхна аромата им, а телата им се сляха, преминавайки в отвъдното върху пламъците на страстта.

— Никога! — Джени не можеше да повярва в реалността на събитието, което така бе разтърсило душата ѝ.

— Никога — съгласи се той и отмести тежестта си от нея, след което я придърпа към себе си. — Невероятна си — промълви. — Аз просто исках да ти дам, а ти, моя сладка Джени, ми даде много повече.

— Нима не разбираш, мили? Точно това се случи и с мен през първата ни нощ. Ти се нуждаеше от мен и точно тази нужда ме излекува. Тази нощ аз имах нужда от теб. Струва ми се, че винаги ще имам нужда от теб, Джони. Но тази нощ, когато ти започна да ми даваш, аз просто ти върнах подаръка.

— Откъде толкова мъдрост в такава крехка възраст? — нежно я попита той.

— По-стара съм от теб — засмя се Джени. — Знаеше, че ще ти кажа това, нали?

— Аха. Но, миличка, не мислиш ли, че по този начин и двамата сме в разцвета си?

През цялата нощ Джени и Джон се любиха. Тя се учудваше на силата му, но не по-малко я изненадваха и собствените ѝ реакции. Сякаш бяха запазили цялата си страст един за друг.

Беше почти обяд, когато се събудиха все още прегърнати.

— Ох! Каква жена! — Джон възхитено подсвирна.

— Казах ти, че съм много силна. — Джени се притисна към гърдите му.

— А това е откритието на годината, скъпа! — Ръката му се плъзна по гърба ѝ и спря на двете малки трапчинки в основата на гръбнака. — Натъртена ли си, Джени?

— По-скоро изтръпнала. — Въпросът я накара да се засрами въпреки нощта, която бяха прекарвали заедно. — А ти?

— О, ще оцелея, сладурче, ще оцелея — засмя се той.

Тя започна да се смее и притисна лице в гърдите му, за да възпре неудържимия си смях. Той я отдръпна от себе си и леко се намръщи.

— Добре, умнице! Да чуем. За какво си помисли?

— Не, не мога да ти кажа. — Тя се опита да седне. — Просто един от онези ужасни каламбури, които непрестанно ме тормозят. — Поклати глава. — Не ме карай да ти казвам, Джони!

— Ела тук. — Той я придърпа към себе си и я прегърна. — А сега се усмири и ми кажи. Готов съм да приема истината.

— О, Джони... — Думите му предизвикаха нов взрив от смях. — Точно това исках да ти кажа... е, не съвсем. Исках да ти кажа, че си се представил възхитително... през цялото време гордо изправен! — Тя безпомощно зави от смях.

— Права беше, каламбурът наистина е ужасен! — Джон започна да я гъделичка. Надигна се на колене и погледна разрошената ѝ от страстта коса и обхванатото от неудържим смях лице. — Но не беше чак толкова смешен! — Скочи от леглото и взе в ръце отмалялото ѝ тяло и се запъти към вратата. — Това, от което се нуждаеш сега, е едно хубаво накисване!

Когато я хвърли в езерото, тя още се смееше.

— Проклетата жена! Сигурно си надебеляла през изминалата нощ! Или пък аз съм изгубил цялата си сила.

— Моят герой! — Тя излезе от езерото, като пръскаше и плюеше вода, разтворила ръце за прегръдка. После обля гърдите му с тънка водна струя, която процеди между зъбите си.

— Е, това беше, моето момиче! — извика той. — Сега вече прекали! — И двамата започнаха най-голямата водна битка на века, която се състоя на пясъчния бряг на Стюърт Лейк.

После сключиха примирие и се отпуснаха един до друг в спокойната вода. И двамата не знаеха колко време са се носили така. По едно време Джон се протегна и докосна ръката на Джени.

— Джени? — прошепна той, загледан в небето.

— М-м-м-м?

— Любила ли си се някога във водата?

— Не говориш сериозно, нали? — Джени преглътна от изненада.

— Защо не дойдеш насам, за да се увериш колко съм сериозен?

Коя жена би могла да откаже такова предложение? — запита се Джени и се стрелна в прегръдките му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ако някой бе казал на Джени, че е възможно да се чувства толкова свободна и безоблачно щастлива, колкото през последвалата седмица, тя не би му повярвала. Тези седем дни и нощи бяха изпълнени със сладостна страст, откровени разговори и прекрасни забавления. Джени и Джон бяха неразделни... и като че ли ненаситни по отношение на любовта. Всяко време, всяко място бяха подходящи; всяка еротична мисъл си струваше да бъде опитана. И ако в началото бяха започнали със списък, сигурно скоро щяха да бъдат изненадани от разнообразието.

Напълно необезпокоявани, сякаш първите мъж и жена на Земята, те с цялото си сърце се отдаваха на радостта и удоволствието. Любиха се на високата сочна трева, която растеше на покрива ѝ — „Никога не съм се любил върху покрив!“ Любиха се в пълната му вана, а после се изправиха под острите струи на душа — „И това ми е за пръв път!“ Някои от идеите им бяха буквално съвсем мокри! Други не бяха замислени като такива, но въпреки това водеха до сходен резултат... като например, когато решиха да се любят на дъното на кануто им и точно когато бяха стигнали до екстаза, буйните им движения преобърнаха кануто върху главите им. За малко да се удавят, преди да успеят да се освободят един от друг — „А това можеше да ни е последният път!“

Напълно освободени от физически и емоционални задръжки, те се потопиха в любовта, която изпитваха един към друг. Изглеждаше, че се намират в някакъв постоянен унес, който отлиташе, когато се докоснеха. Независимо дали работеха или почиваха, телата им постоянно се търсеха. Но чувството за хумор никога не им изневеряваше. Един ден, докато лежаха заедно дълбоко в гората върху постеля от листа и крехки борови игли, Джон заяви, че отново му е било за пръв път.

— О, хайде, Маккалъм! Казваш това по-често и от мен!

— Вече ти казах, че водех много аскетичен живот... преди да те срещна.

— Джо-ни-и! Нали не се опитваш да ми кажеш, че си бил девствен?

— Е, признавам, че не бях чак толкова голям аскет. — Скришом се усмихна. — Но каква изобретателност може да прояви един студент по медицина в тъмните гардероби на болницата?

— И се опитваш да ме убедиш, че не си се възползвал от положението си на по-старши спрямо сестрите стажантки ли? — Тя го мушна с пръсти корема.

— Мила, бих се възползвал от всяко положение спрямо теб! — весело я заплаши той и светкавично се претърколи върху нея. Постави длан на челото ѝ и загрижено я погледна. — Аха! Изглежда, имаш треска, скъпа. Това състояние изисква пълни изследвания. Трябва да открием каква е причината за това тайнствено покачване на температурата ти. Съществува вероятност да е малария. Чувам, че напоследък отново се е разпростряла насам.

— В Минесота?!

Но той не ѝ отговори и това като че ли не я обезпокои. И двамата бяха напълно увлечени в неговото изследване. По-късно Джон прошепна в ухото ѝ:

— Страшно ми харесва да си играем на доктори, мила!

В неделя сутринта отидоха на пазара, като по пътя взеха и Сара. С типичната за нея прямота тя веднага попадна право в целта.

— Вече бях решила, че вие двамата сте умрели или нещо такова — възкликна, докато наместваше внушителното си тяло на предната седалка до Джени.

— Нещо такова! — ухилен ѝ отвърна Джон.

— А, така ли било?

— Аха — заекна Джени, вече съвсем изчервена.

— Трябваше да се досетя — усмихна се Сара. — Когато някой не вдига телефона и поставя на вратата си огромен надпис, с който уведомява целия свят, че е „отишъл за риба“, човек лесно може да стигне до заключението, че вие двамата сте продължили естествения ход на нещата и сте се влюбили. — Тя се спогледа и с двамата, а после продължи: — И какво смятате да правите сега?

Джон се протегна и взе внезапно изстиналата ръка на Джени. Знаеше, че тя не беше подготвена за този въпрос. Той също нямаше отговор. Но пое отговорността да говори и от нейно име.

— Ще се насладим напълно на щастието си, драги Архангел Гавраиле. И високо ще оценим твоята благословия.

— Та вие я имате от седмици насам, глупавичките ми!

Същата вечер след прекрасната, домашно приготвена вечеря Джени поведе Джон по спираловидната стълба към спалнята си. Досега не бе желала да го води в леглото си — опитваше да се предпази от бъдещата самота. Как би могла да спи тук, ако си спомняше, че в същото легло се е любила с Джони? Но тази вечер разсъжденията ѝ се бяха променили. Може би причината имаше нещо общо с неговия отговор на въпроса, зададен от Сара. Ще се насладим напълно на щастието си, бе казал той. И Джени вече знаеше, че не може да възпрепятства присъствието му, в която и да е част на нейния живот.

— Обичам те, Джени — прошепна Джон и развърза връзките на леката ѝ рокля, след което я остави да падне на килима. — И винаги ще те обичам. — Той допря устни до гърдите ѝ. После вдигна Джени на ръце и я постави върху прохладните чаршафи.

Джени усещаше, че тази вечер нещо го тревожи. Не изглеждаше така отпуснат и спокоен, както през изминалата седмица. Той хвърли дрехите си и легна до нея, като бързо я освободи от коприненото бельо. Прегърна я и силно я притисна към себе си, опитвайки се да обхване всеки сантиметър от тялото ѝ.

— О, Джени, любима. — Гласът му трепереше от вълнение. — Такава нужда имам от теб! По-силна и от първата ни нощ на плажа.

Внезапно уплашена, Джени започна да го гали и покри лицето му с целувки, като отчаяно се опитваше да пропъди неочакваната му болка.

— Аз съм тук, Джони — промълви. — И винаги ще бъда с теб, мили!

— О, Джени, колко се надявам да е така. Не можеш да си представиш колко ми се иска да ти вярвам.

— Какво те кара да се съмняваш в мен, Джони?

— Чувствам се ужасно несигурен тази вечер... това е всичко. — Той се раздвижи и нежните му докосвания пропъдиха, мислите и

тревогите от ума ѝ. — Да се любим, Джени... да се любим така, както никога не сме го правили досега.

Горещата молба проникна дълбоко в душата ѝ и Джени му отвърна с цялата си любов. Любиха се така, сякаш искаха да заличат дори мисълта, че могат да се разделят. Нежната възбуда и леките ласки бяха изместени от отприщаната лудост на страстта. И двамата напълно усещаха нуждите на другия — едновременно разпалиха огъня, а после всеки пожелаваше и даваше опияняващо удоволствие, докато накрая вече бяха замаяни от усещанията. Накрая, задъхани, с потни и преплетени тела, заедно се заизкачваха към пълното освобождение.

Целият таван вибрираше от страстните им движения и сякаш комети прелитаха над главите им. Измина цяла вечност, преди Джени да събере сили и проговори. Дишането на Джон се бе поуспокоило, но тя усещаше, че напрежението още тегне във въздуха.

— Какво има, Джони?

— Трябва да се върна. — Думите сякаш се забиха в сърцето ѝ. — Искам да дойдеш с мен, Джени. Не желая да бъда повече сам. Искам да станеш моя съпруга.

Джени се изплъзна от прегръдката му, претърколи се към прозореца и зарея невиждащ поглед над Молърд Бей. Нощният бриз я накара да потрепери, а по бузите ѝ тихо се застичаха сълзи.

— Кога трябва да тръгнеш?

— След няколко часа... на разсъмване.

— Откога знаеш за това?

— От този следобед. Обадиха ми се по телефона, преди да дойда за вечеря. Беше доктор Хакнър, човекът, който зае моето място в проекта. Възникнали са някакви административни проблеми... и там имат нужда от мен.

Погали раменете ѝ и се опита да я притегли към себе си. Тя се отдръпна и обви тялото си с ръце. Той не я последва.

Треперещото ѝ сърце безмълвно крещеше: Той има нужда от теб!

— Колко време ще отсъстваш?

— Не зная, Джени. — Той стисна юмруци. — Не мога да ти кажа това. Затова искам да дойдеш с мен. Моля те. Ние имаме нужда да бъдем заедно.

— Не мога да дойда с теб — отвърна тя след дълго мълчание. — Моята работа е тук.

— Това, което казваш, е, че няма да дойдеш с мен. — Гласът му прозвуча безмилостно. — Мислех, че ме обичаш, Джени.

— Не е честно! — Тя се извъртя и се вгледа в мрачното му лице. — Знаеш, че те обичам, но още не съм готова да се върна там. Ти си първият човек, на когото се отдавам така пълно. От много дълго време не съм позволявала на никого дори да ме докосне. — Тя захлипа. — Но искаш повече, отколкото мога да ти дам!

— Какво ще правя без теб, Джени?

Почти несъзнателно двамата отчаяно се притиснаха един към друг.

— Връщай се колкото се може по-скоро! Ще те чакам. За мен никога няма да има друг мъж, Джони. Но просто не мога да оставя това място... все още не. — Тя гневно се изсмя. — А сега вече знаеш защо наричам дома си „Скришната колибка на Джени“.

— Искан ми се никога да не се бях насочвал към психологията — отсече той. — Разбирам те невероятно добре, но сърцето ми... и душата ми, Джени. Те просто крещат да те взема със себе си. Просто се разкъсвам...

— Аз също, Джони. Но ти имаш и други задължения, на които не можеш да обърнеш гръб. Знаеш това не, по-зле от мен. — Докосна намръщеното му чело. — Аз обичам твоята интелигентност и състрадателното ти сърце. Трябва да се върнеш. Но искрено ще се моля професионалната ти преграда да е отново здрава и невредима за твое добро.

— Не зная дали ще се справя без теб, Джени. Ти си моята сила.

— А ти моята.

— Нищо ли не може да промени решението ти? Не мога ли да променя нещо?

— Можеш да ме любиш — за последен път. Внимателно й с много нежност. Искан да имам един последен прекрасен спомен, с който да мечтая.

— Моята сладка безценна Джени! — прошепна той и я прегърна. — Как само те обичам! — промълви срещу полуотворените й устни. — Ти си част от мен... завинаги. — И наистина се любиха така — като в сладостно горчиво прощаване. Всяка стъпка към екстаза беше сякаш на забавен каданс, сякаш искаха да отложат раздялата си. И когато

накрая останаха неподвижно прегърнати, Джон прошепна в ухото ѝ: — Ще се върна, Джени. Никога не се съмнявай в това.

— Зная. — Но сърцето ѝ плачеше от болка.

На разсъмване той си тръгна.

Този ден Джени започна работата си напълно изтощена и изтръпнала. Не чуваше пеенето на птиците, не забелязваше пърхането на ярките разноцветни пеперуди. Всичко изглеждаше сиво и безжизнено, така мъртво, както се чувстваше и тя самата. Дори жарките лъчи на лятното слънце не можеха да стоплят безчувственото ѝ тяло. Джони си беше отишъл. На вятъра, който духаше в мокрото ѝ от сълзи лице, сподели, че се чувства едва наполовина жива. Той никога нямаше да се върне. Това беше нейният надигащ се страх. Сега се намираше в същото положение, както когато за пръв път бе пристигнала на този остров. О, всъщност много по-лошо! Този път бе обичала с цялото си сърце. Усещаше се пречупена. Обгърната от мрачни мисли, Джени не чу колата на Сара, която паркира наблизо.

— Какво правиш, драга? — попита я Сара, когато се приближи.

— Умирам от разбито сърце — бавно отвърна Джени и се обърна към приятелката си. — Този път вече няма да се оправя. Поех риска... и изгубих.

— Какво те кара да мислиш, че си изгубила, Джени?

— Джони никога няма да се върне. Бе призован от своята първа любов — неговия проект. Никога вече няма да го видя!

— Глупости! — извика Сара. Джени предизвикателно вдигна глава. — Струва ми се, че прекалено лесно си се поддала на самосъжалението.

— О, иди си и ме остави да умра на спокойствие, Сара Гейбриъл! — настоя Джени. — Кой те е поканил тук? Искам да остана сама!

— Говориш като безсмъртната Гарбо — безмилостно се засмя Сара. — Можела си да направиш милиони в киното, моето момиче. — Тя хвана Джени за раменете и здравата я разтърси. Когато се увери, че е привлякла вниманието ѝ, отново заговори. — Кой, по дяволите, си мислиш, че ми каза да се довлека тук?

Джени премигна, опитвайки се да осъзнае думите ѝ. Нима беше възможно да е...

— Джони ли?

— Самият той, негодникът му с негодник! Но когато говорехме, едва успяваше да се владее и ми се примоли да дойда и да се погрижа за теб. Истинско безсърдечно чудовище, нали?

— Божичко, та той никога няма да се оправи сам!

— Точно това ми каза и той — додаде Сара. — Аз лично мисля, че като си науми нещо, няма начин да не го постигне. Голям умник е. — Доволно забеляза, че лицето на Джени започва да придобива естествен цвят. — Но в края на краищата ти може би си съвсем друга работа. Сама виждам, че нямаш и капчица вяра в този човек и смятам, че е време да се засрамиш, Дженифър Ларсон!

— Просто ми е ужасно трудно да повярвам. — Зачервените очи на Джени отново се насълзиха. — Той ми каза, че ще се върне, но аз не мисля така.

— Пълна липса на вяра и в добавка слепота! Момиче, този мъж е луд по теб. Няма да те разлюби само защото има и други задължения. И ако аз наистина умея да преценявам хората — а това несъмнено е така, — той ще дотърчи обратно при първата възможност. Въпросът е какво ще правиш ти през това време. — Внушителната ѝ фигура се наведе към Джени. — Е?

— Да чезна?

— Не, ако послушаш моя съвет! — Сара забеляза леката усмивка на устните ѝ. — Ще се хванеш здраво за работа, госпожичке. Ще направиш още хартия. Ще направиш трите нови гравюри, за които ми говори. И освен всичко това, ще ми правиш компания. Старият Къстър е поизгубил страстта си. Ти беше права за него. Последните му домогвания бяха преди повече от седмица. Поне спрямо мен, разбира се.

Джени се засмя и обърна очи към небето.

— Ще ти кажа нещо, момичето ми — продължи Сара. — Ти никога няма да имаш подобни проблеми с твоя мъж. Така като го гледам, сигурно ще издържи с години! — Свенливо ѝ намигна. — И ако бях с двадесет години по-млада, щеше да имаш наистина сериозна причина да се разстройваш. Какво ти двадесет, десет дори! Той ми сподели колко много обича по-възрастните жени. — Тя майчински прегърна Джени. — Хайде, миличка. Всичко ще се оправи, обещавам ти. Просто трябва да имаш търпение.

Джени отвърна на прегръдката и благодари на Бог, че ѝ е изпратил толкова добра приятелка, след което добави и малка молитва: „А ще ми изпратиш ли сега и безкрайно количество търпение?“

Така започна дългото бдение на Джени. С помощта на Сара дните се изнизваха. Не много бързо, но отминаваха. Но дългите нощи, прекарани в празното легло, сякаш продължаваха цяла вечност. Въпреки че работеше до припадък, изтощеното ѝ тяло отказваше да се отпусне. А когато започнеше да се унася, я спохождаха кошмари, които разкриваха крехкостта на нейната увереност в любовта на Джон. Тогава се събуждаше задъхана и понякога дори изплакваше в думи най-тъмните си страхове.

— Ти няма да се върнеш, Джони! Но без теб ще умра...

Друг път, особено след някой дълъг разговор със Сара, който ѝ е помогнал да се почувства по-силна, сънищата на Джени се превръщаха в еротични видения, в които тя се обливаше в пот, притискайки се към своя призрак-любовник, жадна за освобождение.

— О, Джони — молеше се тя с разтреперан от страстта глас. — Излекувай ме, любими... Направи ме отново силна! — После се стряскаше и обикаляше стаята, за да провери дали не се е върнал. А стаята винаги се оказваше празна.

Измина седмица, последвана от още една. На всеки няколко дни Джон пишеше кратки писма. Съдържанието им беше в почти телеграфен стил: „Тук се случват много неща, мила, но още не мога да навляза в тях.“ Но все пак в тях винаги имаше доказателства за любовта му към нея. „Ще се върна при първа възможност, мила.“ — С това обещание завършваше всяко писмо.

Джени се радваше на неговите думи и му отговаряше с дълги писма. — „Днес направих шоколадови сладки. Само да можеше да ги опиташ! После излязох да наловя риба за вечеря и една забележително жизнена рибка ме цапардоса по ръката, така че се сетих за теб. Тук всичко ми напомня за теб, Джони. Постоянно присъстваш в мислите ми... и в мечтите. Обичам те.“

Всяка седмица се чуваха по телефона. И двамата бяха сигурни, че дългите им разговори ще зарадват телефонната компания. Късно вечерта в сряда, третата седмица след заминаването си, Джон отново се обади.

— Колко още ти остава, Джони? — попита го Джени, притиснала слушалката към ухото си.

— Не много, мила. Направо полудявам без теб. Сигурно ще ни бъдат необходими още няколко дни, за да оправим, нещата тук. — Тъжната му въздишка зашумя по телефонната линия. — Много ми липсваш, Джени.

— Колко? — Тя също се почувства ужасно нещастна, но се опита да повдигне настроението му.

— Колко ли? Добре, да видим дали мога да го изразя с думи. — Настъпи мълчание, в което тя чуваше само дишането му. — Да! Липсваш ми толкова много, че ако можех, бих изоставил подредената си лаборатория, за да ти помогна да омастилиш няколко гравюри за отпечатване. Как е?

— Бих искала да получа писмено потвърждение на този факт, доктор Маккалъм — засмя се тя. — Никога не съм помисляла дори, че можете да изоставите подреденото заради безпорядъка и още по-малко заради нещо толкова мърляво.

— Мърлянето вече не ме впечатлява както някога, мила. Защото се научих колко е забавно да играеш. — Той пак въздъхна. — Как е времето там? Достатъчно топло ли е за среднощно плуване? — Положителният ѝ отговор го накара да изругае. — Проклетие! Трябва да се махна от тук! Чудя се дали един студен душ ще облекчи болката?

— Горкият Джони — изгуква Джени. — Има главоболие.

— Аха-а-а — провлече той. — Точно между палците на краката! — Тя слисано млъкна, а Джон се засмя. — Е, изчерви ли се, рожбо?

— Ти по-добре си измий устата със сапун.

— Само ако дойдеш с мен във ваната, мила.

— Да, за да ме накараш да остана вътре, докато водата изстине, а после да легна болна в едно легло с доктора. — Той се засмя на старата ѝ шега, а тя продължи: — Всъщност с удоволствие бих полегнала с доктора.

— А аз с удоволствие бих полегнал със сестрата. — Стана сериозен. — Джени, мислила ли си за възможността да се ожениш за мен? Нали искаш да си имаш деца, преди биологичният часовник да е отишъл твърде напред... нали?

— Искам да имам деца от теб... да, Джони.

— Мила, ние двамата произлизаме от доста консервативна среда, а появата на деца означава сватба — за предпочитане преди раждането им.

— Но ние още не сме решили нищо за твоята работа и острова ми. — Тя усети, че гърлото ѝ се стяга.

— Не плачи, Джени. Не и сега, когато не мога да те достигна. Виж, ще премислим всичко това заедно. Вярвай ми! Обещавам ти, че ще се справим. Обичам те и се надявам, че ти също ме обичаш...

— Повече от всякога — прекъсна го тя и шумно подсмръкна.

— Знаеш ли, родителите ми често казваха: „Ако си пожелаеш — нещо достатъчно силно, можеш да направиш така, че да се случи.“

— И моите родители ме учеха на същото.

— Виждаш ли? Нима е възможно да не са били прави? Обичам те Джени. И ще се върна у дома веднага щом ми се удаде възможност.

След като затвори телефона, Джени дълго остана загледана в залива, над който се стелеше нощта. Дом! Той бе нарекъл това място дом. Нима можеше да има нещо по-хубаво от това? Тя отпусна глава на меката възглавница и се усмихна на спомена за една стара поговорка: „Където е сърцето, там е и домът.“ След това се унесе в дълбок спокоен, сън — за първи път от заминаването на Джони насам. Всичко щеше да се подреди.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Два дни по-късно, в петък, Сара излезе рано.

— Сигурна ли си, че ще се справиш сама през уикенда, Джени? Ако искаш да остана, мога да отложа тази среща.

— Мисля, че чудесно се справи с мисията си на детегледачка, Сара — усмихна се Джени. — Няма за какво да се безпокоиш. Пък и вече е време да посетиш своенравното си синче. Нищо чудно да ти е нужна цяла седмица, за да го върнеш в правия път — подразни тя Сара, след което я целуна по бузата.

— Може и да си права, Джени. — Сара събра ръце като за молитва. — Той ми спомена, че има намерение да се промени — отново. Господи, пази ме от нерешителни деца! Отнася се и за теб, скъпа. — Тя обвинително посочи Джени.

— Горката аз! Тежка задача е това да си майка. Щом веднъж получиш тази титла става почти невъзможно да имаш свободно време — дори като награда за добро поведение. — Тя се обърна и закричи, а после разтревожено погледна към Джени. — Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Сигурна съм — заяви Джени и се приближи, за да я изпрати до колата. Критично огледа стария пикап и на свой ред попита: — А ти сигурна ли си, че ще се справиш?

— С Беси ли? — Сара изсумтя. — Естествено! Като нищо ще ме закара до Аляска и обратно, стига да го пожелае! Я, това не е лоша идея за следващото лято. Нагоре по Алканското шосе към Ноум. Където се скитат истинските мъже. — Джени се намръщи. — Не харесваш идеята ми, а? Е, аз така или иначе тръгвам, така че пожелавам ти приятен ден. — Сара, както винаги, бе казала последната дума. Подкара колата, като пееше с пълно гърло, и на раздяла натисна клаксона.

Внезапно на острова на Джени стана много тихо. Чуваха се само хармоничните звуци, издавани от създанията на природата. Някакъв гълъб призоваваше женската си. Със силно цвъртене три катерички

преследваха четвърта, която бягаше по клоните на кривото старо дърво в основата на хълма. Една птичка с рубиненочервена гушка прелетя край Джени и тя проследи полета ѝ, който птицата завърши при своя партньор. Джени шумно въздъхна.

— Всеки си има някого. Само аз съм сама. — Естествено дълбоко в себе си тя знаеше, че това не е истина, но точно в този момент се бе почувствала ужасно самотна. Запита се какво ли прави Джони в момента. — Работи! — отговори си сама. — И точно това ще направиш и ти! — Закрачи към дървената маса, за да довърши една гравюра за хартията от див памук, която бе приготвила вчера. — Просто ще работиш, докато припаднеш, Джени Ларсон. Това е единственото, което може да те спаси. Работи!

След набързо приготвената оскъдна вечеря, която изяде наполовина, тя реши да си вземе душ. Дълго време стоя под успокояващите струи, без да се замисля за похабената вода, обзета от спомена за докосванията на Джони. Само мисълта за чувствителните му пръсти бе достатъчна, за да я изпълни с желание.

— Три седмици — изстена тя. — И колко още?

Не можеше да остане вътре. Къщата ѝ се струваше прекалено празна, но и някак си претъпкана. Претъпкана със спомени. Взе си китарата и излезе. Въздухът беше задушен. По пътя към своя „кораб“ Джени се вгледа в небето. Слънцето вече беше залязло и тя забеляза мълния далеч на север. Тази вечер щеше да има буря. Не се страхуваше от бурите. Дори се зарадва на светкавиците и дъжда.

— Поне нещата ще се поохладят малко — каза на лепкавия вятър, който развяваше леката рокля около голото ѝ тяло.

Плъзна се във вдлъбнатината на затоплената от слънцето скала. Намести се удобно и погали струните на китарата си. Започна да съчинява мелодия за стиховете, които бе написала предишната нощ, след като не бе успяла да заспи. Песента беше за Джони и Джени се надяваше да му хареса. Ако изобщо някога я чуе — помисли.

Внезапна вълна на съмнение я накара да се вцепени. Едновременно с това чу първата гръмотевица, която обявяваше приближаването на бурята. Вслуша се по-внимателно и прецени, че е на около час от нея. Този час щеше да използва тук, навън в душната нощ, за да изглади мелодията на „Песента на Джони“. Времето летеше бързо, гръмотевиците се приближаваха, а Джени ставаше все по-

доволна от произведението си. Накрая я изпя за последен път, за да затвърди акордите и ритъма.

*„Подари ми сутрешното слънце,
люля ме в прегръдките си до нощта,
в очите ти сияят хиляди звезди
и любовта, която ти при мен откри.
Ти си мъжът от моите мечти,
мой сладък Джони.
Няма да чакам вълшебно завръщане —
твоята любов бе достатъчно щедра.
Когато моят Джони е до мен,
мечтите ми нямат причина да се крият.
Мелодията на любовта долавят нашите сърца.“*

Тътенът на гръмотевиците се усилваше. Джени надигна глава, за да се вгледа в развълнуваната черна вода.

— Като че ли наистина обичаш този късметлия, Джени. Защо не се ожениш за него и така да го освободиш от нещастieto му?

Джени се извърна и видя тъмната фигура, която бе нарушила самотата ѝ. Вече цяла седмица въображението ѝ поднасяше такива изненади — особено нощем, когато се събудеше от някой еротичен сън. Разумът прие образа без съпротива. И както многократно бе правила, тя заговори на проекцията на собствените си мисли.

— Още не съм сигурна, че той ме желае.

— О, желае те, мила. Изобщо не се съмнявай.

Дори в това състояние Джени беше изненадана от силата на думите, които сякаш долитаха директно от този плод на въображението ѝ. Колко странно нещо е човешкият мозък — помисли.

— Ако наистина ме желае, тогава ще се омъжа за него. — Чистият ѝ спокоен глас достигна до сянката и тя се раздвижи. Две топли ръце хванаха раменете на Джени и я изправиха на крака.

— Обичам те, Джени!

— Джони! Наистина ли си ти? — Тя разтърси глава и премигна. — О, боже! Наистина си тук! — Тя залитна към него, някаква малка част от съзнанието ѝ отбеляза лекото дрънване на китарата, която се бе

плъзнала на скалата. Но когато усети как топлите устни на Джони покриват полуотворените ѝ устни със страст, събирана в продължение на три седмици, Джени се почувства като ударена от светкавица — по-силна от тези, които прорязваха нощното небе.

После двамата започнаха да се смеят и да плачат, да се целуват и прегръщат... Докосваха се и се гледаха един друг, за да се уверят, че не сънуват. Но не, Джони наистина я прегръщаше.

— Ти си тук. Наистина си тук. О, мили, толкова ми липсваше! — Всяка нейна дума бе придружена с целувка.

— Защо не ми каза, че се завръщаш у дома?

— До обяд не знаех дали наистина ще мога да тръгна, мила. Но багажът ми е готов от няколко дни. А щом веднъж се оказах на път, не исках да спирам за нищо на света — дори за да ти се обадя. А когато ми се наложи да спра на бензиностанцията, вече бях решил да те изненадам. Радваш ли се да ме видиш? — Целувките му бяха станали по-спокойни, но започваха да разпалват страстта ѝ.

— Дали се радвам! Та аз мислех, че си те представям... за пореден път.

— И аз предположих, че е така. — След това продължи с тона на професионален психоаналитик: — Кажете, госпожице Ларсон, често ли ви се случват подобни неща?

Джени щастливо се засмя. Пръстите ѝ се плъзнаха по чувствените му устни, на които трептеше усмивка. По-скоро я почувства, отколкото видя, въпреки че сякаш мерна нещо на светлината на една мълния. Чудя се дали тези устни се нуждаят от проверката на хиляди целувки? — замаяно си помисли тя. После се засмя и отговори на въпроса му.

— През последните три седмици симптомите се появяват все по-често, доктор Маккалъм. Но... струва ми се, че имаме случай на вълшебно изцеление. — Джени отново потърси устните му.

Внезапно върху тях се стовари яростта на бурята. Но дори големите хладни капки на дъжда не успяха да потушат страстта, която бе започнала да се надига в прегърнатите им тела. А боботещите гръмотевици и святкащите мълнии придадоха странна първичност на целувките. Прегърнати, се наведоха да вдигнат китарата на Джени и пак заедно, сякаш едно цяло, затичаха към къщата. Когато влязоха, Джон плъзна остъклената врата на мястото ѝ и подпря китарата на

стената. Все още се държаха за ръце — не желяеха връзката им да се наруши дори за секунда. Когато Джони я привлече към себе си, Джени осъзна, че светът никога не ѝ е изглеждал толкова свършен.

— О, Джени! Не можех да остана и ден повече, толкова ми липсваше!

— А аз си мислех, че никога няма да се върнеш. — В гласа ѝ прозвуча тъга.

— Та аз ти казах, че ще се върна, мила. — Той нежно я целуна по шията.

— Знам, но дори сега ми е трудно да повярвам, че си тук. Сякаш се появи от нищото.

— Хм-м-м-м. Я да видим, ще мога ли да, измисля нещо, което окончателно да те убеди, че съм истински и че действително съм тук. — Той се вгледа в замечтаното ѝ лице. — Обичам те, Джени.

— Ако знаеш откога си мечтая да чуя това... — От думите му по гръбнака ѝ преминаха тръпки.

Той се приведе и я целуна — една от най-нежните целувки в живота ѝ. Джени почувства как се отпуска в ръцете му.

— Аз също си мечтая от седмици... за това — рече той. После плъзна нежните си пръсти по раменете и гърдите ѝ... Джени тихо изстена от удоволствие.

— Това не е доказателство, Джони. Спомените за твоите докосвания ме преследват нощ след нощ... и не са по-малко реални от това сега. — Гласът ѝ прозвуча доста закачливо.

Джон не отговори на откровената ѝ покана. Бе осъзнал, че това е нейният начин да му каже, че е добре дошъл в прегръдките ѝ. Беше отново у дома и имаше достатъчно време, за да се включи в любовната ѝ игра. Плъзна ръце надолу по гръбнака ѝ и започна да я гали, като постепенно повдигаше роклята ѝ. Скоро пръстите му усетиха допира до копринената кожа.

— М-м-м... трябва да си наистина реален. Никога не съм успявала насън да достигна до това усещане — въздъхна Джени. — Ти наистина се върна, Джони. Колко ми липсваше, мили. Толкова дълго, толкова дълго...

Трескаво се разсъблякоха. Когато голите им тела се докоснаха, и двамата изстенаха от удоволствие.

— Не спирай, мила... не спирай! — извика Джон. — Чакам този момент от деня, в който заминах оттук. — Бавно, без да отпускат прегръдката си, те се отпуснаха на мекия килим. — У дома съм, Джени. И никога вече няма да се разделяме. Никога... никога.

Целувките му направиха думите излишни. Тлеещите пламъци на насилствената им раздяла се превърнаха в пожар на страстта, който безмилостно ги погълна. Виковете и стоновете им се сляха с тътена на бурята отвън. Вятърът и дъждът се блъскаха в стъклената стена, но бушуващите стихии сякаш преминаваха през нея, за да се вселят в опиянените от екстаза тела. Двамата едновременно потрепераха и се вкопчиха един в друг, а виковете им се изгубиха в оглушителния тътен на гръмотевиците.

Потни и изтощени, зачакаха да премине бурята. После всичко утихна и двамата заспаха прегърнати. Събудиха се в два сутринта.

— Хайде да вземем един душ заедно. — Джон се изправи и я поведе към банята. Тя усмихнато плъзна поглед по тялото му. Джон нагласи водата и двамата пристъпиха във ваната. Когато започна да насапунисва и гали гърдите ѝ, Джени доволно въздъхна. Но въздишките ѝ скоро бяха заменени от стонове, а той я придърпа към себе си и страстно я целуна.

— Ела тук, мое водно сладурче! — Но едва бяха започнали любовния си танц, когато вълната на екстаза неочаквано се стовари и върху двама им.

— Това пък откъде дойде? Какво ми направи? — задъхано попита Джени.

— Аз ли какво съм направил? — Той бутна главата ѝ под струята. — Госпожичке, там, където съм израснал, обикновено са нужни поне двама души за такъв катаклизъм. Явно си пропуснала часовете по секс и магия. Тези неща ги учихме още в трети клас, доколкото си спомням.

— Аз не съм магьосница! — Тя игриво прокара нокти надолу по гръбнака на Джон.

— Но ти си моят воден дух, Джени. — Той я придърпа в прегръдката си. — Признай, че обичаш да играеш във водата!

— А какво друго може да прави една „Риба“? Това е в кръвта ми.

— Ти си в моята кръв! — Изръмжаването му бе придружено от друго, което долетя откъм стомаха му. И двамата погледнаха към

корема му. — Вероятно съм гладен — смутено се усмихна Джон.

— Кога си ял за последен път?

— Струва ми се, че беше кроасана с чаша портокалов сок вчера сутринта.

— Джони, мили, не мислиш ли, че е време да си дадем малка почивка, за да задоволим и другия ти глад?

— Имаш ли нещо, което не се нуждае от готвене?

След няколко минути той хрупаше залети със студено мляко овесени ядки, а Джени приготвяше омлет. Погълна всичко, което му бе поднесено, включително препечени филийки, две чаши мляко и две чаши кафе, подсладено със захарта в домашния ѝ кейк, който той безочливо топеше в черната течност.

— Къде си се научил така да си топиш храната? — засмя се Джени, когато го видя как бързо се навежда, за да отхапе едно подгизнало парченце, устремено към чашата.

— Мама винаги ми позволяваше да си топя сладките, когато се хранех в кухнята.

— О, така ли? — Тя осъдително вдигна вежди.

— Не го правя на обществени места, Дженифър! — защити се той. После я погледна с момчешкия си поглед и тя поомекна.

— Сигурно ще открия още сума ти неща, които не правиш на обществено място.

— И още как мила. Ще разкриеш всичките ми тайни. Някои са доста странни. — Той лукаво ѝ намигна, а после плъзна поглед по голото ѝ тяло. Неочаквано леко се оригна. Покри устни с кърпата си и смутено додаде: — А това е нещо, което не правя нито на обществено място, нито у дома.

Джени се приближи и го погали по бузата, а после леко го целуна по устните и потупа корема му.

— Струва ми се, че просто тумбачето ти каза едно „благодаря“. — Бързо разчисти масата и струпачиниите в умивалника. — Хайде, приятелю мой. Да се качваме в гнездото. Време е добрите мъже да получат порция сън.

— Аз добър ли съм, Джени? — Той я целуна по челото.

— И още как!

— Колко би заложила тогава за това, че мога да те пренеса по тирбушонената ти стълба?

— О, нека не подлагаме енергията ти на изпитания, Джони! Хайде. Бъди добричък и ме следвай!

— Разбрано, мадам — смирено отвърна той. Но преди да стигнат края на стълбата, гласът му премина в развълнуван шепот. — Ще те последвам навсякъде, мила. Гледката е великолепна! — Той радостно потупа голите ѝ бедра.

Природните сили, които бяха събрали Джени и Джон, ги изненадаха с още един подарък веднага щом двамата се вмъкнаха под завивките на широкото легло. Това беше един прекрасен изгрев, първият, който наблюдаваха заедно. Издигащото се слънце превърна кристалните води на езерото в палитра на художник. Розово и червено, мораво и златно — цветовете на небето се отразяваха в езерото като в огромно оцветено огледало.

— Феноменално! — възхитено прошепна Джени.

— Да — отвърна Джени с тон, който обикновено пазеше за катедрали и храмове. Зарей поглед над повърхността на измития през нощта свят и осъзна, че и самата тя се чувства така чиста и изпълнена със сила. — О, виж! — Седна и посочи към ято гъски, които се вдигнаха от скритите си гнезда и бързо образуваха голям триъгълник във въздуха. Веселите им крясъци, които сякаш пожелаваха добро утро накараха двамата да се засмеят, докато ятото прелиташе над къщата.

— Чудесно е, че пак съм у дома, мила. — Джон я прегърна и отново я целуна.

— Добре дошъл, любими. — Тя отвърна на целувката му. — Обичам те, Джони. Винаги ще те обичам!

Той я притисна към себе си, почувствал, че думите ѝ значат много повече от това. Тя ми вярва — осъзна, докато се унасяше. — Най-послед ми е повярвала — със сърцето си! На тавана настъпи тишина. Но навън птиците вече пееха, пчелите бръмчаха, а рибите скачаха — всички радостно посрещаха новия ден.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Джени се събуди, слънцето се беше издигнало високо над затревения покрив. Тя се претърколи на леглото и погледна своя любим, който още спеше. Дори в съня на устните му трептеше доволна усмивка. Това беше повече, отколкото Джени можеше да понесе. Тя скочи върху гърдите му.

— Ей, ти да не смяташ да проспши целия ден?! — извика и се засмя на стреснатите му охкания и възклицания.

— Хайде, Джони, не можеш да спиш цял ден! — Няма нищо по-прекрасно от първото нежно събуждане у дома — каза той, когато успя да се опомни.

— Винаги ли си толкова кисел сутрин?

— Само когато ме стресне някоя подивяла жена. — Ръцете му скришом се промъкнаха зад гърба ѝ и я сграбчиха. — За което тя скъпо ще си плати — Той я преобърна по гръб и започна безмилостно да я гъделичка. Тя започна да пищи и да се моли, като се извиваше, затисната под тялото му.

— Предавам се... предавам се!

Изведнъж тя отново се оказа отгоре, здраво хваната, за да не избяга. Премести се малко по-нагоре, за да избегне постоянните пощипвания, а той строго я смъмри:

— Очевидно имате нужда от урок по добро поведение, сестра Ларсон! Аз не съм човек, с когото можете да си правите подобни шегички. — Той млъкна, а после със съвсем различен тон продължи: — Аз, драга госпожице, съм твой партньор, твой приятел и любовник... и бъдещ съпруг. Но при първа възможност последното също ще премине в сегашно време. Ще се оженим със светкавична бързина. И тогавааа... — Той ѝ намигна и я целуна по върха на вирнатото носле. — Тогава ще започне меденият месец, който ще продължи до смъртта ни. Ясно?

— Колко можеш да останеш?

— Завинаги!

Тя се опита да седне, но той продължи да я притиска към себе си.

— Говоря сериозно, Джони. Колко можеш да останеш тук, преди да се върнеш към проекта си?

— Завинаги!

— По дяволите, не ме подлудявай! Отговори ми честно! — Лицето ѝ почервения от яда и от усилията да се освободи.

— Кога?

— Никога! — Той продължи да я държи, но промени тактиката си. — Ако обещаеш да лежиш мирно и тихо, ще ти кажа! — Със свръхчовешко усилие Джени се подчини, защото знаеше, че иначе няма да изкопчи и дума повече.

— Така е по-добре, мила. Обичам да те усещам до сърцето си.

Доволната му въздишка още повече разпали нетърпението ѝ. Накрая Джени плъзна пръсти по гърдите му и силно дръпна едно от русите косъмчета. Той отмъстително я оципа.

— Престани! Ако не лежиш мирно, никога няма да ти кажа! — Тя разбра, че е най-добре да се подчини.

Когато усети, че тя е укротена и готова да го чака цял ден, ако се наложи, Джон започна своя разказ.

— Приех поста на научен ръководител и преместихме проекта в Минесотския университет, който се намира в Туин Ситис.

От устата на Джени наизскачаха хиляди въпроси едновременно. Но един поглед към сериозното лице на Джони я накара отново да утихне.

— Наложил ми се да работя денонощно във връзка с тази промяна. Едно от решенията, които трябваше да взема, беше дали да поема ръководството. Моят шеф, доктор Бейли, имаше желание да се прехвърли на друго място и бе ме предложил за свой заместник. Но аз първо трябваше да подредя собствените си мисли. А и исках да преместя базата на проекта на друго място. Всъщност тази идея ми хрумна, когато осъзнах колко обичаш своя дом. Обаждането от Чикаго само ускори събитията. — Той нежно отмести един рус кичур, попаднал върху устните ѝ. — Виждаш ли, аз знаех, че искам да бъда там, където си и ти, Джени.

Тя си пое въздух с намерението да го засипе с въпроси, но вдигнатите му вежди я накараха да замълчи.

— А както знаеш, в научните среди информацията пътува светкавично — продължи той. — Ханк Уестън ми каза, че Минесотският университет е готов да ми направи предложение. Бе ми споменал за това при едно от обажданията си във връзка с настаняването ми тук. Но аз не му обърнах голямо внимание до момента, в който разбрах, че съм се влюбил в един воден дух на име Джени. — Кехлибареният му поглед сияеше от щастие. — И така, започваме работа на новото място на първи октомври... след като сме прекарали един дълъг меден месец. И може би, след като дори сме поставили начало на новото семейство. Защото не можем да чакаме вечно, нали?

— Какво искаш да кажеш с това „ние“? — Този път Джени не позволи да бъде спряна. — И Ханк Уестън ли ще се присъедини към проекта?

— Имам предвид „ние“, тоест „аз и ти“! — Прокара пръсти по гръбнака ѝ и когато Джени потрепери, доволно въздъхна. — Вече никога не искам да се отделям от теб. Казах ти го, мила. Ти ще станеш моя съпруга, а аз — твой съпруг. Равностойни партньори. В университета естествено ти ще бъдеш моя асистентка, а аз ще те ръководя.

— Значи все пак искаш и аз да замина. — Сините ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Само за два или три дни седмично, скъпа. Та ти отдавна правиш това. Знам, че си следила новостите във връзка със специалността си, а хирургическите умения при мен няма да ти бъдат нужни, освен ако случайно не решиш да ми подрежеш малко самочувствието.

— Ако можеш да потърпиш малко така, ще изтичам долу да си взема ножа за месо — отвърна Джени, която имаше намерение да се обвързва с плана му, преди да си е изяснила всички детайли.

— Не можеш да изрежеш сърцето от гърдите ми, мила. Просто защото е вече в джоба ти. — Той изтри сълзите ѝ.

— Ох, не мога да ти се сърдя, Джони. Толкова те обичам! Само че, моля те, моля те, разкажи ми и останалото!

— Два или три дни седмично и никога повече от три — обещавам ти. Ще ходим до университета за интервюта с клиенти и координационни събирания на персонала. Останалата част от времето

си ще прекарваме тук, на твоя остров... ще се любим и ще правим бебета. — Усмихна се на изчервеното ѝ лице. — А ако имаме късмет, процесът сигурно вече е започнал!...

Тя внезапно го целуна, а после се вгледа в изражението му.

— Искаш ли да продължим този разговор малко по-късно, мила? — Джон започна да гали и масажира извивката на гърба ѝ. — И аз така си мислех — каза, когато тя решително поклати глава.

— Имам един въпрос, мой бъдещи съпруге и самоуверен всезнайко. Как си въобразяваш, че ще успееш да се справиш с колосалния обем работа, и то само за два-три дни в седмицата?

— Твоят бъдещ съпруг и самоуверен многознайко има готов отговор за своята бъдеща съпруга и любопитна хитруша. Той се състои от една-единствена дума: Компютри.

— Какво?

— Хайде сега, мила. Компютри. Нали знаеш, онези малки кутии, които са пълни с малки магьосници, които вършат работата ти вместо теб, когато натиснеш вярното копче.

— Искаш да кажеш, че ще работиш оттук ли?

— Ами вече сума ти хора го правят, Джени. Брокери, бизнесмени, посредници във всякакви области — всички те посредством терминали се свързват с централните компютри. И тъй като по-голямата част от работата ми на този етап от проекта е свързана с обработка на статистическа информация, аз мога да работя, където си пожелаеш, стига да имам връзка с главния компютър. Присъствието ми е необходимо само при интервюта и за събранията. — Внезапно през лицето му премина сянка, сякаш някаква нова мисъл бе разтревожила ума му. — Ако смяташ, че ще преча на работата ти, мила, ще построя къща в гората. Ще направя каквото пожелаеш. — Сияйният му поглед даваше отговор на всички въпроси, които Джени искаше да зададе.

— Не, предпочитам да съм близо до теб. Не искам да напускаш острова, за да отиваш на работа. Просто, ще разширим къщата. Нали така или иначе ще трябва да го направим, когато се появят децата. — Тя срамежливо се сгуши в него и го целуна по ухото. — А как научи всичко това за компютрите?

— Ами първо говорих с представител на „Диджитъл“, който ме свърза с един от техните специалисти по обучение. Фрейди знаеше

отговора на всеки мой въпрос, свързан е компютрите. Тя е много умна жена.

— Тя?

— Спокойно, тигрице! — Бе изненадан от внезапното ѝ подозрение. — Всичките ми разговори с нея бяха проведени по телефонната линия, която свързва Чикаго и Сейнт Луис, където тя живее. Въпреки че в началото на октомври ще се видим с нея, когато дойде в университета, за да ме подготви за работата.

— Да те подготви!

— Но ти ще бъдеш там, за да ме защитиш, мила.

— Че откога това е достатъчно, за да възпре един лекар?

— Доколкото разбрах, тя се радва на щастлив брак.

— Значи си я попитал! — изпищя Джени и стисна малките си юмручета.

— Съпругът и детето ѝ винаги пътуват заедно с нея.

Джени се отпусна и се усмихна.

— Е, вече направо я обичам!

Джон разбираше вътрешния ѝ страх. Знаеше, че поведението ѝ няма нищо общо с ревност, а се дължи на чувството ѝ за незащитеност. Знаеше, че трябва веднъж завинаги да заличи този страх.

— Джени? — Тя доволно измърка в ухото му. — Искам да ми вярваш, любима. Аз не съм Ричард. Никога няма да ти дам повод да се съмняваш в моята вярност. Това, което се случва между нас, е необикновено. Не е просто някаква среща в един слънчев следобед — това беше съдба. Никога не съм и помислял, че е възможно да обичам така. — Погали русата ѝ коса. — А сега, след като съм намерил любовта си към теб, съм готов на всичко, за да я запазя. Осъзнах, че досега съм живял само в настоящето... и не съм се справял много блестящо. А сега имам бъдеще, в което присъстваш и ти, Джени. За мен твоята любов е безценна. По-скоро бих умрял, отколкото да направя нещо, което би я разрушило. Бих пожертвал всичко, за да бъда винаги с теб. Ти си моят живот, мила. Моля те, моля те... повярвай в нашата любов! — Гласът му потрепери от вълнение.

Когато Джени вдигна глава, за да срещне погледа му, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тайничко в себе си благославяше своята безценна приятелка Сара. Тя ѝ бе казала, че е време. Колко права е била само!

— Обичам те, Джони. — Това беше отговорът, който бе очаквал. Никакви други думи не биха събудили златистите искрици в кехлибарените му очи. Устните им се срещнаха в целувка, която завинаги свърза техните сърца. — Ще трябва да сменим името на къщата — промълви Джени. — Вече няма от какво да се крия.

Джон я прегърна и радостно се засмя. После замислено докосна с устни гладкото ѝ чело.

— Ще я наречем „Любовното гнезденце на Джени“.

— „Любовното гнезденце на Ларсон-Маккалъм“ — поправи го тя.

— Много правилно, мила. — Той я спуснало себе си. — Бих желал възможно най-скоро да го видя в писмена форма. Искам да се оженим още следващия петък. Предполагам, че дотогава ще съумеем да уредим документите и да придумаме някой свещеник. Още днес ще се обадя на Ханк, за да го уведомя, че ще ми става кум. — Веселият му смях изпълни стаята. — Струва ми се, че този път шегата ще бъде на негов гръб.

— За какво говориш?

— Когато Ханк ми се обади още първата вечер от престоя ми тук, за да провери дали съм добре, аз му казах, че съм намерил жената на мечтите си. Той отначало си помисли, че се шегувам, но когато осъзна колко сериозно му говоря, за малко да ми изпрати момчетата в бели престилки — беше помислил, че съм превъртял!

— Искаш да кажеш, че си се влюбил в мен от пръв поглед?

— Е, опитах да се съпротивлявам — призна си той.

— Аз също. — Тя замислено чертаеше плетеница от невидими кръгове по гърдите му.

— И ти?!

— Аха.

— Колко велика е любовта! — Той доволно въздъхна. Джени се сгуши до него ѝ продължи да рисува невидими картини по гръдния му кош, а после по корема и по-надолу. Джон се покашля и неспокойно се размърда. — Пръстите ти са се отклонили — предупреди я той. — Господице, много сте немирна! — Тя се протегна и дъхът му секна. — Какво, опитваш се да съсипеш нещастния старец още в деня на пристигането му ли?

— Но ти си толкова силен! — измърка тя, а докосванията ѝ бяха последвани от горещи целувки.

— Ти също! — Той я повдигна към себе си. — Ела, мила. — Тя се подчини с готовност, от цялото си сърце.

— Какво стана със стария ти фургон? — Джени втренчено гледаше новия светлосин ленд роувър, паркиран близо до къщата ѝ.

— Джезабел умря от естествена смърт в покрайнините на Чикаго. Оставих я паркирана до една гимназия, като сложих номера зад предното стъкло. Предполагам, че някой от хлапаците ще си направи труда да я поправи и да си я прибере.

— Джезабел? — Джени го погледна въпросително.

— Че как иначе би нарекъл фургона си един мъжествен колежанин? — Засмя се на шокирания ѝ поглед. — Използвах го като подвижна лаборатория, драга. И винаги бях първи с домашните си — невинно добави той.

— Не се и съмнявам, че любимият ти предмет е бил анатомията.

— Много ми харесваш, когато се ядосаш, мила! Това събужда звяра у мен. — Той зловещо изръмжа, а след това изду гърди и изрева като царя на джунглата. Спусна се да преследва плячката си, а пред него с писъци бягаше задъханата Джени. Настигна я чак на върха на хълма ѝ я събори във високата трева.

— Предполагам, че новата кола ще улесни живота ни — задъхано запелтечи тя, като се опитваше да не обръща внимание на докосванията му. — Доста километри ще навъртим с нея, щом всяка седмица ще ходим до Туи Ситис. — Опитва се да отблъсне главата му от деколтето си.

— Новата кола е само за тук — изломоти Джон, който въпреки всичко бе успял да зарови лице в гърдите ѝ и сега вдъхваше нейния, опияняващ аромат. — Защото дотам ще летим.

— Какво? Но това ще ни струва цяло състояние. Не можем да си го позволим!

— Винаги практична, такава е моята Джени — засмя се той. — Изобщо не е скъпо. И освен това половината от разходите се поемат от университета. Миналата седмица, когато все още трескаво се опитвах да свърша цялата работа едновременно, се обадох на службата за

чартърни полети във Фергъс Фолс и уредих ежеседмични полети дотам и обратно. Добра идея, нали?

— Великолепна идея! — Тя благодарно го целуна. — Помисли само колко часове за път ще спестим!

— Да, и ще имаме повече време за истински важните неща в живота. — Опита да се вмъкне под блузата ѝ, но Джени се изплъзна.

— Бих искала да ни ожени отец Джонсън — каза. — Той беше добър приятел на дядо ми.

— В неговата църква ли ще трябва да се оженим? — Джон се насочи към шията ѝ.

— Да... прекрасна малка църква на върха на един хълм.

— Този остров е най-святата земя, която познавам Джени. — Той вдигна глава и срещна погледа ѝ. — Той е част от теб... а сега вече и от мен. Не може ли да се оженим тук?

— Мисля, че идеята ти е прекрасна, мили — просълзено му отвърна тя, а наум благодари на Бог, че я е благословил с такава любов. — Бих искала Сара да ми кумува — додаде. — Защото тя е тази, която ме бутна в огъня, както сама се изрази. Тя ми помогна да осъзная, че е време да поема риска... и дори ме накара да се смея на това!

— Може би трябва да я помолим да ни бъде шаферка? Та нали тя беше нашият ангел хранител!

— Да, ангел, но с рога! — засмя се Джени.

Двамата мълчаливо се отпуснаха във високата трева. След малко Джон се претърколи настрана.

— Събуди се, сънливке! Искам да те попитам нещо.

— Какво? — Тя отвори очи и сбърчи нос. — Няма да ти бъда морско свинче за никакви експерименти, повече. А и без това съм сигурна, че всичко беше нагласено.

— Кога за последен път беше неразположена? — сериозно я попита Джон. Тя зяпна от учудване, а той повтори въпроса си. — Аз съм твой бъдещ съпруг, Джени. Кога? Дойде ли ти, докато аз отсъствах?

— Да, миналата седмица — срамежливо отвърна тя. По лицето му личеше, че извършва някакви пресмятания. После се усмихна и я целуна.

— Никакви контрацептиви в нашата сватбена нощ, моя бъдеща съпруго! Ще направим едно прекрасно бебе! — Плъзна устни по

шията ѝ. — Малката ще се появи на бял свят, след като е преминала опасността от пролетни бури. Достатъчно е, че майка ѝ се е родила в обор.

— Защо си толкова сигурен, че ще забременея веднага? И дори да успеем, откъде знаеш, че ще бъде момиче?

— Вече стигнахме до заключението, че и двамата сме прекрасни екземпляри, така че първият въпрос отпада. — Той се засмя и прокара ръка по стройното ѝ тяло. — Освен това сега е точно времето, когато забременяването е най-вероятно. А и смятам цяла нощ да работим върху това. Отговорът на втория ти въпрос е също толкова лесен. Нищо не би ме зарадвало повече от едно твое малко живо копие, мила. Макар че само един господ знае как ще излизам на глава и с двете!

— А аз искам да имам едно малко момченце като теб — прошепна тя. — И ще се постарая никога да не забравя какво е да си играеш!

— Сладката ми Джени! — промълви Джон. — Толкова те обичам!

— И аз те обичам — целуна го тя.

За сватбата на Ларсон и Маккалъм Майката Природа осигури, прекрасна вечер. Когато Джени и Джон дадоха, своя обет, всички същества на малкия остров изглеждаха като омагьосани. В момента, когато двамата казваха — съдбоносните думи, се възцари невероятно спокойствие. Тази тишина сякаш подчертаваше силата на тяхното обещание един към друг, дадено в естествената катедрала с бездънно синьо небе вместо таван. И когато, вече получили своята благословия, Джени и Джон се целунаха, птиците, катеричките и водните патици шумно се присъединиха към тяхната радост.

— Обичам те, мила съпруго!

— Обичам те, съпруге мой!

За момент останаха вгледани един в друг. После тишината бе нарушена от Сара, която шумно се изсекна.

— Просто много обичам сватбите! — усмихна се тя през сълзи.

Джени и Джон се обърнаха към нея.

— Ела тук, романтичка такава! — заповяда Джени и здраво я прегърна. — Толкова съм щастлива, Сара! Обичам го с цялото си

сърце!

— Знам. — Сара пусна Джени и млясна Джон по бузата. — Внимавай, синко — размахна пръст под носа му. — Да се грижиш за жена си, че иначе ще си имаш работа с мен!

— До края на живота си — сериозно заяви той. — Докато смъртта ни раздели!

— Просто бъдете щастливи, Джони! — На Сара отново ѝ се наложи да се изсекне.

— Моите поздравления, Джон. — Ханк Уестън здраво стисна ръката му. — Трябва да призная, че когато ти се обадох първата вечер, реших, че си откачил, но сега, след като срещнах прекрасната ти булка, разбирам всичко. — Той се усмихна, а после пристъпи към Джени и я целуна по бузата. — Надявам се да си много щастлива с този дивак. Предполагам, че нямаш неомъжена сестра, нали?

Джени не беше съвсем сигурна, че той се шегува.

След сватбената вечеря, подготвена от Сара, Джени и Джон се сбогуваха с приятелите си, като тайно си намигнаха, когато видяха, че Ханк и Сара се качват заедно в нейната раздрънкана кола.

— Обзалагам се, че добре ще си прекарат тази вечер — каза Джени.

— Но не и по-добре от нас, моя прекрасна младоженке! — Джон плъзна устни по чувствителната кожа зад ухото ѝ. По-нататъшните му действия накараха Джени да потрепери. — Най-добре да се прибираме, преди да си настинала, драга.

Той я поведе надолу по стъпалата. Тя го последва и скришом се усмихна — много добре знаеше, че не студа я бе накарал да трепери.

Вътре спряха за момент и проследиха с поглед съседите, които бързаха към домовете си.

— Като че ли днес всеки, гледа да се прибере рано — тихо забеляза Джон. Той разкопча копчетата на сватбената рокля, а после постави ръце на талията ѝ и я приближи, към себе си. — Желаш ли още една чаша шампанско, преди да се оттеглим, любима?

— Мисля, че идеята е превъзходна, скъпи.

Той отиде до кухнята, където извади бутилката от съда с лед и напълни две чаши. После остави празното шише и се върна при нея с чашите.

— Последните капки, мила. Утре ще бъде слънчево. — Подаде ѝ чашата и леко я докосна със своята, при което се разнесе нежен звън. — Един тост, мила. За всички слънчеви дни, които ни очакват.

Двамата сплетоха пръсти и пресушиха чашите си. Очарован, Джон забеляза как Джени облизва мехурчетата от горната си устна.

— Знаеш какво остава да направим сега, нали?

Тя поклати глава, неспособна да произнесе думите, които щяха да ги отведат в леглото. Но той отново я изненада.

— Трябва да хвърлим чашите в камината.

— Но, Джони, те са ни подарък от Ханк!

— А той ще бъде ужасно разстроен, ако разбере, че не сме го направили, Джени. Защото, виждаш ли, ако не направим това, целият ни късмет и добри пожелания биха могли да се провалят. А ако чашите се счупят, няма никакъв шанс това да се случи.

— Тогава да го направим! — закачливо се усмихна тя.

— Заедно!

— Раз, два, триии! — Те с все сила хвърлиха чашите си в камината. После се прегърнаха с глуповати усмивки, които се стопиха, когато устните им се срещнаха в дълга целувка.

— Не искаш ли вече да се подготвиш за лягане, мила? — Джон я пусна, но очите му искряха. Тя кимна, забелязала погледа му. — Аз ще изляза за няколко минути на чист въздух. Внезапно ми се завъртя главата, а бих искал, когато съм с теб, да се представя в най-добра светлина Джени. — Той я целуна още веднъж и излезе навън.

Джени отиде в банята. След като се изкъпа, облече бяла копринена нощница. Докосването на лекия плат приличаше на нежна прегръдка. Докато решише косата си, която вече започваше да пращи, чу как Джони се връща. Направи във въздуха облак от любимия си парфюм и премина през него като грациозна танцьорка.

Долу вратата на банята се затвори и Джени чу как Джон пуска душа. Когато застана пред огледалото, за да оправи косата си, тя видя зад гърба си подаръка, който Джони ѝ бе приготвил. На шкафа зад нея стоеше ваза с дванадесет рози. Стори ѝ се странно, че не ги бе забелязала досега. Пристъпи към леглото, но чу как Джони се приближава и бързо промени решението си. Застана до стъклената стена и се загледа в пълната луна, която се издигаше над водата. От

белия диск излизаше сребърна пътека, която свършваше пред краката ѝ.

— Изглеждаш прекрасна на лунна светлина, Джени.

— Благодаря ти. — Тя се обърна в прегръдката му и усети под пръстите си коприната на неговия халат. — А лунните лъчи карат златото в очите ти да блещука.

— Струва ми се, че причината за това си по-скоро ти, а не луната — засмя се той. — Намери ли подаръка си?

— Розите ли? Да, прелестни са, мили. Благодаря ти, много обичам червени рози.

— Ще запомня това, но не намери ли нещо до тях? — Джон я отведе до леглото и седна заедно с нея, след което се протегна и взе малката кадифена кутийка. — За теб, мила... с цялата ми любов.

Тя я отвори и ахна, смаяна от красотата на прекрасната, перлена огърлица.

— Перлите идват от морето, Джени. Не можех да измисля по-подходящ подарък за един воден дух. Надявам се да ти харесат.

— Великолепни са! — Джени бе зашеметена от изненадата. — Но ти вече ми подари пръстен. Той също е прекрасен — промълви тя и вдигна ръка към лунната светлина, която изпълни изкусно шлифования диамант с хиляди отблясъци.

— И аз харесвам пръстена си, мила. Той е символ на любовта ти, както и твоят — на моята. Перлите са подарък, Джени. Погледни ги. Толкова ми напомнят за теб! Цветът им е като този на гърдите ти, когато плуваш гола в нощните води на езерото. Съвсем гладки са, но ти се струва, че усещаш мекота, когато ги докоснеш. Изпитвам това усещане, когато галя копринената ти кожа — прошепна той и постави ръка на бедрото ѝ. — Всяка от тях е уникална... като теб, мила. И освен това перлите са много ценни и идеално си подходат. Подарявам ти ги с цялата си любов. Ти си моята половинка, Джени. Ценя те по-високо, от всичко останало във вселената.

Той се приведе и целуна мокрите ѝ бузи. Някак бе предусетил, че ще се разплаче. Но бе разбрал също и че това ще бъдат радостни, щастливи сълзи. Взе кутийката от ръката ѝ и я постави обратно при розите. После прегърна Джени и се излегна на леглото.

— Обичам те, мила, повече, отколкото можеш да си представиш. Всеки ден, всяка нощ ще ти показвам колко силно е това чувство.

Джени се прилепи към него и с цялото си тяло отвърна на целувката му. Аз съм обичана! Не ѝ се вярваше, че е възможно такова щастие — да бъде обожавана от най-прекрасния мъж на света.

— Благодаря ти, Господи — прошепна. — Благодаря ти, че ми изпрати Джони!

Двамата едновременно започнаха да се разсъбличат един друг. Джени развърза колана на Джон и отметна от раменете му халата, който безшумно се свлече на земята. После легна по гръб, за да може той да съблече леката ѝ нощница.

— Великолепно! — възкликна Джон, когато я погледна.

Докато двамата лежаха и е нежни докосвания преоткриваха тайните на чувствителните си тела, веселото им настроение започна да набъбва като мехурче в чаша шампанско.

— Знаеш ли — развеселено каза Джони, — никога не съм виждал или чувствал такива прекрасни гърди. — Той нежно ги покри с длани. — Никои не са били така добре оформени, толкова гладки и приятни за докосване, въпреки че всички имат някакъв дефект на върха си. — Той се приведе и я целуна. — Ммм, размислих, не е недостатък. Тези подобни на перли формирания няма да бъдат толкова прекрасни без тях.

Джени се засмя, а след малко изстена. После реши да му отвърне със същото и зарови лице в гърдите му. Джон въздъхна и след кратко мълчание се обади:

— Ако още не си забелязала, draga съпруго, това ми въздейства изключително силно. — После продължи със страстен шепот: — Не спирай, мила, не спирай...

Ръцете му се движеха като живи магнити по чувствителната ѝ кожа. Докосванията му я караха да мърка и стене от удоволствие — Джени се чувстваше като класическа китара, на която свири майстор. При всяко негово движение, чуваше прекрасна музика дълбоко в себе си.

— Тялото ми пее за теб, Джони — измърка тя, докато се поклащаше в древен като света ритъм. — Не искам да чакаме повече, любими. Нека да бъде бавно и продължително, като вечната песен на любовта. Моля те, мили, ела при мен?

Тя се почувства като водната лилия, която разтваря листенца, огряна от ранните слънчеви лъчи. Джони се приближи и проникна в

нея. И така двамата създадоха нежната песен на своята любов.

Стори им се, че мина цяла вечност, преди да се разделят. Накрая Джони се претърколи настрана и повдигна изтощеното тяло на Джени в прегръдката си.

— Господи! — със страхопочитание прошепна той. — Никога не ми е било толкова хубаво! Как мислиш, дали е, защото сме женени и вече не живеем в грях?

— Откъде да знам? — все още замаяна отвърна тя. — Никога не съм живяла в грях, преди да те срещна. Прекрасно беше, нали? — Тя се засмя и се сгуши в него. — Сигурна съм, че често ще го казваш отсега нататък. И ако сега не сме успели да си направим бебе, то не е, защото не сме се опитали, съпруге мой!

— Хубаво е, че се омъжи за мен, Джени. — Тя озадачено вдигна глава, а той продължи: — С моята младост и твоята зрялост сигурно ще свършим както трябва тази работа. — Не успя да се извърне достатъчно бързо, за да избегне удара, който тя му нанесе по корема. — Ей, по-леко! Трябва да внимаваме за семейните скъпоценности. — Претърколи се и я затисна с тялото си.

Бързата ѝ реакция съвсем не беше това, което бе очаквал. Тя го придърпа към себе си и изстена, когато меките му устни покриха полуотворената ѝ уста.

— Като че ли се опитваш да ми кажеш нещо, скъпа — пресипнало рече той.

— Не мислиш ли, че е време да се връщаме към работата? — попита го задъхано тя.

— Мила, ще го правим, докато се убедим, че сме успели!

Точно девет месеца по-късно Джени роди две прекрасни здрави близначета. Едното беше закачливо тъмнокосо момченце, което кръстиха Адам, защото се бе родило първо. Другото беше русо синеоко копие на майка си. Кръстиха го Ейми, въпреки че Джони шеговито бе предложил да го нарекат Кабуз. Така мечтите за щастливо семейство и на двамата Маккалъм съвсем неочаквано се оказаха осъществени.

Скоро след това, в един топъл летен ден, щастливата двойка седеше в тучната трева, докато двете бебета спяха в кошчетата си наблизо.

— Добра работа свършихме, нали, мила? — промълви Джони.

— Най-добрата в живота ни, Джони — отвърна Джени с насълзени очи.

Той забеляза нейната реакция и реши веднага да пресуши сълзите ѝ.

— Но въпреки това аз не искам да спирам с упражненията, Джени — каза и я погледна с момчешко изражение.

— Нито пък аз, Джони. — Тя се усмихна на откровеното му предложение, а сърцето ѝ потръпна от любов. — Нито пък аз. — Джени отвърна на горещата му целувка и се излегна в меката трева, притиснала към себе си своята най-голяма любов.

Издание:

Джоун Брамш. Накажи ме с целувка

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 1993

ISBN: 954-459-086-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.